HERMINA BLACK
Dragostea de odtrnoara
ALCRIS
Romance
Capitolul 1

Oare, la sfârşitul acestei călătorii va găsi uitarea, liniştea după care tânjea? Asta era întrebarea pe care şi-o punea Valérie Shelton, în timp ce avionul zbura spre cerul incredibil de albastru, aflat deasupra unui deşert infinit.

Privind în jos, pe hublou, simţi dintr-odată un gol în inimă, accentuat poate şi de deşertul deasupra căruia zburau.

Ce multe speranţe îşi pusese în acea dragoste! Fusese ca un miraj, spre care omul aleargă plin de speranţă, dar care piere imediat ce are impresia că l-a ajuns! Descoperise că speranţele, idealurile, visele ei nu fuseseră decât nişte fire de nisip spulberate de vânt. Fata morgana; o iluzie, ceva ce nu existase în realitate. La douăzeci şi trei de ani, îi era greu să accepte că visele sunt făcute doar pentru a te trezi din ele.

Se îndreptă de spate, amintindu-şi că luase hotărârea să nu se mai gândească la trecut, să nu se mai uite înapoi. Viaţa trebuia să continue: bine că îşi găsea satisfacţie în muncă şi curajul n-o părăsise.

Cu toate că inima plângea după dragostea pierdută, cine o vedea pe acea tânără înaltă, zveltă, îmbrăcată cu un taior bleumarin, cu o coafură perfectă, ar fi considerat-o un model al unei reviste de modă.

Înainte de a părăsi Londra, Valerie îşi cheltuise economiile pe o garderobă corespunzătoare. Era una destul de restrânsă, dar din fericire, Valerie era binecuvântată cu bun-gust şi-şi alesese cu grijă ceea ce i se potrivea. Astfel că, arăta perfect din cap până în picioare, fără să fi cheltuit o avere pe haine.

Părea o tânără independentă cu toată viaţa înainte, capabilă să se bucure de ce avea. Aşa apreciase bărbatul care stătea cu un scaun în spatele ei, de cum o văzuse.

Suprimându-şi un oftat, Valerie se întoarse şi observă

acei ochi tăioşi, de culoarea oţelului. Se priviră o secundă, înainte ca el să revină asupra cărţii pe care o citea.

Valerie roşi, fără să vrea. Se întrebă apoi de ce oare ceilalţi pasageri coborâseră la Aden, iar acesta rămăsese în avion?

Îl mai văzuse la îmbarcare, când îi căzuse portmoneul din pardesiu, iar ea îl ridicase şi i-l înapoiase, spunându-i:

— Cred că vă aparţine.

Pentru că se simţea atât de disperat de singură, dezolată, tânjind după un zâmbet prietenos, scurtul lui „mulţumesc" apoi felul în care îi evită rapid privirea atinse un punct sensibil. Simţise că bărbatul ar fi trebuit să-i acorde mai mult decât acea privire încruntată şi indiferentă.

Întotdeauna, Valerie îşi dorise să devină asistentă. Făcuse cursurile la St. Christopher, spitalul unde se perfecţionau asistentele, un spital cu reputaţie pentru probitatea profesională.

Studiase cu multă seriozitate, şi în timp ce alte colege renunţaseră sau fuseseră sfătuite să-şi aleagă altă profesie, ea absolvise şcoala cu succes.

Urma să devină într-o zi asistentă şefă, asta era vocaţia ei. Era ţinta spre care această fiinţă cu minunaţi ochi se fixase: şi pentru că refuzase mai mulţi pretendenţi o făcuse tocmai pentru că nu credea că meseria şi căsătoria puteau să meargă împreună, deşi multe prietene ale ei reuşiseră asta. Dar pentru ea, meseria era totul.

Şi deodată fusese transferată la alt spital, pentru că fusese nevoie de personal.

Roy Lushington a fost primul ei pacient.

Un tânăr frumos, dar pentru care, în alte condiţii, nu şi-ar fi făcut timp niciodată.

Acesta se recupera în urma unei operaţii destul de serioase, iar farmecul şi zâmbetul lui copilăros apelaseră la instinctele ei materne, de fapt, apelaseră la aceste instincte ale multor femei, asta până aflaseră că în spatele zâmbetului fermecător nu se mai afla nimic.

Îi păruse atunci singur, părăsit, şi înainte de a-şi da

seama, inima îi jucase feste şi se îndrăgostise.

Faptul că până în acel moment evitase orice legătură sentimentală, n-o ajutase defel.

În timp ce alte tinere se îndrăgosteau, se căsătoreau, Valerie se ţinuse departe de astfel de lucruri, dăruindu-şi dragostea, afecţiunea, generozitatea, bolnavilor care aveau nevoie de ele.

Dar asta îi mai lăsase resurse şi pentru dragostea pe care o dărui exact cui nu trebuia.

Roy Lushington, cu vasta sa experienţă la femei, o considerase un subiect interesant la început, apoi…

Pentru Valerie, cele câteva săptămâni cât dură dragostea lor au fost ca în rai; din fericire pentru ea, Roy s-a externat şi a părăsit oraşul. Ea îl considera deja viitorul ei soţ.

La plecare, îi promisese că se va întoarce foarte repede, dar când veni data promisă, se scuză că fusese reţinut de probleme familiale.

Primi o scrisoare plină de pasiune de la el, în care-i spunea că nu mai poate trăi fără ea; în clipa aceea răsfoia un ziar şi privirea îi căzu asupra unei fotografii sub care sta scris:

„Miss Philippa Sinclair Carson, fiica lui sir Rupert şi a defunctei lady Carson of Larelton, se va căsători cu domnul Roy Lushington, în această primăvară. Va fi o ceremonie restrânsă, întrucât miss Carson este în doliu după mama sa. Logodna a avut loc anul trecut, dar n-a fost dată publicităţii din cauza bolii doamnei Carson”.

După ce-şi reveni din soc, Valerie îşi spuse că trebuia să fie o confuzie, sau poate exista un alt Roy Lushington.

Dar când Roy se întoarse şi-i arată articolul din ziar, Valerie descoperi prea curând că se înşelase. El admise că era logodit cu miss Carson; îi jură că era un lucru aranjat, dar că nu putea schimba nimic pentru că se baza pe relaţiile ei în cariera sa viitoare.

Apoi, mai minţi că pe ea o va iubi toată viaţa. Soţia lui nu va trebui să afle niciodată de Valerie, va fi „secretul lor”.

Fu nevoie de timp pentru ca Valerie să poată înţelege cum îşi închipuia el că va accepta să fie „cealaltă femeie din viaţa lui”, dragostea secretă despre care spera ca soţia lui să nu afle niciodată.

Văzându-l prima oară cum era cu adevărat, primi o lovitură cumplită, şi se simţi umilită că fusese considerată o uşuratică, gata să accepte orice propunere, indiferent cât de umilitoare şi de înjositoare.

Nu-i spuse decât:

— Nu vreau să te mai văd vreodată, Roy.

Apoi, pentru a-l convinge că aşa era, acceptă propunerea de a se transfera la spitalul din Karanin, Kerouat.

Cu mulţi ani în urmă, Kerouat fusese un stat lipsit de importanţă, aflat dintre Arabia şi Persia. Un stătuleţ aflat sub protecţie britanică. Când se descoperi petrol, şeful statului îl concesionă desigur, englezilor. Astfel, Kerouat deveni un stat foarte bogat, modern şi prosper.

Valerie fusese dintotdeauna inexplicabil atrasă de est, iar interesul ei fusese alimentat de cea mai bună prietenă a ei, elevă la St. Christopher, apoi lucrase la spitalul din Karanin.

Cele două tinere, Andrea şi Valerie erau firi foarte diferite.

Andrea, rebelă împotriva ordinii, disciplinei şi convenţiilor de orice fel, puse la încercare răbdarea superiorilor săi înainte de a ajunge să lucreze la spitalul El Fatima din Karanin, unde mătuşa ei era asistentă şefă.

În pofida dispoziţiei Andreei spre petreceri sălbatice, zgomotoase, şi a prea multor iubiţi, lucru care o îngrijora pe Valerie, Andrea era o asistentă foarte bună.

Imediat ce ajunsese în est, începuse s-o convingă pe Valerie să i se alăture. Şi reuşise.

Toate acestea erau acum în mintea Valeriei, care privea cu mult interes peisajul pe care-l survola.

Desertul fusese transformat în parcele de pământ cultivate; iar când se ridică ceaţa, care aici părea aurie, şi văzu la distanţă contururile unui oraş, stewardesa o

informă că urma aterizarea.

— Aveţi câteva minute să vă legaţi centura, apoi dacă vreţi să vă reîmprospătaţi machiajul…

Valerie se privi în oglindă şi hotărî că era cazul să-şi pudreze nasul, aşa că, se ridică simţindu-se cam înţepenită. În clipa aceea, avionul avu o mişcare bruscă, şi ar fi căzut, dacă nu s-ar fi apucat cu mâna de spătarul scaunului pe lângă care trecea; fără să vrea, îl lovi pe ocupantul scaunului, care ridică intrigat privirea de pe cartea pe care o citea.

— Ce naiba se întâmplă? exclamă acesta.

— Îmi pare rău, zise Valerie roşie la faţă. Era să cad!

— Nicio problemă! Îmi pare bine c-am fost de folos. Apoi lăsă privirea din nou asupra cărţii, continuându-şi lectura.

Ce i se întâmplase şi mai ales cu această persoană imposibilă! se gândi Valerie roşie la faţă. Cu toate acestea, îşi aminti că bărbatul avea o voce plăcută, iar ea era foarte sensibilă la vocile oamenilor.

* * *

Avionul ateriză fără probleme; Valerie îşi desfăcu centura de siguranţă, îşi strânse lucrurile, pentru ca bărbatul, singurul ocupant al avionului să coboare înaintea ei. Acum se gândea cu detaşare la antagonismul dintre ei.

Spera să-l poată evita la vamă.

Imediat ce-i văzură actele, i se spuse că poate să treacă; nu mai erau necesare alte formalităţi pentru personalul spitalului.

Valerie realiză că, fiind angajata statului Kerouat, era foarte bine privită.

Îi comunicară că era aşteptată de cineva din partea spitalului, dar fu rugată să aştepte câteva secunde pentru că o persoană foarte importantă trebuia să treacă înaintea ei.

Nu-i fu greu să ghicească despre cine era vorba. Îl văzu deja întâmpinat de câteva persoane şi realiză că bărbatul acela scorţos din avion era un VIP.

Un tânăr îl conduse spre Rolls-ul care-l aştepta şi

acesta plecă.

Valerie ridică din umeri: era un bărbat cu o funcţie importantă, deşi nu părea din lumea afacerilor. Oamenii de afaceri aveau de obicei bărbie dublă, erau supraponderali, nu erau persoane distinse…

Valerie fu condusă spre autobuzul spitalului şi astfel părăsi şi ea incinta aeroportului.

Spitalul era situat în cealaltă extremă a oraşului Karanin şi în timp ce străbătea capitala, Ibrahim Ibn Hafiz, nu putea să n-o privească vrăjită. Totul era inediat şi minunat pentru ea.

Şeicul era îndreptăţit să fie mândru de oraşul său, în care predomina culoarea mierii şi avusese grijă ca arhitectura locală să nu fie demolată la ridicarea zgârie-norilor, sau altor edificii moderne. Clădirile vechi nu erau prea înalte; erau adăpostite de ziduri înalte, pe care creşteau flori viu colorate, obişnuite în acel climat foarte cald. Turnurile şi minaretele, moscheele, se ridicau spre albastrul cerului.

Pe străzi, oamenii îmbrăcaţi în alb sau negru, îşi vedeau de treabă; femeile purtau văl. Valerie se întrebă cum suportau să fie atât de acoperite.

Autobuzul înainta greu din cauza mulţimii de maşini, carete, trăsuri trase de măgari, catâri. Erau nevoiţi să aştepte şi trecerea cămilelor.

După ce părăsi drumul principal, autobuzul începu să urce, apoi opri brusc în faţa unor clădiri masive, unde îşi desfăşura activitatea spitalul în care urma să lucreze.

După câteva minute, urca deja treptele spitalului. În acel moment, exoticul est rămase undeva în urmă, înlocuit de mirosul de clor şi dezinfectant. Nu văzu niciun portar; locul părea părăsit. Se uită în jur, întrebându-se încotro trebuia s-o ia, când o figură zveltă, îmbrăcată în albastru-cenuşiu, ieşi grăbită dintr-unul din lifturi, venind spre ea.

— Val, draga mea, nici nu mi-am închipuit că ai ajuns! Apoi, se trezi îmbrăţişată.

Valerie exclamă:

— Andrea! Nici nu ştiam cui să mă adresez!

Andrea Langton privi încruntată spre biroul la care trebuia să se afle cineva:

— Leneşul de Ali trebuia să fie aici! Din fericire, te aşteptam; sunt liberă după-amiază. Vino să bem un ceai, să-ţi arăt camera în care vei locui. Mâine, te voi prezenta celor de aici; asistentele locuiesc în cealaltă aripă, o să înveţi drumul singură.

După ce trecură pe două coridoare, Andrea deschise larg uşa unei camere:

— Nu este prea rea, ce zici?

— Rea, spui? Dar este chiar luxoasă! exclamă Valerie, impresionată de ce vedea.

Andrea începu să râdă.

— Şeicul a avut un rol important în dotarea spitalului şi anexelor; generozitatea lui nu poate fi egalată. Consideră că nimic nu este prea bun pentru o asistentă. Te asigur că mătuşa mea a trebuit să-l mai oprească, să nu transforme aceste încăperi într-un hotel de lux.

Camera era încântătoare; pereţii erau vopsiţi în vernil, mobila albă, iar ferestrele se deschideau într-o minunată grădină. Privindu-le, Valerie întrebă:

— Cum pot rămâne florile atât de proaspete într-o climă atât de caldă?

— Caldă? Cred că nu ştii cum este pe aici. Acum nu este chiar atât de cald, să vezi cum o să fie mai târziu. Dacă n-ar funcţiona aerul condiţionat, nu ştiu ce ne-am face… Karanin este de fapt o oază de unde pornesc sistemele de irigaţii. Te-am pregătit cred, pentru ce te aşteaptă.

— Da, nu cred c-o să mă topesc. Munca, ce poţi să-mi spui de ea?

— Nu vei avea de ce să te plângi! De dimineaţă până seara! Dar după ce apune soarele, ne putem distra cu piloţii de la bază…

— N-ai renunţat la vechile obiceiuri, Andrea!

Cealaltă ridică din umeri.

— Ce să fac altceva? Numai dacă n-ar fi muştele astea enervante…

— Te-ai îndrăgostit de cineva de pe aici de când ai sosit? o întrebă Valerie.

— Nu, Dumnezeule! Mi se reproşează că nu sunt prea interesată de o legătură stabilă, dar în fond toţi bărbaţii asta îşi doresc.

— Înţeleg că nu te-ai plictisit nicio clipă! Dar eu n-am venit aici să flirtez.

— Dar ai făcut-o vreodată? zâmbi Andrea sceptică.

Valerie oftă.

Se temuse întotdeauna că Andrea, căreia îi plăcea să se joace cu focul, se va arde într-o zi. Sau vreun bărbat îşi va pierde minţile după ea. Cu părul ei roşcatauriu, pielea foarte albă, ochii verzi, care promiteau mai mult decât proprietara lor era dispusă să ofere, Andrea era o frumuseţe vie ca o flamă.

Valerie, căreia îi plăcea frumosul sub orice formă, îşi privea încântată prietena.

— N-ar fi trebuit să te faci asistentă, trebuia să-ţi alegi o meserie care să te pună în valoare.

— Nici vorbă! Sunt o asistentă foarte bună, răspunse Andrea indignată. Te-ai gândi că te vei afla aici cu asistenta Langton?

— Te-au făcut deja asistentă?

— Da, draga mea, mă ocup de saloanele copiilor. Îmi place la nebunie.

— Te felicit!

— Mătuşa s-a gândit că este mai bine să mă responsabilizeze. Oricum, sunt sigură că n-aş fi primit această funcţie dacă chirurgul şef n-ar fi impulsionat-o. Ţine la mine, desigur, ca un părinte.

— Te referi la domnul Kerr Anderson? întrebă Valerie. De ce vorbeşti de el la trecut? Nu mai este aici?

— N-ai aflat că s-a întors în Anglia? Am plâns toate după el. Pe cel nou nu l-am cunoscut încă. Trebuia să vină astăzi. Se poate să fi venit cu el în avion. Este un chirurg renumit, specialist în boli tropicale. Jean Ross, o prietenă a mea, îl cunoaşte de la alt spital. Este perfecţionist, un tip fără inimă şi tratează asistentele ca pe nişte maşinării. Îl

cheamă Dominic Chepstow. Poate ai auzit de el.

— Da, am auzit.

— Ce este Val, pari speriată!

— Nu, dar… nu ştii cum arată? întrebă Valerie.

Andrea scutură din cap.

— Nu, cred că este înalt, brunet, chipeş, aşa zice Jean. Dar foarte rezervat.

— Dumnezeule! exclamă Valerie. Era un bărbat în avion, un tip foarte gomos… el este oare?

— Cred că el este. Ai discutat cu el?

— Nu prea, nu era volubil. De fapt, nu mi-a plăcut deloc.

— Dar să-l lăsăm în pace! N-o să ne mănânce! Vorbeşte-mi despre tine, Val. L-ai mai întâlnit pe sir Galahad, care ţi-a promis să te facă a lui?

— Nu mai este loc în inima mea pentru sir Galahad; numai o naivă ar putea să creadă în vorbele lui! zise Valerie cu năduf.

Andrea o privi uimită.

— Ce s-a întâmplat, Val? Ochii ei verzi vedeau mai mult decât s-ar fi crezut; Valerie slăbise, avea cearcăne, părea nefericită. Intui imediat ce se întâmplase, înainte ca Val să înceapă povestirea.

Andrea o privea cu ochii ei mari.

— Nu cred că ţi-a cerut asta; să fii femeia din umbră…

— Nu numai atât… spunea că se însoară din interes…

— Ce nemernic! exclamă Andrea. Apoi o privi lung; spune-mi, nu cumva îl mai iubeşti?

— Am crezut că este cu totul altfel, dar omul de care m-am îndrăgostit nu există! Am fost convinsă că mă iubeşte, iar el nici nu ştia măcar ce este dragostea. Dragostea presupune şi înţelegere. Iar el m-a considerat la fel de josnică, aşa cum este el, presupunând că voi fi de acord să-l ajut să-şi înşele nevasta… Dar să nu mai vorbim despre el, te rog. Sunt o lasă pentru că a trebuit să plec de acolo, de teamă să nu-l mai întâlnesc.

Era evident pentru Andrea că Roy Lushington era

încă o rană deschisă.

— Te înţeleg, draga mea. Trebuie să încerci să uiţi.

Aflate în faţa ferestrelor, cele două tinere continuară să privească în curtea interioară, de unde se ridica un parfum ameţitor de flori.

— Aici este paradisul nostru, draga mea! Nu mai există alt bărbat în afară de portar, care nu prezintă niciun interes. Niciun doctor…

— Pare perfect, zise Valerie. Eu prefer să trăiesc departe de bărbaţi.

Ce fericită fusese să vină aici, să se dedice muncii!

Capitolul 2

Valerie nu se sperie de interviul cu sora şefă, aşa cum crezuse.

O femeie care ţinea foarte mult la disciplină, miss Rawsley avea totuşi un suflet bun, şi faptul c-o întâmpină cu căldură o făcu pe Valerie să se simtă mai bine.

Privind-o, sora şefă, după ce o evaluă dintr-o singură privire, se declară mulţumită.

Valerie nu se considerase niciodată o femeie frumoasă, nerealizând că figura ei cu un oval perfect, înconjurată de bucle castanii care băteau în roşu în lumina soarelui, ochii albaştri, o făceau foarte plăcută în ochii privitorului.

Sora şefă de la St. Christopher scrisese despre ea:

„Aş fi preferat să mă despart de jumătate din personalul de aici decât să renunţ la Valérie Shelton. Sunt sigură c-o vei îndrăgi şi tu imediat ce-o vei vedea. Fata asta are vocaţielucru rar în zilele noastreşi mai ales, nu este ahtiată după bărbaţi!”

Hm! Sora şefă o mai privi o dată, după ce citi mesajul prietenei ei de la St. Christopher şi se gândi; tânăra din faţa ei era născută pentru această meserie, şi mai ales, nu era vreo zănatecă, aşa cum erau multe din asistente. Cu toate că avea un chip încântător; nu se îndoia că vreunul din medici se va îndrăgosti imediat de ea.

— Foarte bine, soră, zise sora şefă: la început, te voi trimite să lucrezi la serviciul chirurgie femei; este scris aici

c-ai mai lucrat la chirurgie, la St. Christopher.

— Da, doamnă, răspunse Valerie.

— Ţi s-a părut interesant?

— Chiar pasionant.

— Ei bine, vom vedea. Sper c-o să-ţi placă acolo. Ai ceva experienţă, nu cred că mai este necesar să-ţi vorbesc despre disciplina din acest spital, care trebuie respectată.

— Nu doamnă, răspunse Valerie.

— Poate vei considera că aici regulile nu sunt la fel de stricte ca la St. Christopher, dar este una care nu trebuie încălcată nici în ruptul capului. Observând că Valerie aştepta o explicaţie, ea continuă: niciuna din asistente nu trebuie să aibă vreo relaţie cu studenţii sau doctorii arabi; nu trebuie să accepte invitaţii de la ei. Desigur, în timpul orelor de program este imposibil să-i evitaţi. Nu este o regulă instituită de mine sau de comitet, este regula spitalului. Şi a fost instituită de şeic, de aceea trebuie respectată strict. Aşa că te rog să ai acest lucru în vedere şi să respecţi regula, miss.

— Aşa voi face doamnă, promise Valerie.

* * *

După ce-şi cunoscu toate colegele aflate în ziua aceea la masă, Valerie se întoarse în camera ei cu Andrea, care se schimbase într-o rochie înflorată, şi aceasta începu să-i explice motivul pentru care se instituiseră acele reguli stricte în spital.

— Este mai greu de explicat... începu Andrea. Ne aflăm într-o ţară musulmană, unde nu trebuie să apară relaţii emoţionale între localnici şi colegele noastre, ortodoxe. Deşi personal nu cred că asta l-ar deranja pe şeic. Şi el este căsătorit cu o franţuzoaică.

— Adevărat? întrebă Valerie, uimită.

Andrea încuviinţă.

— Tatăl actualului şeic a fost o personalitate remarcabilă. Şi-a dorit ca fiul său să se elibereze de prejudecăţi. El a fost prieten cu un ofiţer englez şi s-a decis să-şi trimită fiul la şcoală în Anglia. Aşa că, Ibrahim Ibn Hafiz a studiat la Eton şi după aceea la Sorbona, unde

s-a îndrăgostit de o colegă, fiica unui artist. Dar tatăl lui nu evoluase într-atât încât să consimtă la o căsătorie. Şeicul nostru a trebuit să aştepte până când s-a urcat pe tron, pentru a se căsători cu franţuzoaica.

Desigur, a întâmpinat rezistenţa fratelui său, Imamul Moulay Omar, şeful unei secte fanatice. Dacă acestora li s-ar da mână liberă, ar „curăţa ţara de toţi câinii creştini" chiar şi de doamne.

Au fost probleme legate de personalul spitalului, pentru că Imamul n-a vrut ca acesta să fie condus de un englez. Dar seicul, care l-a cunoscut bine pe Kerr Anderson, cu care s-a împrietenit, a fost impresionat de pregătirea care se face în Anglia personalului.

Aşa că, atunci când a construit El Fatima, a decis ca personalul să fie adus din Anglia, iar personalul existent aici să fie instruit permanent.

Valerie asculta cu ochii mari.

— Se pare că nu este prea uşoară viaţa aici!

— Aşa cum este acum, este mai bine. Te vei adapta; dar cred că acum eşti obosită din cauza drumului. Mi-ar fi făcut plăcere să fim în aceeaşi echipă, dar tu ai vrut la chirurgie. Asistenta şefă ţi-a spus câte ceva?

După câteva minute, Andrea plecă.

În timp ce se pregătea de culcare, Valerie îşi spuse că avusese mare noroc să ajungă în acest spital, din această parte de lume. Desigur, toate erau diferite de ceea ce ştia, dar aici îşi putea găsi pacea şi liniştea sufletească, pierdute datorită acelei nefericite povesti de dragoste.

Se simţea foarte obosită, aşa că după ce-şi aplică pe faţă crema, gândurile i se întoarseră la străinul din avion, ale cărui trăsături îi reveniră în faţa ochilor, ca pe ecranul unui televizor. Cum era oare acest om? Nu putea fi nimeni liber şi fericit, lucrând cu o asemenea persoană rigidă, autoritară.

Ce se întâmplă cu mine? se întrebă Valerie. Încerc să capăt curaj, înainte de a ajunge la el? Nici măcar nu ştiu sigur dacă este noul director! Dar ce importanţă ar avea? Important era că va avea mult de lucru şi nu va mai avea

timp să se gândească la nefericita ei poveste de dragoste. Lăsase în urmă acea parte din viaţă şi acum trebuia să privească doar înainte.

Căzu într-un somn adânc, deşi auzea o voce care-i repeta că trecutul, de care încerca să scape, putea avea influenţe nebănuite asupra prezentului.

* * *

Nu avea cum să-i fie prea uşoară adaptarea la noul mediu de lucru.

De fapt, era normal, întrucât chiar din primul an de şcoală lucrase doar la St Christopher. Aici avea un nou început.

Sora şefă, care o privea lung, îi spuse:

— Cred că te vei adapta uşor. Şi Slavă Domnului, văd că nu trebuie să te învăţ meserie! Cea care a venit aici înaintea ta era complet străină de meseria asta! Şi ahtiată după bărbaţi! Nu ştiu de ce acest gen de femei vor să devină asistente! Individa aceea nu voia decât să se mărite, să scape de muncă. Nu suport ca acest spital să fie privit ca o agenţie matrimonială! Apropo, eşti logodită?

— Nu, şi acest lucru nu se va întâmpla prea curând, răspunse Valerie cu ochii plecaţi.

Sora şefă nu comentă. Dar după plecarea Valeriei, femeia adăugă:

— Sora Shelton pare cu capul pe umeri!

Andrea îi spuse deja că asistenta şefă avea un caracter foarte puternic; atâta vreme cât te achitai de sarcini, nu aveai probleme cu ea şi devenea bună şi blândă aşa cum nu ţi-ai fi închipuit că poate fi.

Dar nici sora şefă nu era prea mulţumită de viaţă în dimineaţa asta.

Rutina ei fusese perturbată de câteva ori de noul director al spitalului, care venea să cunoască personalul, să afle doleanţele pacienţilor.

Dar în ciuda disconfortului pe care-l simţea în această dimineaţă, şi era evident că nu-l primea pe noul director cu inima deschisă, aştepta cu emoţie pozitivă discuţia cu acesta.

Jean Ross, asistenta al cărei ajutor era Valerie, îi spuse:

— Nu am timpul necesar să te introduc în problemele pacienţilor, pentru că vreau să-ţi spun câte ceva despre noul director. Am lucrat la St. Martin în acelaşi timp cu el. Asta era cu trei ani în urmă. La început m-a speriat, dar cu timpul m-am obişnuit cu el şi am înţeles că nu există un om mai bun, dacă te ţii de treabă. Nimeni nu îndrăzneşte să-l contrazică!

— Eu sunt deja speriată, zise o altă asistentă. Kerr Anderson era atât de bun şi de blând! Nu ne certa niciodată, nici nu se aştepta să ştii totul.

Asistenta şefă intră ca o vijelie, izbucnind:

— Punctualitatea nu este una din calităţile domnului Chepstow!

Dar nici nu apucă să-şi termine spusele, că fu nevoită să se corecteze:

— A, iată-l că vine!

— Toate suntem cu sufletul la gură! spuse o altă asistentă. Şi când te gândeşti că nu deosebeşte o femeie de un stâlp de telegraf! Suntem considerate masinării şi vai de cea care nu funcţionează corect!

Dar Valerie n-o mai auzi, pentru că se uita cu ochii mari la acel bărbat înalt, îmbrăcat cu halat alb, căruia îi era prezentată asistenta şefă. Realiză imediat că era străinul din avion. În timp ce aştepta cu mâinile la spate, alături de celelalte asistente să fie prezentată, cu toate că părea detaşată şi relaxată, era cuprinsă de panică.

Ce se întâmplă cu mine? se întrebă. Îmi cunosc meseria. Niciun pacient nu va avea de suferit din cauza mea. Iar acest bărbat, ce-mi poate face dacă-mi văd de treabă?

Apoi, micul grup în care domina bărbatul îmbrăcat în alb, se mişcă spre asistenta şefă, care începu să-şi prezinte personalul.

— Ea este sora Ross, domnule Chepstow. Şi aceasta este sora Shelton, care a venit ieri din Anglia.

Bărbatul poposi o secundă asupra Valeriei. Era sigură

c-o recunoscuse, dar el i se adresă Jeanei Ross:

— N-am mai lucrat undeva împreună?

— Da, domnule la St. Martin.

— Aha! exclamă el apoi se întoarse spre pacienţi.

Nu trecu repede de niciunul din paturile cu bolnavi, încercând să afle cât mai multe despre fiecare, cu toate că salonul era foarte mare, cu multe paturi.

Ascultându-i glasul, observând preocuparea manifestată faţă de fiecare pacient, era imposibil să-l categoriseşti drept inuman, cum ai fi fost tentat la prima vedere.

Era un om obişnuit cu suferinţa umană, pe care căuta s-o aline prin toate mijloacele.

Nu mai era acel om rece din avion.

Valerie nu înţelegea tot ce se vorbea, pentru că, deşi făcuse un curs intensiv de limba arabă, nu se familiarizase cu această limbă. Dar domnul Chepstow părea să se descurce de minune.

Valerie observă că interesul faţă de pacienţi nu era doar o formă de interes profesional, ci compătimirea era din inimă.

Dar după ce termină cu prezentarea cazurilor şi începu să discute cu sora şefă, figura lui redeveni acră şi rece, aşa cum îl cunoscuse.

Cu toate că nu-i plăcea defel acest nou director al spitalului, când plecă din salon, Valerie avu sentimentul că tot ce era mai important dispăruse odată cu el.

— Şi acum poate că ne lasă să ne apucăm de treabă! exclamă cealaltă asistentă.

Până acum, asistentele făceau cam tot ce voiau în acest spital; acum cele mai vechi se simţeau îngrădite, ştiind că nu vor mai putea continua la fel. Directorul cel nou va aduce şi idei noi.

Asistenta se duse în biroul ei şi închise uşa.

Dacă acest domn Chepstow avea impresia că putea să schimbe regulile existente, nu putea decât să spere că sora şefă le va susţine şi i se vor împotrivi.

Dar Valerie continua să se întrebe cum era în

realitate Dominic Chepstow. Era tovarăşul ei de călătorie sau omul acela blând şi apropiat de la patul bolnavilor?

* * *

După o privire finală, să se asigure că uniforma îi era aranjată, Valerie se întoarse cu spatele la oglindă, uitându-se la calendarul atârnat lângă pat. Înregistrând data, i se păru că timpul aici la spitalul El Fatima trecuse foarte repede.

Zburaseră şase săptămâni de când sosise aici! Ce îndepărtată i se părea acum viaţa pe care o dusese la Londra! Chiar şi durerea şi umilinţa, acea experienţă amară, se diminua încetul cu încetul; aşa cum soarele din peninsula arabă avea puterea să ardă, ca razele X. La terminarea zilei de muncă dormea adânc, fără vise.

Tinerii medici aveau grijă să nu le lase prea mult timp liber asistentelor.

Valerie refuză toate invitaţiile la petreceri, lucru care i se păru o nebunie Andreei.

Refuzase orice flirt, invitaţie la dans, la cluburile de noapte, chiar şi la cel mai recent deschis de un restaurator francez, unde asistentele se relaxau după o zi grea.

Evita instinctiv să se apropie de vreunul din tinerii care se ofereau s-o escorteze la cluburi.

Tot se mai străduia să se perfecţioneze în munca de asistentă, care urma să-i umple toată viaţa de acum înainte, singurul lucru pentru care merita să lupte.

Se acomodase la noul mediu de lucru cu o uşurinţă uimitoare chiar şi pentru ea şi ar fi fost chiar liniştită şi mulţumită dacă nu s-ar fi simţit tot timpul supravegheată de o pereche ostilă de ochi cenuşii. I se părea că Dominic Chestow nu agreează prezenţa ei în această secţie de chirurgie.

Era nedrept!

Era foarte politicos cu ea, cu toate că impresia că el avea ceva împotriva ei, chiar înainte de a afla cine este, persista. Cu celelalte asistente, se purta foarte frumos.

Pe asistenta şefă, o câştigase de partea lui, în pofida unuia sau două motive de neînţelegere, de la început.

Tot personalul secţiei de chirurgie îl ridica în slăvi, şi nu se vorbea decât despre geniul şi competenţa noului chirurg şef.

Asistentele se întrebau cu îndreptăţită curiozitate feminină cum reuşise Dominic Chepstow să ajungă până la treizeci de ani fără a se căsători. Iar tinerele asistente, îndrăgostite cu toate de el, nu discutau decât despre asta.

De la sosirea sa, toată secţia chirurgicală de la El Fatima se modificase, şi indiferent ce simţea faţă de acest bărbat, Valerie nu putea să nu admită că făcuse multe lucruri bune.

Dar cu toate acestea, dacă n-ar fi fost pasionată de chirurgie, ar fi făcut orice pentru a obţine transferul la altă secţie.

Datorită faptului că predecesoarea ei plecase la o săptămână după sosirea ei, iar Jean Ross fusese avansată, Valerie se trezi adjuncta asistentei sefe de la chirurgie.

Pe drumul spre sala în care se servea masa, Valerie o întâlni pe Andrea şi abia atunci realiză, nu fără oarecare uimire, că era a doua oară că schimba o vorbă cu ea în ultima săptămână.

— Bună! Ce s-a întâmplat cu tine?

— Am umblat de colo colo; dacă vrei, te poţi distra foarte bine şi aici! Tu de ce stai deoparte?

— Andrea, eu nu am energia ta debordantă şi trebuie să mă gândesc şi la examenul pe care trebuie să-l promovez.

— Sigur că trebuie să te gândeşti, dar timpul care trece nu mai revine! Vei fi curând asistentă şefă şi vei avea prea multe îndatoriri ca să mai poi face şi altceva. Mă gândeam să ieşim undeva împreună, deşi asistenta şefă nu mai admite lipsa îndelungată din spital. Dar oricum, ce-ar fi să mai stăm puţin de vorbă după – masă în camera mea?

— Grozav! exclamă Valerie şi porniră împreună spre masa asistentelor.

Valerie o privea îngrijorată, conştientă că într-o bună zi Andrea va păţi ceva, dacă va continua cu acest stil de viaţă arzând lumânarea la ambele capete.

După masă, nu mai avu timp să se gândească la ea sau la altcineva. Asistenta şefă veni spre ea cu o mină îngrijorată.

— Trebuie să facem ceva, Shelton. Cred c-ai auzit de Jean Ross?

— Jean? repetă Valerie îngrijorată. Ce-a păţit? Valerie îşi aminti că n-o văzuse la masă.

— Ross a luat un microb cu localizare la stomac. Ştii că nu sunt de acord ca fetele să cineze în oraş, tocmai din acest motiv, se încruntă sora şefă. Acum Ross este indisponibilă, O'Mally are apendicită; toate astea trebuia să se întâmple tocmai astăzi, când suntem atât de solicitate. În dimineaţa asta vine şi doctorul Chepstow în control. Adjuncta o să ne spună că va veni un caz urgent pe care îl operează mâine. Îţi spun că de când sunt aici, la Kerouat, nu s-a întâmplat o situaţie atât de nesănătoasă. Nu avem personalul suficient acum, când bacilul ăsta circulă prin spital. Să nu cumva să te îmbolnăveşti şi tu, Valerie!

— Sper că nu, promise ea. Sunt destul de rezistentă.

Cu toate că nu exista personal suficient, cu zece minute înainte de vizita doctorului Chepstow, fiecare pacient era spălat, hrănit şi gata pentru vizită.

Majoritatea studenţilor care-l însoţeau erau arabi; în aceste ocazii, privirile aruncate de ochii lor negri întâlneau frumoşii ochi ai asistentelor lipsite de văluri, cu toate interdicţiile impuse de spital. Chiar şi aşa, erau conştienţi cu toţii că noul director al secţiei supraveghea destul de vigilent ochii care schimbau priviri.

După terminarea vizitei, doctorul Chepstow le spuse studenţilor:

— Vă rog să mă aşteptaţi pe hol, domnilor. După aceea, se angajă într-o discuţie prelungită cu sora şefă.

Trecând pe lângă Valerie, în locul acelei priviri impersonale, pe care i-o arunca de cele mai multe ori, de data asta o privi intens. Uimită de privirea lui, Valerie rămase privind în urma lui, până când sora şefă o admonestă:

— Ce este, Shelton? Ce-ai văzut?

— N… nimic, îngăimă ea, roşind. Mă întrebam…

— Nu este timp pentru asta, mai ales să rămâi privind după un bărbat. După cum ţi-am spus, doctorul Chepstow ne încredinţează o misiune foarte importantă. O va opera mâine dimineaţă pe Nazira, fiica unui comerciat bogat din oraş. Cred că este şi el puţin îngrijorat în privinţa cazului ăsta. Se pare, continuă asistenta, că pacienta ar fi trebuit operată de mult, dar tatăl ei s-a împotrivit să fie tratată de un medic străin. Este un bătrân cu vederi învechite şi-şi păzeşte straşnic fiica. Probabil va veni cu vălul pe faţă la operaţie! Din fericire, bătrânul are un nepot medic şi acesta l-a convins s-o lase pe Chestow s-o opereze. Auzind diagnosticul, s-a cam speriat şi a consimţit la operaţie. Trebuie să punem nişte paravane în jurul patului, pentru ca restul pacientelor să nu se uite la ea; o vom considera un caz privat.

Oricum, l-am asigurat pe doctorul Chepstow că eşti o asistentă capabilă, lucru pe care n-ar fi trebuit să i-l spun eu, pentru că l-ar fi constatat şi singur.

Valerie roşi până în vârful urechilor.

Asistenta continuă:

— Nu vreau să te emoţionezi, dar dacă doctorul va reuşi această operaţie, va face o carieră strălucită, deşi situaţia ei este disperată.

— Voi face tot posibilul, răspunse Valerie. Sper că va reuşi! Ce credeţi?

Asistenta luă un aer grav.

— Şi eu îi doresc asta din tot sufletul. Fata are doar şaisprezece ani. Este logodită cu un ofiţer din garda şeicului; povestea lor de dragoste este impresionantă. Bătrânul ei tată o adoră, dar în pofida ideilor lui învechite, a lăsat-o să-şi aleagă singură soţul. Fata a fost educată la o mănăstire ortodoxă.

Valerie asculta aceste informaţii cu toate că, deşi decisă să facă tot ce putea, gândurile îi zburau doar la felul în care l-ar putea face pe Dominic Chepstow să admită că nu era chiar aşa de lipsită de importanţă, cum credea el.

Sosi pacienta problemă, iar doctorul era deja în secţia de chirurgie.

Fata era foarte frumoasă, dar şi foarte bolnavă, după cum observă Valerie şi inima începu să-i bată mai tare. Îşi spuse că va face orice era omeneşte posibil, să salveze această viaţă foarte tânără.

Asistenta şefă trimise surorile la patul pregătit deja, apoi doctorul Chepstow supraveghe transferul pacientei de pe căruciorul pe care fusese adusă. Când o aşezară pe pat, fata deschise ochii şi văzând-o pe Valerie, încercă să-i zâmbească, apoi i se adresă în franceză:

— Vei fi asistenta mea?

— Da, draga mea, răspunse Valerie, luându-i mâna în palmele sale. Te voi ajuta să te faci bine, să fii din nou puternică. În gând se rugă ca acest lucru să fie posibil.

Pacienta închise ochii din nou, dar continuă să se ţină de mâna Valeriei cu o forţă surprinzătoare.

Ridicând ochii, Val întâlni privirea chirurgului.

— Sper că înţelegi cât de mult depinde această pacientă de grija şi atenţia care-i vor fi acordate!

— Da, domnule şi voi face tot ce este posibil.

— Aş vrea să cred că aşa va fi, soră. Doctorul se întoarse spre altă direcţie, iar obrajii ei începură să ardă; cu toate astea nu uită să se aplece spre pacient.

Foarte bine dacă nu mă consideră demnă de încredere! îşi spuse. În clipa aceea, îi displăcu doctorul Chepstow.

Între timp, acesta se întoarse şi luă mâna altei paciente, să-i verifice pulsul. Apoi, porni în continuare, însoţit de sora şefă, iar Valerie uită de supărarea ei, dedicându-se acelei fete foarte tinere şi neajutorate.

Când se auzi strigată, se întoarse repede şi observând că doctorul îi face semne să se apropie, porni spre el.

— Sora şefă mi-a spus că te-a pus în locul asistentei Ross. Este foarte important, se încruntă el, să mă pot baza pe experienţa dumitale. Sora Ross este excelentă…

— Da, sora Shelton s-a dovedit foarte competentă,

întări asistenta şefă, dar după cum i-am explicat doctorului Chepstow, având multe îndatoriri aici, îmi este imposibil s-o repartizez unui singur pacient, dacă asta doriţi.

— Sigur că da, aşa trebuie. Mi se pare absurd că toată aripa aceasta a spitalului este ocupată la întreaga capacitate. Înseamnă că trebuie mărită.

Sora şefă îşi muşcă buzele, făcând un efort să se controleze.

— În toată secţia, asistenţa este excelentă, domnule. Şi sunt sigură că vă veţi convinge că sora Shelton este capabilă să facă tot ce trebuie. Îmi este şi mie mai uşor s-o iau de la alte îndatoriri pe care le are aici, deşi nu este recomandat.

Figura lui frumoasă se relaxa într-un zâmbet care o lumină precum soarele o zi înnorată.

— Sigur că toată asistenţa de aici este minunată. Îmi cer scuze că insist atât, dar este foarte important să mă asigur că totul va fi bine. Apoi, adresându-se Valeriei, zâmbetul îi pieri. Vă reamintesc, această tânără nu trebuie lăsată singură nicio clipă după ce va fi adusă de la sala de operaţie. Recuperarea depinde de primele zile în acest salon. Aş vrea să participaţi la operaţie, miss. Aveţi experienţă în sala de operaţii?

— Da, domnule, am asistat la St. Christopher, răspunse Valerie rece. Am participat la tratamente pentru bolile tropicale timp de şase luni după absolvire.

El o privi din nou cu intensitate şi ea se gândi încă o dată că era un tip nesuferit.

— Bine, conchise el. Deşi pari foarte tânără.

Încă o dată, Valerie se simţi tentată să ceară mutarea la o altă secţie a spitalului, dar reuşi să se controleze şi spuse doar:

— Am patru ani de experienţă, domnule!

— Bine, te rog să pui în valoare aceşti patru ani, miss! apoi Chepstow se întoarse din nou spre importanta sa pacientă. Se aplecă asupra ei, iar când fata deschise ochii, îi vorbi cu multă căldură.

— N-ai de ce să te temi, Nazira. Aminteşte-ţi că am

promis să te vindec.

— Sigur că da. Şi asistenta de aici, zie fata ridicând privirea spre Valerie… o, dar nu pleca…

— Sigur că va sta aici cu tine, o linişti doctorul Chepstow. Apoi, coborând vocea, i se adresă Valeriei: trebuie să-i daţi un somnifer în seara asta. Înainte de a ieşi din tură, asigură-te că a adormit. Şi te rog, să fii aici la ora cinci şi jumătate dimineaţa.

— Desigur, domnule, zise Valerie. Poate doriţi să stau cu ea toată noaptea. Dacă aţi putea aranja…

— Nu, nici vorbă; trebuie să te odihneşti la noapte. Nu cer niciodată imposibilul. Nici eu n-o voi vedea decât mâine dimineaţă. Apoi plecă.

— Foarte bine! exclamă Marion Fuller, care o înlocuia pe Jean. Vorbea de imposibil…

— Să nu ne lamentăm, o întrerupse Val. Dacă este cineva care are dreptul să se plângă, aceea este sora şefă.

— Este adevărat; nu ştiu dacă el s-ar fi descurcat într-o situaţie ca asta la St. Martin.

— Dar aici el este şeful nostru, nu uita asta, zise Val. Şi oricum, nu este corect să-l criticăm pe director. Ar fi mai bine să nu ne audă sora şefă.

Marion zâmbi sarcastic.

— Poate că nu. Ce disciplinată eşti, Shelton! adăugă ea admirativ. Cred că dacă ai ajunge soră şefă, ai jupui pielea de pe asistentele din subordine!

— Între timp, draga mea, ar fi bine să-ţi vezi de treburile tale, aşa cum îmi voi vedea şi eu! o linişti Val.

Întorcându-se spre patul Nazirei, Valerie ştiu că se afla în faţa celei mai mari şi mai complexe provocări pe care o primise vreodată.

Voia să facă totul pentru ca Dominic Chepstow să vadă că se înşelase în privinţa ei.

Operaţia a fost un succes. Mult timp după aceea, s-a tot discutat despre această operaţie, o mare reuşită a doctorului Chepstow. Fiecare doctor din spital veni să viziteze persoana din acel pat, separat de restul bolnavilor din salon.

Boala Jeannei Ross se dovedi mult mai serioasă decât îşi imaginase sora şefă şi aceasta se întoarse la muncă doar după zece zile, palidă şi slăbită.

La vremea aceea, cazul doctorului Chepstow se rezolvase, iar pacienta se recuperase destul de bine şi de rapid. Numai

Val şi Dominic ştiau cât suferiseră în acele zile de după operaţia Nazirei, când toţi ceilalţi se mirau încă de reuşita cazului. Dar în dimineaţa când se întoarse Jean, Val suferea din altă cauză. Ce se va întâmpla, se întreba ea, acum că Jean se întorsese? Chepstow va dori ca aceasta să preia cazul?

Valerie muncise cu dăruire la acest caz, cu toată îndemânarea profesională, se ataşase mult de pacientă, care nu era doar frumoasă ci şi foarte cooperantă şi făcea tot ce i se cerea. Nazira întoarse cu multă afecţiune atenţia dăruită de Valerie, iar pe chirurg îl considera un zeu.

Valerie îi adresa în fiecare dimineaţă aceleaşi întrebări:

— Bună dimineaţa, Nazira. Ai dormit bine? Cum te simţi astăzi?

Era întotdeauna răsplătită cu un zâmbet cald, dar acum avea un motiv în plus de îngrijorare.

În zilele în care lucrase pentru Nazira, comportamentul lui Dominic Chepstow faţă de ea se schimbase mult, cu toate că nu-i adresase niciun cuvânt de laudă până acum. Valerie nu voia să fie lăudată, dar orice alt medic şi-ar fi exprimat până acum mulţumirea pentru devotamentul ei faţă de pacient.

Cu toate acestea, ştia că Jean nu se va putea descurca singură, mai ales în primele zile, pentru că era foarte slăbită.

La asta se gândea în dimineaţa în care Chestow intră în salon, mult mai devreme decât de obicei.

Valerie se duse în întâmpinarea lui când sora şefă i-o luă înainte, iar el se opri să discute cu aceasta.

Discuţia lor se prelungi destul de mult.

La un moment dat, chirurgul i se adresă:

— Bună dimineaţa, soră.

Apoi i se adresă Nazirei:

— Văd că arăţi foarte bine pentru o bolnavă.

— Se simte foarte bine, răspunse Valerie în locul acesteia.

— Destul de bine pentru o mică deplasare? zâmbi Chepstow.

Zâmbetul fetei pieri imediat.

— O deplasare? Nu cumva mă trimiteţi acasă?

— Nu. Deşi asta l-ar face fericit pe tatăl tău. Dar nu contează, pentru că poate veni să te vadă şi aici. Apoi Dominic o privi pe Valerie. Asistenta din aripa privată mi-a spus că s-a eliberat salonul pe care-l voiam, aşa că o vom transfera pe Nazira acolo. Ce zici, soră?

Pe moment ea continuă să-l privească, incapabilă să răspundă. Poate voia să-i afle părerea! Apoi, revenindu-şi din şoc răspunse:

— Desigur, acum este mai puternică.

— Foarte bine, aprobă Chepstow. Voi aranja ca transferul să se facă după-amiază. Am discutat deja cu sora şefă, care, la rândul ei va decide împreună cu asistenta şefă de aici, dacă te vei ocupa în continuare de acest caz, soră.

Valerie trase aer în piept. Acum se va pune problema dacă putea rămâne cu acest caz; întotdeauna fusese fericită că avusese parte de o educaţie adecvată, care s-o ajute să nu arate ce simte.

Dar Nazira, care nu primise această educaţie, izbucni:

— Voi muri, doctore, dacă îmi veţi repartiza altă asistentă!

— Nu te grăbi cu aprecierile, fetiţo. Nu mă gândeam să-ţi schimb asistenta, dar oricum, va trebui să-i mulţumeşti surorii sefe că se dispensează de sora Shelton!

— A, sigur c-o voi face! zise Nazira, dar păli atât de tare, încât Valerie se repezi să-i ofere o băutură reconfortantă, înainte ca doctorul Chepstow să înceapă vizita.

Nici nu mă gândeam să-ţi schimb asistenta, spusese el.

Poate o spusese doar pentru a-şi linişti pacienta, aşa că era absurd să se considere lăudată de el.

După ce termină examinarea, Dominic Chepstow să opri să-i spună Nazirei:

— Tatăl tău va fi primul vizitator.

— Da, desigur, rosti fata, fără prea mare entuziasm.

— Cred că va veni mâine. Mi-a spus că afacerile îl obligă să plece o vreme. Până când se întoarce, sper că vei putea să te deplasezi singură şi atunci poate voi mai admite un vizitator.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Nazira.

— Dacă te emoţionezi prea tare, nu mai spun nimic. Dacă te vei simţi bine, vom mai vedea.

Fata îi luă mâna şi i-o sărută.

— Să înţeleg că-mi veţi îngădui să-mi văd iubitul?

— Toate la timpul lor. Am discutat cu mătuşa ta, care m-a rugat să am tact. Ştiu, copila mea, dar trebuie să ai răbdare.

Incredibil! Oare Dominic era capabil să înţeleagă o astfel de dragoste? Să fie chiar de ajutor? Val privi în jur şi pentru prima oară i se păru că doctorul îi zâmbeşte. Trebuie să ai multă grijă în continuare de copila asta, soră.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de emoţionat, de afabil.

O luă deoparte, spunându-i:

— Eu nu voi mai fi astăzi aici. Va veni doctorul Warden la contravizită. O vor muta înainte de masă. Asigură-te că va dormi după-amiază. Apoi, înclinând din cap plecă, lăsând-o pe Val în stare de şoc. Cu toate astea, îi era clar acum că doctorul era mulţumit de eforturile ei, pentru că fusese determinat să admită că… făcuse treabă bună.

— Soră dragă, eşti fericită că ne mutăm în aripa privată? o întrebă Nazira.

Valerie fu luată prin surprindere.

— Da, sunt foarte bucuroasă. Va fi minunat.

* * *

Valerie consideră săptămâna care urmă mutării pacientei, lipsită de evenimente, chiar plictisitoare. Starea fetei continua să se îmbunătăţească. Valerie lipsi de la singura vizită făcută de tatăl fetei, pentru că ieşise din schimb.

— A fost mai bine, spuse doctorul Chepstow altfel ar fi avut de înfruntat figura unei asistente tinere şi fără văl!

— Dumnezeule! exclamă Valerie, dar sora şefă nu şi-a pus văl, nu? Nu sunt singura asistentă de aici.

— Omul şi-a mai lărgit vederile de când şi-a adus fiica aici. Şi dacă a cunoscut-o pe sora Robinson, s-a convins că fiica lui n-o va lua razna.

Sora Robinson, asistenta şefă din aripa privată, nu era deloc frumoasă; la cei treizeci şi cinci de ani, avea o figură masculinizată şi o eficienţă masculină.

Valerie, sesizând privirea lui Dominic, pufni în râs, dar se controla imediat.

Dominic Chepstow purtă cu sine râsul ei cristalin mult timp. Cu câtva timp în urmă, n-ar fi suportat o astfel de reacţie, datorită unor amintiri care-l torturaseră cândva şi care acum începeau să aparţină unui trecut îndepărtat.

* * *

A doua zi, Dominic Chepstow nu veni în salonul Nazirei.

Ned Warden se asigură că totul era bine şi-i spuse Nazirei că doctorul ei preferat era plecat o zi, ca s-o liniştească.

Din seara în care le invitase pe ea şi pe Andrea la cină, se născuse o prietenie între ei. Tânărul doctor era un bărbat încântător; genul de bărbat care se împrietenea foarte repede.

Valerie ştia că ajunsese să se împrietenească şi cu ea, doar pentru că era foarte atras de Andrea. Valerie înţelesese situaţia imediat şi spera ca Andrea să simtă la fel pentru el. Dar deocamdată, ea îl trata cu camaraderie; se folosea de el, dar respingea ideea de a se căsători vreodată cu el.

El accepta orice venea din partea Andreei, nu cerea decât să fie lăsat s-o adore în continuare.

După plecarea lui, Valerie oftă neputincioasă. De ce nu realiza Andrea că-şi irosea viaţa când o aştepta un bărbat atât de bun?

Ziua i se păru searbădă. Presupuse că era astfel din cauză că aici, în aripa privată, nu avea atât de mult de lucru.

Niciodată nu-i plăcuse să lucreze în aripile private ale spitalelor. Şi acesta era cel de-al doilea caz!

Cu un şoc, îşi aminti prima ei numire la salonul privat, apoi, că de câteva săptămâni nu se mai gândise la acel bărbat, care-i acaparase gândurile. Nici nu se mai întrebase ce se întâmplase cu Roy. Aparţinea unei alte lumi, acum.

— Nu-mi place deloc când nu vine doctorul Chepstow în vizită, zise Nazira.

Revenind din gânduri, Valerie răspunse imediat:

— Va trebui să te obişnuieşti cu gândul că nu-l vei mai vedea mult timp de acum, pentru că te-ai însănătoşit, draga mea.

— Dar tu îl vei vedea zilnic, soră. Ce noroc ai! zise Nazira adăugând cu naivitate: mai bine că este bătrân, altfel m-aş fi îndrăgostit de el! Ce-ar fi făcut Ali?

— Dumnezeule, doctorul Chepstow nu este bătrân! exclamă Valerie, râzând. Este cel mai tânăr chirurg. Dar acum trebuie să te culci, draga mea.

— Este prea bătrân să se mai însoare acum! anunţă Nazira şi prea frumos să nu aibă o nevastă. Am observat că te place, soră.

N-avea rost să-i spună că se înşela. Dacă Nazira voia să inventeze poveşti şi asta o făcea fericită, nu era nicio problemă.

Dar cuvintele fetei îi rămaseră în minte. Ei bine, ar fi fost grozav dacă ar fi fost adevărat!

Dar oricum, el se convinsese că era o asistentă bună.

Capitolul 3

Salonul Nazirei se afla la parter; Valerie era încă

acolo, când, după o oră, sosi Dominic.

— Bună dimineaţa, soră, o salută el. Totul este în ordine?

— Bună dimineaţa, domnule, totul este bine, răspunse Valerie, întrebându-se de ce oare apropierea lui o făcea să se simtă nervoasă.

— Ce-ai făcut cu pacienta? A, înţeleg, foarte bine c-ai scos-o puţin afară. Aş vrea să-ţi vorbesc. Apoi, cu un zâmbet, ieşi în salon.

Valerie îl urmă consternată, realizând pentru prima oară că sora şefă nu se afla cu ea să-i dea instrucţiuni. Avea acum puteri depline în privinţa Nazirei.

O auzi pe aceasta exclamând:

— Ce bine că v-aţi întors!

Ce fericită o făcuse doctorul Chepstow prin simpla sa prezenţă! Iar dacă Nazira era fericită…

* * *

Încă de la sosirea sa, Valerie ar fi vrut să exploreze vechile cartiere din Karanin, care se aflau dincolo de poarta de sud a oraşului. Exista acolo o reţea de străzi vechi, care se adunau într-o piaţetă, cu un centru comercial unde oamenii din deşert sau din diferitele triburi veneau să-şi vândă produsele, sau să discute.

Fusese în partea aceasta a oraşului o singură dată însoţită de Ned Warden şi Andrea, într-o zi de târg; i se spusese atunci că pentru siguranţa ei era bine să nu ajungă acolo neînsoţită, pentru că zona era adesea călcată de adepţii Imamului Moulay Omar, cunoscuţi ca extremişti.

Dar având o după-amiază liberă, se hotărî s-o folosească făcând ceea ce-i plăcea; adora să rătăcească de una singură pe străzi necunoscute, să descopere ciudăţenii. Ştia că oamenii locului, văzând-o în uniformă îi acordau respectul, aşa că nu avea de ce să-şi facă probleme.

În ultimele zile, de când se mutase cu Nazira în aripa specială, nu prea avusese de lucru şi se cam plictisise; abia aştepta să se întoarcă la secţia de chirurgie. Fără să ştie din ce motiv, se simţea deprimată.

Nu putea nimeri mai bine ca aici, unde totul îi mersese din plin. Nu numai că Nazira se simţea foarte bine dar şi chirurgul şef începuse să fie maleabil.

Nu că ar fi contat asta: se obişnuise cu ciudăţeniile lui.

„Te place, soră”, îşi aminti vorbele Nazirei.

De fapt, era doar o poveste născocită de fată.

Lăsă spitalul în urmă şi porni pe o stradă îngustă, unde razele soarelui răzbăteau parcă doar pentru a adânci umbrele apoi trecu pe altă stradă bucurându-se de culoare, de nemişcare, ca şi cum oraşul ar fi fost părăsit. Fiecare casă-şi arăta o faţă specific arabă; faţadele pe care le intui a fi ale cafenelelor sau magazinelor nu dădeau semne de viaţă, apoi deodată se trezi în acea piaţetă pe care-şi dorise atât de mult s-o vadă.

Aici se aflau câteva persoane ocupate cu comerţul. Un câine slab şi desirat îi tăie calea, o pisică dormea chiar în mijlocul drumului. Continuând să umble, se simţi cuprinsă de dorinţa de aventură. Se afla într-o lume total diferită de ceea ce ştia! O lume parcă încremenită cu mult timp în urmă!

După ce străbătu alte câteva străzi, vru să se întoarcă, realizând că se rătăcise. Privind în jur, realiză că se afla într-un loc total necunoscut, întunecat. Îşi pierduse simţul de orientare şi dintr-odată deveni conştientă că făcuse o imprudenţă ajungând într-un astfel de loc. Dar învăţase demult să-şi păstreze cumpătul în situaţiile limită şi deşi era îngrijorată, nu voia să intre în panică. Trebuia să iasă la liman! Toate aceste străzi trebuia să ducă la porţile oraşului mai devreme sau mai târziu.

Făcu o pauză, încercând să stabilească încotro era mai bine s-o apuce şi tocmai atunci văzu o femeie care apăru brusc pe stradă dintr-o casă, îndreptându-se spre ea.

Se opri în faţa femeii îmbrăcată într-un veşmânt negru, lung până la pământ, cu văl pe faţă; cu toate acestea observă că era o femeie în vârstă, după chipul ridat.

Femeia se opri, iar Val, aşa cum se întâmpla de cele

mai multe ori în astfel de situaţii, se blocă.

Apoi făcu un efort să-şi amintească terminologia arabă pentru a întreba direcţia.

După ce scuturǎ din cap de câteva ori, femeia înţelese într-un târziu, îi făcu un semn în faţă, apoi spre stânga şi dreapta. După ce o privi lung, femeia o atinse uşor cu mâna şi făcu un gest de rămas-bun.

Urmând direcţia indicată de femeie, Valerie se trezi într-un mediu mai plăcut, apoi, după colţ ajunse din nou în acea piaţetă pe lângă care trecuse mai devreme. Dar acum era plină de lume şi înainte de a realiza ce se întâmplă, se trezi în mijlocul mulţimii care striga ceva; erau în jur de cincizeci de bărbaţi şi tineri care ridicau pumnii la un bărbat aflat cu spatele la perete.

Nu-i luă mult să recunoască acel bărbat înalt, calm, iar inima ei începu să bată mai tare; încercă să-şi facă loc spre el, fără a se mai gândi la pericolul la care se expunea.

Apoi, când reuşi să strige „domnule Chepstow” o piatră zbură spre el atingându-i obrazul, rănindu-l.

Orbită de furie, Valerie împinse bărbaţii din faţă, ajunse la Dominic şi se aşează între el şi atacatori.

Pe moment, mulţimea fu surprinsă, privind fără comentarii acea asistentă furioasă care apăruse din senin. Apoi se simţi aruncată într-o parte.

— Dumnezeule, miss, ce cauţi aici? exclamă Dominic. Treci imediat în spatele meu! Nu pot lupta cu animalele astea dezlănţuite, sunt rănit la mână, treci imediat în spatele meu!

Valerie scutură din cap, apoi îşi aminti cuvintele care semnificau: daţi-vă la o parte! şi le strigă cu toată puterea.

— Baraka!

Cu toate că se iscă şi mai mare vâlvă şi oamenii începură să se agite şi mai tare, unii se tremură că putea veni poliţia şi o creatură pe jumătate dezbrăcată, acoperită în partea de jos doar cu o cârpă, care era conducătorul grupului, le făcu semn să se risipească.

Dominic o strânse cu mâna teafără la piept pe Valerie, moment în care se auzi vocea unei femei.

Valerie o recunoscu pe femeia pe care o întrebase încotro s-o ia.

Ajungând în dreptul ei, aceasta făcu un semn spre uniforma ei. Valerie nu înţelese din vorbele rostite de aceasta decât câteva vorbe rostite cu mânie, printre care şi El Fatima, apoi seic…

În timp ce mulţimea de fanatici continua să urle, apoi să se certe între ei, un individ cu barbă albă, cu un veşmânt colorat, li se adresă cu autoritate:

— Ce aţi făcut aici! Poliţia va afla imediat! Îngenuncheaţi imediat!

Îl lovi cu putere pe primul de lângă el, obligându-l să îngenuncheze.

Văzându-l pe acesta la pământ şi strângându-şi hainele cu mâna, mulţimea începu să se disperseze, iar Dominic şi Valerie rămaseră doar cu bătrâna, în timp ce salvatorul lor se asigură că plecaseră şi ultimii atacatori.

Dominic îşi acoperise obrazul cu batista. O privi lung pe Valerie, apoi spuse:

— Mi-ai fost de mare folos astăzi, miss. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta. Dar spune-mi, te rog, ce căutai în zona sta?

Valerie, care se mai destinsese, îi zâmbi:

— Venisem să fac o plimbare.

— Singură?} i-ai pierdut minţile, miss? Dar înainte de a mai apuca să spună ceva, arabul cel înalt, care vorbea cu femeia, se întoarse spre Valerie spre a-i cere scuze. Adresându-i-se în limba engleză, zise:

— Sunt furios şi şocat de cele întâmplate din cauza acestor brute. Cu şeful lor o să mă lămuresc imediat! Sper că nu v-au rănit, sau speriat prea tare!

— Eu sunt bine, mulţumesc, răspunse Valerie. Nici n-am avut timp să mă sperii…

— Sunteţi o tânără foarte curajoasă, spuse omul, apoi privindu-l pe Dominic, exclamă: domnule Chepstow! Pentru numele lui Allah! Este îngrozitor ce vi s-a întâmplat! Cineva va trebui să plătească pentru asta!

— Cred c-aţi venit la timp, îi spuse Dominic.

— Îmi cer iertare că nu v-am recunoscut imediat, exclamă arabul. Pacea fie cu tine prietenul meu! Şi cu această tânără atât de curajoasă. Dar eşti rănit…

— Doar zgâriat, îl asigură Dominic, apoi se întoarse spre Valerie: Abdullah Iussef, aceasta este sora Shelton, care s-a ocupat de fiica dumitale.

— A, sora pe care fiica mea o iubeşte! Îţi sunt îndatorat, miss! Nu voi putea niciodată să te recompensez pentru ce ai făcut pentru copila mea! Nu erai de serviciu când am venit să-mi vizitez copila.

— Domnul Chepstow a făcut minunea asta, îl opri Valerie. Eu n-am avut un rol prea mare. Dar domnul doctor este rănit la mână, trebuie dus imediat la spital, zise ea foarte autoritar.

— Casa mea este în apropiere. Vă rog să veniţi să vă îngrijesc rana.

— Tocmai voiam să vă caut, zise Dominic. Am fost la sediul firmei, dar era închis.

— A fost ziua de Ramadam, îi explică arabul. Sper că nu-mi aduceţi veşti proaste?

— Din contră, dar rana mai poate aştepta.

— Oricum, trebuie să o curăţăm.

— Nu este mare lucru, îl linişti Dominic. Să mergem…

În timp ce discutau, câţiva bărbaţi, desigur servitori ai arabului, veniseră şi-l luaseră pe capul răzvrătiţilor.

Valerie observă că tatăl Nazirei era un om foarte bogat şi, desigur, influent. Casa lui era opulentă, impozantă, cu scară din fier forjat şi cascade de flori. Intrară într-o încăpere în care se afla mobilier sculptat, multe perne decorative, în stil oriental. Pernele ţineau loc chiar şi de scaune.

— Vă rog să luaţi loc, îi pofti Abdullah Yussef, arătând spre perne, iar când Dominic se aşeză de parcă toată viaţa ar fi făcut asta, îl văzu crispându-se, din cauza durerii.

— Vă voi da ceva care vă va calma durerile, zise gazda. Valerie îi surprinse privirea aţintită asupra ei. Între timp, miss se poate pregăti de intervenţie. Aveţi apă aici.

Valerie începu să-şi spele mâinile în bolul care-i fusese oferit, apoi cercetă din nou rana lui Dominic.

— Este ciudat că tocmai tatăl Nazirei ne-a venit în ajutor.

— Mai mult noroc am avut c-ai întrebat femeia aceea, altfel aş fi fost pe cine ştie unde acum… dar iată că vine farmacia la noi!

Li se aduseră mai multe preparate dezinfectante, bandaje.

— Cum vei mai putea opera? exclamă Valerie.

— Nu voi opera până ce nu mi se vindecă mâna. Şi oricum, am o asistentă foarte capabilă care mă poate ajuta.

Valerie simţi o strângere de inimă, gândindu-se ce se putea întâmpla.

— Bine că piatra nu te-a lovit în ochi, domnule doctor, zise Valerie. Ce s-a întâmplat, de fapt?

El nu-i răspunse imediat, o studie foarte atent, conştient de mâinile ei experte, care-i îngrijeau rana. Valerie nu sesiză de la început că o urmărea cu atâta atenţie. Când privirile li se întâlniră, nu realiză că în ochii lui nu mai exista acea ostilitate de la început, pe care o sesizase în avion. El îi zâmbi.

— Mulţumesc, soră. Trebuie să-ţi mulţumesc. Nu mai zise nimic apoi, pentru că se întoarse gazda lor.

* * *

Băură cafeaua şi gustară din politeţe acele baclavale mult prea dulci, iar Dominic începu să le povestească felul în care voise să-l caute pe Abdullah, având câteva ore libere, şi să facă nişte fotografii.

Se bucurase că nu era prea multă lume pe străzi, ştiind că mahomedanilor nu le place să li se fotografieze casele. Apoi, deodată apăruseră din senin câţiva bărbaţi, dintre care, unul mai impulsiv, încercase să-i ia aparatul din mână. Dominic îl lovise, omul căzuse la pământ, apoi apăruse acel nebun care-i adunase pe toţi.

— Asta a fost, zise el ridicând din umeri.

— Din nefericire, după cum v-am spus, domnule doctor, suntem în zi de post, zise Abdullah Yussef. Chiar şi

eu abia am venit de la moschee. Unii dintre noi postesc până la apusul soarelui. În aceste zile este bine ca străinii să nu viziteze oraşul pentru că nu prea există poliţie. Umblă pe străzi cerşetorii, hoţii, fanaticii, ca acela care i-a incitat pe atacatorii dumitale.

Aşezându-se picior peste picior în faţa lor în veşmintele albe, cu figura sa ca de şoim, Abdullah Yussef continuă:

— Este păcat că tocmai dumitale, sir, ţi s-a întâmplat acest incident. Fără dumneata, fiica mea ar fi murit!

— Să lăsăm asta, zise Dominic. Acum lăsaţi-mă să vă spun pentru ce v-am căutat. Am vrut să aflaţi personal că Nazira va părăsi spitalul în câteva zile…

— O, ce veste! exclamă omul. Allah a avut milă de mine! Este sănătoasă şi se întoarce acasă!

— Şi eu mă bucur pentru acest lucru, îi spuse Dominic. Vă voi informa ziua exactă în care va părăsi spitalul. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, vreau să plec.

— Vă va duce maşina mea, îi spuse comerciantul.

— Mulţumesc, dar nu este necesar.

Abdullah insistă şi Cadillac-ul negru, ultimul tip, apăru la ieşire. După ce-şi luară rămas-bun şi-şi exprimă încă o dată mulţumirea, comerciantul puse părinteste mâna pe braţul Valeriei, zâmbindu-i atât ei cât şi lui Dominic.

— Domnule doctor aveţi o comoară! O tânără virtuoasă şi foarte curajoasă! Într-o zi, un tânăr de excepţie o va cuceri şi astfel va deveni mama unor fii la fel de curajosi. Nu cred că trebuie să vă mai spun că trebuie s-o preţuiţi.

— Nu, nu este nevoie, zise Dominic, astăzi mi-a salvat viaţa, cum aş putea să n-o preţuiesc?

— N-a fost mare lucru, protestă Valerie, pe când maşina se pusese în mişcare. Era însă conştientă că inima îi bătea foarte repede, greu de explicat din ce cauză. Desigur, ar fi trebuit să triumfe pentru că-l făcuse pe bărbatul pe care-l admira să admită că era şi ea bună de ceva. Dar asta n-avea nimic în comun cu noile emoţii pe

care le simţea, una din ele fiind în mod sigur bătaia inimii.

Apoi auzi vocea lui Dominic.

— Nu auzi ce-ţi spun?

— O, îmi cer scuze. Privindu-l, întâlni o privire uşor amuzată, mult mai blândă ca de obicei.

— Fără îndoială, dacă nu apăreai atunci, acum aş fi fost unul dintre răniţii aduşi la El Fatima, sau cine ştie poate chiar mai rău…

— Vă rog, nu continuaţi! exclamă ea.

— Poate este un nonsens ce spun, dar cred întotdeauna că trebuie să luăm faptele aşa cum sunt. Iar realitatea este că…

— Dar n-am făcut mare lucru…

— I-ai ţinut departe pe acei ticăloşi destul timp. Acesta este adevărul, chiar dacă nu vrei să recunoşti.

Ea roşi.

— Îmi cer scuze, ştiu că n-ar trebui să te contrazic. Apoi îşi muşcă buzele stânjenită; de ce oare trebuia să spună întotdeauna ceva greşit?

Îl auzi apoi tachinând-o pe Nazira, glumind cu alţi pacienţi, dar niciodată cu ea.

— Mulţumesc, sir, zise ea cu jumătate de voce.

Zâmbetul lui dispăru imediat.

— Te rog nu-mi mai spune” domnule”. Nu eşti la serviciu aici.

Valerie roşi, spunând:

— Îmi cer scuze.

— Şi te mai rog să nu-ţi mai ceri scuze!

Era o persoană cam greu de intuit! Dar de data asta ea îşi permise un zâmbet timid, abia conturat. De fapt, se gândi ea un zâmbet este cel mai bun mijloc de relaxare.

După aceea, le-a fost mai uşor să discute despre Abdullah Yussef, despre iubirea Nazirei, sau despre cauzele celor întâmplate lui Dominic în această după-amiază.

— Fanatismul religios este cel mai de temut, zise Dominic. Şeicul nu le suportă, dar ştie că sunt deja câteva secte din care se pare că făcea parte prietenul meu cel

care nu prea se spăla, secte care se ridică împotriva toleranţei lui Ibrahim, care îi dispreţuiesc pe creştini, numindu-i „câinii creştini”.

Din nefericire, două persoane sus-puse îi încurajează, poate tocmai pentru a-i atrage de partea lor, spre a-i folosi în situaţii dificile. Nu vreau să spun că există un pericol iminent, ci că acesta există; atât.

Se apropiau de poarta de sud, la ora la care traficul era foarte îngreunat din cauza unor cămile. Dar în loc să avanseze, una din ele se întinsese de-a lungul drumului şi refuza cu încăpăţânare să plece.

Poliţiştii strigau şi se înfuriau din ce în ce mai tare: cei aflaţi pe marginea drumului şi stăpânul cămilei încercau cu disperare să mişte animalul din loc.

Valerie era singura care se bucura de acel peisaj, chiar dacă era zgomot.

Dominic le spuse că animalul aparţinea unui nomad, care se întorcea acasă cu toate acareturile şi femeile sale. Omul arăta magnific, puternic, în hainele sale lungi viu colorate, cu pumnalul la brâu. În spate, se vedeau alte cămile de pe cocoaşele cărora se iveau ochii curioşi ai cadânelor.

— Interesant, zise Dominic. Ce facem acum? El ridică din sprâncene când o maşină albă, mare, opri lângă Cadillac-ul în care se aflau, şi sirena începu să sune insistent.

Imediat, şoferul, cu tenul închis la culoare, se angajă într-o conversaţie furioasă cu poliţistul, care se apropiase imediat văzând o astfel de maşină.

Poliţistul începu să se scuze, şoferul să protesteze, iar Valerie se uită pe fereastra Mercesului de lângă ei, unde se afla o singură persoană cu barba albă şi îmbrăcăminte tradiţională, o persoană foarte importantă, după cum părea, impasibil, netulburat de ceea ce vedea.

Apoi, şoferul veni în fugă înapoi la maşină şi începu să spună:

— Totul este în ordine, acum.

— Slavă Domnului! exclamă Dominic. Se pare că

animalul acela recalcitrant s-a răzgândit!

Maşina albă ţâşni imediat şi trecu repede pe porţile oraşului, lăsând în urmă şirul de maşini, animale, oameni.

Valerie privea uimită peisajul viu colorat. De aceea, nu auzi de la început întrebarea lui Dominic:

— Ştii cine era personajul?

Valerie clătină din cap.

Dominic o informă:

— Acela era Imamul Moulay Omar.

Valerie deschise ochii mari.

— Unchiul seicului?

— Chiar el!

— Cel care nu este de acord cu funcţionarea spitalului nostru?

— Este împotriva pătrunderii străinilor în această ţară.

— Şi cu petrolul? Dacă nu l-am fi concesionat noi ar fi făcut-o alţii, nu?

Dominic ridică din umeri.

— Cred că Imamul nu s-a gândit niciodată din acest punct de vedere. Ca mulţi alţi oameni limitaţi, nu s-a gândit la alternative. Nu este politician. Nu vede dincolo de propriul său nas. Pe de altă parte, deşi seicul este un urmaş demn al Profetului, este un bărbat modern, cu vederi largi. Vrea ca ţara să meargă pe direcţia planificată şi până acum a reuşit să facă totul în acest sens.

— Dar Imamul are vreo influenţă? se aventură Valerie.

— Nepotul lui îl face să creadă asta uneori, răspunse Dominic. îi cere sfatul, sau părerea. De exemplu, după cum ştiu au fost specializaţi destui medici pe plan local, pentru a prelua spitalele, dar nicio femeie. Imamul nu admite asta.

— Doar nu se aşteaptă să purtăm şi noi văl? se revoltă Valerie.

Dominic ridică din umeri.

— Între noi, pot spune că este un moş plictisitor, dar are ceva influenţă, iar dacă urmaşii lui fac ceva fără

aprobarea lui au probleme.

— Ceea ce s-a petrecut azi după-amiază are vreo legătură cu imamul? întrebă Valerie.

— Nu direct. Dar fără îndoială este rezultatul teoriilor fanatice ale sectelor sprijinite de el.

Amintindu-şi acea figură plină de sine din Mercedesul alb, Valerie nu-l putea lega de acel zdrenţăros care aruncase cu piatra în Dominic.

Dar el spuse:

— Să-l lăsăm pe Imam şi problemele lui. Noi trebuie să facem spitalul să meargă foarte bine, să instruim medicii locali. Sunt tineri care promit printre ei. Îmi place mult doctorul Sardien. Cred că-ţi dai seama ce mult depinde de personalul britanic. Atâta timp cât femeile tinere din spital se comportă aşa cum ar trebui, Imamul n-ar avea de ce să critice spitalul, sau să nu fie de acord cu el. Dar iată că am ajuns.

Valerie constată cu uimire că intraseră deja pe porţile spitalului El Fatima.

— Nu era mai bine să intrăm pe intrarea laterală? întrebă Valerie, dar regretă imediat întrebarea.

Niciodată nu va învăţa să se abţină de la comentarii!

Dar Dominic nu părea s-o fi auzit şi maşina opri în faţa intrării principale. Valerie răsuflă uşurată că nu veni nimeni să deschidă portiera maşinii, că holul era gol. Vru să spună un bună seara grăbit şi să se ducă în camera ei.

Dar Dominic nu vedea lucrurile la fel.

Şoferul coborî să deschidă portiera, iar Dominic, de parcă ar fi ghicit ce gândea Valerie, îi spuse:

— O clipă, soră.

Apoi coborî ajutând-o şi pe ea să coboare.

Văzându-i mâna stângă la care fusese rănit uşor, Valerie îl întrebă:

— Domnule Chepstow, vreţi să vă bandajez braţul?

— Desigur, răspunse el. Dar o să-l chem pe doctorul Sardien pentru asta. Apoi îi zâmbi Valeriei: te rog să iei un sedativ să te odihneşti bine şi să uiţi că ai trecut printr-o astfel de experienţă. Noapte bună şi încă o dată

mulţumesc, soră.

— Noapte bună, răspunse ea. Ajunsă în cameră, se încuie imediat, mulţumită că nu întâlnise pe nimeni pe coridor.

Dar cu toate că făcuse faţă cu mult calm situaţiei din acea după-amiază, rămasă singură simţi o durere puternică de cap şi închise ochii, moment în care imaginea lui Dominic Chepstow ameninţat de mulţime, cu sângele curgându-i pe faţă, îi reveni.

Apoi îşi aminti cum, referindu-se la ea, spusese că este salvatoarea lui.

Capitolul 4

Dar în zilele care urmară, Valerie nu mai avu ocazia să revadă acea figură prietenoasă a lui Dominic Chepstow, care o adusese înapoi la spital şi-i mulţumise că-i salvase viaţa.

Oare se aşteptase la o schimbase profundă a relaţiei lor? Dacă aşa era, îşi spuse Valerie, va fi dezamăgită, pentru că el redevenise acel bărbat rezervat, poate chiar mai rezervat ca înaintea acelui episod din partea veche a oraşului.

Poate făcea asta pentru ca ea să nu profite cumva de faptul că-l salvase de furia mulţimii. De aceea, avu grijă ca şi atitudinea ei să fie la fel de rezervată, limitându-se strict la relaţia doctorasistentă.

Oare asta îşi dorise ea? se întrebă Val. Nu voia ca doctorul să se simtă în vreun fel obligat; ar fi procedat la fel cu oricine s-ar fi aflat în necaz.

Brusc, deveni tot mai conştientă că se simţea foarte singură şi nefericită, lucru pentru care nu găsea explicaţie.

Uneori, invidia felul în care Andrea, în inconştienţa ei, încerca să-şi umple fiecare clipă, fără a-i păsa de ziua de mâine. Ba chiar se lăsă atrasă de cercul de prieteni ai acesteia care crescuse considerabil de când venise aici. Desigur au fost destui cei care au început s-o curteze pe Valerie.

Cu toţii, acceptară faptul că era foarte diferită de prietena ei. Bărbaţii au un fel anume de a accepta valoarea

unei femei, aşa că, Valerie reuşi, după un incident sau două, să-şi transforme admiratorii în prieteni. Alţii, după ce încercară s-o atragă într-o relaţie, renunţaseră spunând că erau alte fete mai interesante decât ea.

Tocmai se afla la spălătorie, când Andrea veni s-o caute:

— Bine ai venit! exclamă Valerie. Am crezut că eşti ocupată în seara asta!

Andrea ridică din umeri.

— Aş fi fost, dar mătuşa Jean este în tură în noaptea asta şi nu mai admite întârzieri decât sâmbătă seara. Trebuie să admit că săptămâna trecută mi-am cam făcut de cap. Şi pentru ca necazul să fie şi mai mare lui Neil i s-a defectat maşina şi am ajuns abia dimineaţă. Ar fi mers bine, dacă n-ar fi fost sora Richardson de serviciu.

— Andrea! Doar nu vrei să spui c-ai stat toată noaptea cu comandorul Haydon!

— Nu aveam cu ce să ne întoarcem, draga mea! începu Andrea râzând, dar evitând privirea Valeriei.

— Crezi că este bine ce faci, Andrea? o întrebă Val dojenitor.

Roşind, Andrea răspunse:

— Draga mea, dacă tu eşti o virtuoasă, crezi că toate celelalte femei sunt la fel? Viaţa n-ar mai avea culoare astfel…

— Şi în ziua în care vei întâlni bărbatul vieţii tale? Cum vei justifica…

— Nu vreau să ajung bătrână şi virtuoasă. Viaţa trebuie trăită.

Într-o zi, Andrea avea să regrete felul în care văzuse viaţa.

— Dar n-am venit aici să-mi faci morală, continuă Andrea. Tu, în schimb, faci multe lucruri fără să se afle prea mult despre ele…

— Ce vrei să spui? o întrebă Val.

— Ce-am aflat? Că l-ai salvat pe doctorul Chepstow de o ceată de fanatici. Ţi-ai pierdut minţile? De ce nu mi-ai spus? Povesteşte-mi cu lux de amămnute!

— Nu este nimic de povestit, zise Valerie. Dar cine ţi-a spus asta?

— Mătuşa Jean povestea că l-ai salvat, că altfel ar fi fost măcelărit. Chiar el i-a povestit incidentul, pentru că ea i-a tratat mâna rănită. Abia a reînceput să opereze. Să nu crezi că povestea asta nu va înconjura spitalul, pentru că a făcut-o deja. Ce romantic! Te rog, povesteşte-mi!

Valerie se văzu forţată să-i spună toată povestea.

— Ar trebui să-ţi fie foarte recunoscător! Te-a adus măcar până la spital? Ce a urmat după aceea?

— Nimic. Ce-ar fi trebuit să se întâmple? Sper c-a uitat ce s-a întâmplat atunci.

— Să fii sigură că n-a uitat! I-a spus mătuşii mele că eşti o tânără cu un curaj excepţional, şi că-ţi este teribil de îndatorat.

— N-am făcut nimic deosebit pentru a merita cuvintele astea, zise Valerie, întorcându-se să caute ceva într-un dulap pentru ca Andrea să nu observe că rosise.

Deşi nu avusese o stare de spirit prea bună în ultimul timp, se simţi dintr-odată foarte bine pentru că Dominic Chepstow o lăudase.

— Andrea, n-aş vrea ca povestea asta să ajungă pe buzele tuturor, te rog să n-o mai spui nimănui.

— De acum, poţi fi sigură că va fi aflată de toată lumea şi nu din cauza mea. Este evident că marele Chepstow nu vrea să fie un secret. Iar asistenta şefă este foarte mândră că una din asistentele ei a fost atât de lăudată.

— La naiba! murmură Valerie.

— Comandorul meu a fost mutat de aici şi dacă Ned nu ne duce cu maşina lui, până se va ivi altcineva, ne va fi greu. Nu suport autobuzul spitalului!

— Nu puteai găsi o persoană mai drăguţă ca el.

— Este prea previzibil. Este drăguţ şi amabil ce-i drept, dar mă cere de nevastă la fiecare două săptămâni. Este un bărbat respectabil.

— Şi foarte îndrăgostit. Mie mi se pare un bărbat atrăgător, deştept şi decent, conchise Valerie. Aş fi bine să-

i accepţi propunerea.

— Dumnezeule, cum să-i fac una ca asta? Ţin la Ned, dar este ultimul bărbat din lume cu care m-aş mărita, dacă aş fi femeia care să vrea să se mărite. Tu eşti genul de femeie care-i trebuie lui Ned, sunteţi amândoi plini de idealuri şi de decenţă.

— Chiar sunt atât de plictisitoare cum vrei să mă faci să par? o întrebă Valerie.

— Nu eşti plictisitoare, cum nici el nu este. Ţi-am mai spus, ţin la Ned Warden, dar aş fi vrut să se îndrăgostească de altcineva.

— Dar între timp, ieşi cu el şi-l faci nefericit. Nu este cinstit, Andrea.

— Ba este. El mă cunoaşte, nu sunt genul care să se mărite. Nu ştiu ce voi face în viitor, viaţa va decide pentru mine. Între timp, culeg trandafirii.

— Fii atentă la spini, o sfătui Valerie. Nu vreau să-ţi ţin predici, dar…

— Nici nu încerca, pentru că nu mă poţi schimba, Val. Ned mă duce la dans în seara asta. A, am uitat că am un mesaj de la doamna Addiscombe pentru tine. Dă o petrecere săptămâna viitoare şi vrea să te invite. Nu acceptă un refuz. Va fi bine pentru tine.

— Poate, confirmă Valerie, după un moment de ezitare, dar nu am dispoziţia pentru o petrecere.

— Trebuie s-o ai! Este ziua doamnei A!

Valeria ştia că aşa va trebui.

Familia Addiscombe era cunoscută pentru ospitalitate şi strădaniile pe care le făcea pentru a înseninа viaţa asistentelor din spital. Doamna Addiscombe era fiica unui renumit chirurg din Harley, iar bogatul ei soţ provenea din lumea petrolului.

Valerie îşi aminti vorbele lui Dominic, imediat ce rămase singură: „o tânără cu un curaj deosebit căreia îi era dator!”

Dar nu voia ca el să simtă astfel faţă de ea. Îşi dori ca Andrea să nu-i fi spus, pentru ca să nu se simtă jenată când îl va revedea.

A doua zi, Nazira părăsea spitalul, iar astfel se întorcea la serviciul chirurgie femei, unde nu va mai avea contact direct cu Dominic Chepstow, decât în prezenţa surorii sefe.

* * *

Ceva începu să lipsească tot mai acut din viaţa ei. Nu găsea însă elementul care-i lipsea. Nu avea nicio legătură cu ce se întâmplase la Londra, aşa că… ce putea fi?

A doua zi, această senzaţie se accentuă, iar Valerie simţi că nu vrea să facă faţă acestor întrebări.

După ce părăsea spitalul, Nazira urma să-şi petreacă săptămânile de convalescenţă în casa mătuşii sale, în afara oraşului.

Nazira îşi luă rămas-bun cu lacrimi în ochi de la asistenta care o îngrijise.

— Nu mă vei uita? Promiţi să vii să mă vezi imediat ce mă întorc?

— Sigur că da. Şi tu poţi veni în vizită, răspunse Valerie.

— Îi sunt foarte recunoscătoare doctorului Chepstow, zise Nazira, dar şi foarte tristă. Apoi, când Dominic îi spuse că va trebui să revină la vizită peste o lună, fata se mai însenină.

Maşina care o luase pe Nazira se puse în mişcare, lăsând în urmă surorile care ieşiseră pe trepte s-o conducă, lăsându-i pe moment singuri pe sora şefă, pe Dominic şi Valerie.

— Ai înfăptuit un miracol, doctore Chepstow, spuse sora şefă. Cum te simţi?

— Ca întotdeauna, răspunse el şi intră în clădire.

Valerie observă că era la fel de încruntat şi de crispat ca de obicei; arhitectul însănătoşirii Nazirei se bucura cel mai puţin de pe urma succesului său.

De ce era aşa? se întrebă Valerie. De ce nu era niciodată mulţumit?

După două zile, avea loc prelegerea doctorului Chepstow, iar în aulă nu mai era niciun loc liber.

— Ar trebui să fim foarte mândre de „marele om” zise

Andrea, pentru că lui nu i se pare c-a făcut ceva deosebit. Ned spunea…

Dominic avea dreptul să fie mândru de realizările sale!

Valerie se încruntă. Oare cum era femeia care se bucura de succesele lui? Care făcea parte din viaţa lui?

La secţia chirurgie femei viaţa decurgea după vechile tipare, iar odată ce Jean revenise, Valerie nu mai avu nicio legătură cu Dominic Chepstow.

În afară de un „bună dimineaţa soră” nu mai schimbară o vorbă.

Apoi, la sfârşitul celei de a doua săptămâni, când se pregătea să iasă din tură, sora şefă o anunţă că asistenta şefă a spitalului voia să-i vorbească.

— Du-te la ea chiar acum.

Surprinsă, Valerie se conformă.

— Intră! A, tu erai, Shelton!

Asistenta şefă lăsă deoparte materialul pe care-l citea.

— Aţi vrut să mă vedeţi, doamnă?

— Da; nu vei mai lucra de mâine la chirurgie femei. Te voi muta.

— Mă veţi muta! exclamă Valerie dezamăgirea citindu-i-se în priviri.

— Da. De mâine, vei lucra pentru asistenta şefă de la sala de operaţii, vei fi ajutorul ei, la solicitarea doctorului Chepstow. Du-te chiar acum la sora Farley. Noroc, fetiţo. Nu ştiu dacă ai aflat, dar ea pleacă în Anglia de luna viitoare pentru că se căsătoreşte. Nu fac promisiuni, dar cariera ta viitoare depinde de asta.

Urma să lucreze alături de el, să ia parte la cele mai interesante operaţii care se făceau în spital!

Valerie deveni conştientă de o senzaţie de fericire intensă, care nu avea nicio legătură cu plăcerea pe care o simţise cândva, că Dominic fusese obligat să-i mulţumească.

Chiar dacă numirea ei exprima recunoştinţa lui Dominic pentru că-l salvase din ghearele barbarilor, era

conştientă că n-ar fi insistat pentru aceasta dacă n-ar fi ştiut că este capabilă s-o ducă la bun sfârşit.

Asistenta şefă a spitalului îi spusese foarte clar că dacă se descurca bine, de asta depindea viitoarea ei carieră. Urma să devină asistentă la blocul operator. Nu crezuse niciun moment că va putea face un salt atât de semnificativ în carieră.

Era încă devreme. Andrea ieşise ca de obicei, dar ea n-avea chef să se ducă în salonul dedicat asistentelor. Probabil vestea numirii ei circulase rapid, mai ales că fusese determinată de

Dominic Chepstow, iar firea omenească fiind aşa cum o ştia prea bine, era normal să se discute cu invidie despre numirea ei.

Îşi dori să facă o plimbare, dar nu putea ieşi în jurul spitalului, după ce se întuneca. Cu toate acestea, asistentele erau libere să se plimbe prin grădina spitalului.

Trecând pe sub o boltă de iasomie, realiză că gândurile ei se îndreptau către o singură persoană. Era o seară minunată: după căldura toridă a zilei, aerul era acum mai uşor de respirat, mai rece; îi era imposibil să creadă că pe aceste meleaguri mai erau şi alte anotimpuri în afară de vară.

Deasupra capului ei se ridicase luna, care aici părea mai mare ca în Anglia, însoţită de miliarde de stele.

Aerul era înmiresmat de trandafiri, iasomie şi crini albi, şi-şi spuse că dacă ar părăsi acest loc, şi-l va reaminti întotdeauna ca mirosul predominant de iasomie.

Îşi va aminti cum muncise în acest loc: îşi va aminti figura lui atrăgătoare, care uneori zâmbea cu prietenie, de vocea muzicală care spusese despre ea „această tânără curajoasă mi-a salvat viaţa”.

Ce mare pierdere ar fi fost dacă i s-ar fi curmat viaţa în acea clipă! Chiar dacă se simţea promovată în mare parte şi din acest motiv, se consolă cu gândul că amândoi aveau acelaşi scop: erau discipolii unei singure ştiinţe, cea a vindecării.

Era cel mai nobil scop! Şi cu toate astea, omul avea

toate şansele să rămână singur cu o astfel de profesie.

Probabil la fel stăteau lucrurile cu Dominic Chepstow; îşi aminti cât de încruntat şi crispat fusese când sora şefă îl felicitase pentru reuşitele Nazirei.

Oare era dezamăgit de femei?

Mai apoi, spunându-şi că voia să afle lucruri care n-o priveau, porni înainte, concluzionând că poate nu avea loc pentru femei în viaţa lui.

Apoi îl zări. Stătea pe o bancă, nu departe de locul în care ajunsese ea; niciodată nu citise mai multă nefericire pe figura unui om.

* * *

Simţind că deschisese fără să vrea uşa unui sanctuar în care nu avea dreptul să pătrundă, Valerie încercă să nu-şi trădeze prezenţa. Dar el întoarse capul şi o văzu.

— Ce…? El se ridică brusc.

— Îmi pare rău, domnule Chepstow. N-am ştiut că este cineva aici.

Dar Dominic nu reacţionă pe moment la uimirea ei, apoi zâmbi, iar ea nu mai ştiu ce să creadă. Nu mai era omul acela nefericit din urmă cu câteva clipe.

— A, tu erai! Te rog să nu te scuzi! Nu este o zonă privată. Iar dacă doreai să fii singură aici, află că tocmai mă pregăteam să plec.

Spuse aceste vorbe fără duritate.

— Cum de umbli singură pe aici?

— Voiam să respir aer curat înainte de culcare, îi spuse ea.

În loc să plece, aşa cum spusese că avea intenţia, el continua s-o privească.

— Te face să te simţi mai bine faptul că poţi respira în voie fără să depinzi de aerul condiţionat? Dar te rog, ia loc, voiam să-ţi vorbesc.

Aceste ultime vorbe fuseseră rostite pe un ton autoritar, aşa că Val se aşeză pe locul eliberat de el, iar Dominic îi oferi o ţigară.

— Vrei să fumezi? O poţi face acum, nu eşti în timpul serviciului!

Valerie luă ţigara oferită, cu mâna tremurând. Îşi dori să-i fi fost mai uşor să controleze tremurul nervos.

După ce-i aprinse ţigara şi se aşeză la oarecare distanţă de ea, Dominic o întrebă:

— Am observat că nu ieşi seara din spital, aşa cum fac celelalte surori. Deşi mă întreb adesea cum pot rezista la muncă a doua zi! îţi plac petrecerile, miss?

— Nu-mi displac total, sunt unele chiar plăcute, dar pentru mine, alte lucruri sunt mai interesante. Brusc, luându-şi inima în dinţi, îi spuse: domnule Chepstow, aş vrea să vă mulţumesc pentru… dar nu-i era prea uşor să continue, simţindu-i privirea aţintită asupra ei. Luna urcase mai sus şi parcă lumina mai intens locul în care se aflau.

— Să-mi mulţumeşti? Pentru ce?

— Asistenta şefă mi-a spus că la recomandarea dumitale am fost aleasă ca asistentă a sălii de operaţii numărul 1.

— N-a fost la recomandarea, ci la solicitarea mea, răspunse el cu mult calm. Mi s-a părut că eşti foarte potrivită pentru acest post. Iar asistenta şefă a fost de acord.

— Mă voi strădui… începu ea roşind. Dar de ce oare trebuia să-i bată inima atât de tare când o lăuda el?

Lauda nu era nemeritată, pentru că se dăruise muncii din prima zi aici. Şi va munci şi mai mult acum când văzuse că fusese apreciată.

— Cu toate acestea, soră, sunt sigur că după ce vei lua parte la câteva operaţii alături de mine o să mă urăşti, aşa cum făcea şi predecesoarea dumitale!

— O, nu! protestă Valerie, asta nu m-ar face să vă urăsc, sir. Vorbele ieşiseră înainte să realizeze asta şi numai după ce el o auzi, obrajii începură să-i ardă.

— Ai primit vesti de la Nazira sau este prea devreme?

— N-am primit, dar mai aştept încă. Sper că se simte bine.

— Va trebui să discut cu mătuşa ei, madame Sayid, o doamnă cu idei avangardiste pentru lumea în care trăieşte.

Este furioasă pe fratele ei care i-a interzis fiicei sale să se vadă cu iubitul ei înainte de căsătorie, care va fi tocmai peste şase luni.

— O, biata Nazira!

— Acesta este obiceiul mahomedan, mireasa nu-şi vede mirele până în ziua nunţii. Dar pentru că Ali este vărul ei, cei doi s-au îndrăgostit în mod firesc.

— Cred că va trebui să mă duc la Nazira, zise Valerie. Sunt convinsă c-o pot convinge să aibă răbdare. Oricum şi-a revenit după acea strălucită operaţie şi sunt convinsă că nimeni n-ar fi putut înfăptui o minune mai mare. În rest, în afară de dezamăgire, se simte bine?

— Mătuşa ei spune că sănătatea îi este foarte bună.

— Ar trebui să fii mândru de asta, sir. Ai făcut un lucru minunat.

— Aşa crezi? Probabil că ai dreptate, zise el nu fără oarecare amărăciune în glas, lucru care nu scăpă atenţiei Valeriei.

— Da, a fost un mic miracol. Nu eşti mulţumit, sir?

— Ba da, sunt, pentru Nazira şi ai ei. Dar dacă aş fi putut să fac asta acum zece ani, aş fi putut salva viaţa unei persoane care însemna mult pentru mine.

Inima Valeriei începu să bată mai tare.

— Cea cu care trebuia să mă căsătoresc a murit din această cauză, zise el şi se ridică brusc, rămânând cu privirea asupra grădinii.

Valerie simţi dorinţa să se ducă spre el să-i spună câteva cuvinte de consolare, dar în aceste situaţii tăcerea era mai bună.

După câteva minute, Dominic se întoarse spre ea, fără a o privi şi se aşează din nou.

Valerie se întrebă dacă mai era conştient de prezenţa ei acolo, dar deodată, el continuă:

— Dacă aş fi găsit soluţia la această problemă care mi-a ucis iubita! De aceea am pus atâta suflet în cazul Nazirei. Când Rosalie s-a îmbolnăvit, niciun chirurg nu s-a aventurat la asemenea operaţie, sau dacă ar fi făcut-o, ar fi dat greş. Eu am cunoscut-o cu şase luni înainte de asta. A

venit pentru investigaţii în spitalul în care eram rezident, i s-a pus diagnosticul corect de către minunatul medic Howard Martin. După moartea ei, mi-am petrecut toată viaţa căutând remediul care era foarte simplu, de altfel. Iar când mi s-a oferit posibilitatea de a veni aici, am acceptat imediat să părăsesc Anglia; nu mai aveam pentru cine să rămân acolo.

Valerie încuviinţă, ştiind că fără acel medicament descoperit de el, Nazira n-ar fi putut să trăiască.

Dominic se aplecă spre ea:

— Am făcut eforturi şi succesul n-a întârziat să apară, numai că n-am putut readuce la viaţă femeia pe care am iubit-o şi am dorit cu disperare să trăiască. Moartea este o uşă pe care nici cei mai inteligenţi dintre noi nu pot s-o deschidă odată ce s-a închis. Dar nu ştiu de ce am început să mă lamentez acum în faţa ta.

— Îmi pare foarte rău de ce am aflat acum. Cred că a fost o experienţă îngrozitoare. Valerie era conştientă că vorbele ei sunau convenţional, dar nu ştia cum să-l consoleze altfel.

El ridică privirea şi-i spuse cu mult calm:

— Nu mai are rost să mă uit înapoi. Îmi pare rău că te-am plictisit cu problemele mele.

— Nu este aşa. Valerie ezită apoi spuse: domnule Chepstow, am înţeles foarte bine ce mare durere ai avut, dar există despărţiri şi mai dureroase. Atunci când înşeli încrederea cuiva; când descoperi că o persoană pe care o iubeşti îţi este complet străină. Moartea este o despărţire mai transantă, celelalte… Valerie nu mai găsi puterea să continue.

Dacă ar fi putut ridica ochii pentru a-i întâlni privirea, ar fi citit multă căldură în ei.

— Ai ajuns la concluzia asta din experienţă, Valerie?

— Da, admise ea. Vorbise din impuls, dar nu era bine să continue. Am vrut doar să te fac să crezi că sunt lucruri mai urâte decât moartea. Trebuie să te bucuri pentru Nazira şi ceilalţi cu care ai avut succes. Valerie se ridică. Te rog să mă scuzi, n-am vut să fac o comparaţie. Trebuie

să plec, sir. Mulţumesc pentru destăinuire şi pentru promovare.

Se ridică şi el.

— Şi eu îţi mulţumesc. Noapte bună. Ne aşteaptă multă treabă de acum înainte şi trebuie să te odihneşti bine. Noapte bună, Valerie.

Ea dispăru în întunericul nopţii. El rămase privind în urma ei, cu o expresie greu de interpretat.

* * *

Valerie era confuză; nu ştia cauza acestei stări: să fi fost felul în care-i rostise numele, felul cum îi strânsese mâna, care-i făcuse sângele să circule mai repede, conferindu-i o senzaţie de fericire dar şi teamă?

De ce nu se căsătorise niciodată, de ce alesese să fie un lup singuratic? Ce mult trebuie s-o fi iubit pe acea femeie!

Dar de acum, relaţia dintre ea şi Dominic Chepstow nu mai putea fi impersonală.

La lumina stelelor şi a lunii, Dominic Chepstow îşi aminti acea tânără care fusese prima lui dragoste, dar ce ciudat că şi-o amintea legat de această tânără frumoasă Valerie, care, în câteva vorbe îi dezvăluise drama prin care trecuse.

Un bărbat o dezamăgise, era responsabil de durerea ei!

Cine era nemernicul? Ei îi mai păsa şi acum? Se trezi dintr-odată foarte interesat de povestea ei fără, să ştie de ce.

Capitolul 5

Petrecerea doamnei Addiscombe avu loc într-o sâmbătă, la sfârşitul primei săptămâni de când Valerie se mutase la sala de operaţii.

Erau condiţii speciale şi fără îndoială va fi distracţie, tocmai ce-i trebuia. Poate că Andrea avea dreptate, ea, Valerie, era prizoniera rutinei.

Cu toate acestea, după acea săptămână încordată se simţea prea obosită pentru a mai avea vreo dorinţă să se facă plăcută celor care n-o interesau. Iar invitaţii erau din

apropiaţii seicului, membri ai comitetului spitalului.

Dar gândul ei zbura la săptămâna petrecută în preajma lui Dominic Chepstow; putuse să-i admire profesionalismul, dar în afara serviciului nu mai avusese ocazia să vorbească de la acea seară petrecută în grădină.

În prima zi în care venise să lucreze la blocul operator, el o salutase cu prietenie, apoi îi solicitase ceva ce se afla pe căruciorul cu instrumente, descoperind că ea îi intuise deja solicitarea.

Se întrebă dacă regretase vreodată că fusese atât de deschis faţă de ea. În ultimele zile fusese mereu prezent în gândurile ei, chiar mai mult decât şi-ar fi dorit. Se întrebă dacă va fi şi el invitat la petrecerea la care se ducea.

După ce se pregăti, se privi cu un ochi critic, apoi se declară satisfăcută.

Îşi adusese de la Londra o rochie lungă pentru că acesta era obiceiul la petrecerile familiei Addiscombe; era o rochie de culoarea garoafei care-i expunea gâtul şi umerii. O rochie foarte simplă care contrasta cu pielea şi părul ei.

Andrea vârî tocmai atunci capul pe uşă.

— A, eşti gata! exclamă ea. Nu trebuia să te grăbeşti; Ned vine să ne ia pe la zece, mai avem timp să fumăm o ţigară. Arăţi grozav, Val, îmbrăcată astfel! Ţi-ai adus rochia asta special pentru astfel de ocazii! Se pare că ai dat foarte mult...

— Nu este aşa, dar îţi mulţumesc oricum pentru vorbele tale frumoase, Andrea.

— Val, mă gândesc adesea că nu te pui îndeajuns în valoare. Trebuie să avem în vedere că suntem reprezentative pentru spitalul El Fatima, indiferent ce zice Imamul. După ce stinse ţigara, Andrea sări în picioare. Cu toate astea, farmecele noastre se irosesc pentru că nu apare niciun bărbat nou, iar de cei cunoscuţi m-am săturat deja.

Andrea era îmbrăcată într-o minunată rochie de culoarea jadului, care-i punea în vedere ochii şi tenul.

Nu era de mirare că era atât de curtată, se gândi

Valerie. Bietul Ned Warden!

Pornind spre lift, îi spuse:

— Andrea, te rog să fii mai bună cu Ned, astăzi.

— Întotdeauna mă port frumos cu el. Apoi schimbă subiectul. Păcat că „marele om" nu este aici. Crezi că ar fi de acord cu mine?

— Dacă la domnul Chepstow te referi…

— La cine altcineva? Dar ştiu că nu este de acord. Nu mă vede cu ochi buni, ori de câte ori intră pe etajul nostru.

Din fericire, ajunseseră la parter iar când deschiseră uşa doctorul Warden le aştepta.

Vila familiei Addiscombe se afla în zona rezidenţială, unde locuiau majoritatea străinilor. Era o casă construită în stil maur, stilul preferat al seicului, pe care acesta îl introdusese în ţară, spre dezamăgirea majorităţii ortodocşilor. Se afla în mijlocul unei grădini cu palmieri şi chiparosi.

Petrecerea era aranjată într-un mod foarte plăcut pentru fiecare participant. Curgea şampania, se dansa pe un ring înconjurat de fântâni arteziene. Barul şi bufetul se aflau într-o încăpere spaţioasă, frumos decorată.

Ca de obicei, Andrea era asaltată de bărbaţi, fiind centrul admiratorilor.

Nici Valerie nu rămase neobservată şi se distră mai bine decât şi-ar fi imaginat. Toate asistentele erau degajate, ştiind că Dominic Chepstow nu se afla în preajmă spre a le categorisi drept frivole.

Cina avea loc la ora douăsprezece şi cu o jumătate de oră înainte gazdele începură să petreacă alături de invitaţi. Doamna Addiscombe se opri să discute cu Val şi cu doctorul Warden; Valerie dansase cu Ned, observând că Andrea îl ignora.

Valerie simţi că felul în care se purta prietena ei era nedrept. De ce oare nu aprecia Andrea devotamentul lui Ned?

— Este o seară minunată, aşa cum sunt toate cele organizate de voi, le spuse Ned gazdelor. Cum reuşiţi să faceţi atmosfera atât de plăcută?

Doamna Addiscombe începu să râdă.

— Mă bucur că sunteţi fericiţi şi mulţumiţi cu toţii. Este ziua mea de naştere şi vreau să văd doar feţe fericite.

— Este o dorinţă care s-a împlinit, zise Valerie.

Doamna Addiscombe adăugă:

— Dacă n-aţi fi avut amabilitatea de a participa voi, cei de la spital, n-ar fi fost la fel. Păcat că asistenta şefă n-a putut veni! Oricum, toate asistentele sunt încântătoare. Biata miss Rawsley, are probleme cu nepoata ei, o încântătoare tânără, pe care o curtează toţi bărbaţii. Asistenta şefă… doamna Addiscombe se opri brusc, apoi exclamă „Dumnezeule!”, la adresa cuiva care abia intrase.

Valerie, ca toată lumea de altfel, îi urmări privirea.

Erau mulţi bărbaţi frumoşi la Kerouat, dar acesta era cel mai reuşit specimen pe care-l văzuse până acum. Era înalt, cu tenul bronzat ca al unui european, cu părul lung negru albăstrui, ochii de culoarea ambrei, cu gene incredibil de lungi, pentru care l-ar fi invidiat orice fată. Purta un costum alb de mătase, extrem de elegant.

— Ned! murmură Valerie, cine este acest Adonis?

— Dumnezeule, chiar nu-l cunoşti, draga mea? A, am uitat că n-ai avut ocazia, deoarece a lipsit cam mult. Este excelenţa sa Persan Ibn Hafiz, moştenitorul tronului. Ce animal reuşit, nu?

Într-adevăr, moştenitorul seicului avea ceva de felină.

Ned se încruntă.

— Sunt convins că n-a fost invitat în seara asta, deşi este prieten cu familia Addiscombe.

— De ce nu l-au invitat?

— Pentru că el îşi face apariţia doar la recepţii diplomatice, de la care absenţa lui ar fi un afront.

Se aşezară la masă iar Valerie avea ca partener un ataşat de la legaţia britanică; deşi n-o văzuse pe Andrea, ştia că se afla undeva prin preajmă.

Mai avu ocazia de a-l studia pe Persan, aflat în mijlocul mesei cu gazdele, şi după ce prima impresie se mai risipi, Valerie decise că nu-i plăcea individul. Avea ceva neplăcut în felul în care arăta, era ca un animal de

pradă, cu multă cruzime.

* * *

După masă, Valerie realiză că era cam obosită; din nefericire, îşi rupsese trena rochiei şi se retrase cu discreţie spre toaletă pentru a o prinde cu un ac. Ar fi vrut să se strecoare neobservată în grădină, singură. Majoritatea invitaţilor se afla încă în salonul în care se servea masa, iar ea reuşi să se strecoare spre holul care ducea spre sala de dans, fără a întâlni pe cineva când îl văzu pe Ned rezemat de un stâlp de la ieşire supraveghind sala de dans. Părea trist şi abătut.

— Val, nu-mi spune că nu ai partener de dans! zise el fericit c-o vede.

Ea începu să râdă.

— Nu-mi doresc partener. Şi ca să folosesc expresia preferată a asistentelor, mă omoară durerea de picioare!

— Biata de tine! Vino să stăm jos undeva. Mai bine ieşim puţin. Dar mai întâi aş vrea să te uiţi la cuplul care vine acum.

Observă că Andrea dansa cu Persan, alcătuind un cuplu foarte ciudat, asupra căruia erau aţintiţi ochii privitorilor.

— Oh! exclamă Valerie.

— Vino, Val, să ieşim de aici, nu suport muzica asta, zise el râzând, iar ea observă că nu era deloc amuzat, că tremura de indignare. Ajunseră în timp record pe gazonul din faţa vilei.

— Aici e mai bine, zise el. Să ne aşezăm, cred că pe terasă vor veni şi alţii când se va termina muzica. Ne putem răcori în linişte deocamdată, în acest loc. Dar când se aşeză căzu într-o tăcere prelungită privind în gol, iar Valerie, deşi voia să-i spună ceva care să-l aline, nu găsi cel mai bun mod de abordare.

Andrea ar fi trebuit să ştie unde să se oprească; dacă a vrut să fie politicoasă cu moştenitorul şeicului foarte bine, pentru că mai mult nu putea fi. Nu avea dreptul să flirteze cu acesta, oricum, ştiind că Ned se afla acolo.

Deodată, acesta izbucni fără altă introducere:

— De ce naiba dansează cu acest ticălos?

— Ned! Vorbeşti prea tare, îl atenţionă Val, nu este bine.

— Am înţeles, zise el ridicând din umeri. Mi-ar plăcea să-l scot de aici în palme…

— Ned, este o persoană foarte importantă…

— Mda…

— Ei bine, chiar este! insistă ea. Dacă a invitat-o, nu-l putea refuza.

Ned spuse, de data asta mai încet:

— Eu sunt un prost, pentru că-mi pasă ce face. Şi chiar mai prost pentru c-o las să mă trateze aşa.

— Eu cred că Andrea ţine la tine, începu Val.

— Pe naiba! Mă tratează ca pe un gunoi. De ce naiba nu pot renunţa la ea, Val? Chiar trebuie să divinizez toată viaţa această făptură fără suflet, fără morală? Nu mă va trata niciodată decât ca pe un câine credincios.

— Nu cred că face asta conştient, încercă ea din nou. Ţine la tine.

— Pe naiba! repetă Ned.

— Într-o zi, o să realizeze ce însemni pentru ea. Şi mai presus de toate, este o asistentă bună.

— Dar nu este dedicată serviciului, ca tine. Într-o zi va intra într-o încurcătură cu cei care umblă după ea, asta mă include şi pe mine. Poate va ajunge într-o situaţie disperată, în care nu voi putea s-o ajut. N-o pot forţa să mă iubească, este evident. Ai văzut cum se uita Persan la ea? Valerie, pentru numele lui Dumnezeu, n-o lăsa să-l încurajeze!

— Ned, nu-ţi face probleme, Andrea nu este complet iresponsabilă, îl asigură ea. Acest Persan iese foarte mult? Are o viaţă socială activă?

Ned se încruntă.

— Are, sau a avut, un cerc de prieteni. Din nefericire, este foarte bun prieten cu familia Addiscombe, dar nu l-au invitat în seara asta pentru că John şi Cora ştiu că seicul n-ar fi fost încântat. Persan nu este încurajat să-şi facă prieteni în colonia europenilor, pentru a evita să se implice

cu vreo femeie.

— Imamul? întrebă Valerie.

— Exact, draga mea. Rolul tău ar fi s-o descurajezi pe Andrea să se implice sentimental.

— O voi face, zise Val, decisă s-o oprească pe Andrea de la flirturi.

* * *

Pe drumul de întoarcere spre spital, Andrea a fost neobişnuit de tăcută. A insistat să stea în spate pretextând că „murea de somn”, aşa că Valerie se aşeză lângă Ned. Când ajunseră Andrea se trezi prima. Ned le duse la intrarea principală. Pentru a putea ajunge la intrarea asistentelor trebuia să ocolească holul principal, mai ales că nu aveau voie să folosească liftul după ora douăsprezece noaptea.

Valerie le spuse noapte bună şi-i lăsă să schimbe câteva cuvinte, sperând că Andrea îi va acorda mai multă atenţie bietului Ned. Dar speranţele i se năruiră, pentru că aceasta o urmă imediat, pretextând că Ned este într-o dispoziţie proastă.

— Doar nu te-ai aştepta să fie foarte prietenos, nu?

— De ce nu? A fost o petrecere plăcută!

— Andrea, cred că eşti incorigibilă! exclamă Val. Nu te-ai purtat frumos cu Ned. Niciun dans…

— Val, n-am putut. Erau alţii la rând.

— Dar cum ai ajuns să dansezi cu invitatul cel mai important al familiei Addiscombe?

Andrea începu să râdă.

— Stai o clipă, o să-ţi spun. Dar după ce ajunseră la capătul coridorului, Andrea căsca fără jenă. Sunt foarte obosită. Bine că nu trebuie să dau ochii cu sora şefă. Dumnezeule, mai avem dor patru ore de somn!

— Andrea, vin să discutăm până te dezbraci.

— Nu, Val, nu are rost să mă mai certi. N-a fost vina mea că tânărul şeic a făcut o pasiune pentru mine. Doamna Addiscombe nu l-a putut refuza; şi de ce ar fi făcut-o?

— Înţeleg, de ce nu i-ai explicat asta şi lui Ned?

Andrea ridică din umeri.

— Nu avea chef să mă asculte. Şi de ce atâtea discuţii? A fost doar un episod. Nu vor mai urma altele oricât mi-aş dori. Păcat, pentru că este un tip extraordinar. Val, dacă acum nu mă duc la culcare, o să adorm din picioare!

— Bine, noapte bună, spuse Valerie. Dar te rog nu-l mai încuraja pe Persan să te mai curteze.

— Nu sunt inconştientă! exclamă Andrea. Păstrează-ţi sfaturile pentru cineva care are nevoie de ele.

Următoarele săptămâni, viaţa la El Fatima alternă între urgenţe şi rutină. Oricum, după cum observă Jean, care însoţea pacienţii la sala de operaţii, nu era nimic mai plictisitor decât o operaţie de apendicită. Cu toate acestea, ea declară că era întotdeauna o bucurie să-l vezi pe doctorul Chepstow operând.

— Este un artist! conchise ea.

— Da, este un bun specialist, susţinu şi Valerie, cu toate că în ultimul timp încercase să-şi mai tempereze entuziasmul pentru Dominic Chepstow. Nu admiraţie voia el de la asistentele sale. Eficienţă era ce urmărea.

Relaţia lor rămăsese strict legată de munca din blocul operator. Ori de câte ori se întâlneau pe coridor, el îi zâmbea sau o saluta scurt; în acele clipe, îi era imposibil să nu se mai gândească la el, sau să considere că nu trebuia să şi-l mai aducă permanent în faţa ochilor.

Se întâmplă ca asistenta şefă de la blocul operator să se îmbolnăvească şi Valerie preluă sarcinile acesteia.

Dominic nu făcu niciun comentariu privind schimbarea, comportându-se ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit.

După întoarcerea asistentei şefe de la blocul operator aceasta îi spuse pe un ton destul de rece Valeriei:

— Se pare că te-ai achitat bine de toate obligaţiile, miss, nu mi-a simţit nimeni lipsa. Dar apoi nu se sfii s-o felicite.

Valerie îi mulţumi, dar nu ceru explicaţii.

Era important că doctorul Chepstow nu se plânsese

de nimic în această perioadă.

Iar acum doctorul lipsea din spital pentru o singură zi, fiind chemat la reşedinţa seicului, unde se îmbolnăvise cineva.

Valerie se surprinse gândindu-se permanent la el, ba chiar întrebându-se dac-o uitase pe acea tânără care murise şi care ar fi trebuit să-i fie soţie. Se gândea la ei doi ca la doi oameni care-şi închiseseră inimile în faţa sentimentelor care-i unesc pe oameni, care-şi dedicaseră vieţile nu pentru ceva ce le putea fi luat de cruda moarte, ci suferinţei omeneşti.

Cât de nefericit era acest bărbat? Inima chiar îi era înmormântată în trecut?

Dar mai bine să-l fi dat uitării! îşi aminti fără să vrea de celălalt bărbat, care-i lăsase o cicatrice adâncă în inimă.

Dar amintindu-şi de Roy şi întrebându-se pe unde se afla, inima nu-i mai bătu tare ca de obicei. Cu toate acestea era conştientă că dacă se vor reîntâlni, durerea şi umilinţa vor reieşi la suprafaţă. Numai că totul părea foarte îndepărtat, de parcă nu i s-ar fi întâmplat ei.

Iar acum trebuie să înceteze să se gândească la Dominic pentru că şi acesta era un subiect care durea.

De la petrecerea dată de familia Addiscombe, nu mai vorbise cu Andrea, pentru că amândouă fuseseră foarte ocupate, iar seara ca de obicei Andrea ieşea în oraş.

De data asta, locul Andreei la masă era liber. Dar cu o zi în urmă Val îl zărise pe nonşalantul comandant de aeronavă care ieşea cu ea înainte de a fi mutat o perioadă.

Deodată, Val nu se mai simţi în largul său. Nu putea să citească, era neliniştită şi când se auzi o bătaie în uşă şi apăru sora Jean, Valerie se simţi bucuroasă că avea cu cine să vorbească.

Jean îi spuse:

— Am venit să te anunţ că ai un mesaj. Este ceva oficial, adăugă ea.

— Oficial? se miră Valerie.

— Exact. Nu cred că este de la asistenta şefă.

— Poate ai primit o invitaţie, am văzut c-ai început să

mai mergi la petreceri în ultimul timp.

Valerie zâmbi, apoi coborî imediat, întrebându-se de unde putea fi plicul albastru pe care-l recunoscu imediat ca fiind folosit pentru comunicaţiile interne. Când deschise plicul, recunoscu imediat scrisul ordonat al lui... dar ce voia să-i comunice?

Dragă soră.

Aş vrea să iei masa cu mine mâine. Te voi aştepta la ora 8, 30 la Palm Court, hotelul Minaret.

Cu cele mai bune urări.

Dominic Chepstow.

Valerie continua să privească uimită plicul. Nu mai fusese de mult atât de surprinsă.

Nu poate fi adevărat! De ce îmi face această invitaţie? Dacă se putea numi invitaţie! De fapt, era o recompensă pentru ajutorul dat de ea la blocul operator, cât fusese asistenta şefă bolnavă.

Dar primul soc trecu şi citi din nou biletul. Dacă ar fi avut alt program? Ştia că-i este imposibil să-l refuze pe marele chirurg.

* * *

Seara următoare, în taxiul care o ducea spre locul de întâlnire, Valerie era cât se poate de emoţionată.

Nu-şi închipuia că ar putea purta o discuţie obişnuită cu el. Se întrebă ce-şi puteau spune, temându-se de acele pauze nefireşti între persoanele care nu au decât o relaţie de serviciu.

Încă se mai gândea la acest aspect, când taxiul opri la intrarea unui hotel elegant, de care seicul era foarte mândru. Hotelul aparţinea unui francez renumit în lumea hotelierilor.

Aici elita venea să mănânce, să danseze, să asiste la spectacolele de cabaret.

De la sosirea sa aici, Valerie venise o singură dată la El Minaret, la petrecerea dată de Ned Warden în onoarea Andreei.

Conştientă că era foarte nervoasă şi dorindu-şi să se fi eschivat cumva, urcă treptele de marmură şi intră în hol.

Un portar o conduse direct la Palm Court. În trecere se privi într-una din oglinzile elegante. Purta aceeaşi rochie pe care o îmbrăcase la petrecerea familiei Addiscombe.

Terasa Palm Court era foarte elegantă, plină de lume, dar spre uimirea ei, Valerie nu-l zări pe cel care făcuse invitaţia. Vru să se aşeză la o masă liberă, când doctorul Chepstow apăru brusc.

— Aşadar, ai venit! exclamă el.

— Am întârziat puţin şi nu ştiam…

— N-ai întârziat deloc; vreau să te felicit pentru punctualitate.

Ea zâmbi.

— Am învăţat ce înseamnă punctualitatea la o scoală foarte severă.

— Eu am venit cu zece minute în urmă. Era prea târziu să mai ajung la spital, aşa că am cerut să mi se aducă hainele aici să mă pot schimba.

Aşadar, fusese sigur că Valerie va veni.

— Bem ceva aici, sau pe terasă? o întrebă el.

— Aş prefera să mergem pe terasă, răspunse ea.

— Asta îmi doresc şi eu. Detest zgomotul şi aglomeraţia de aici.

În timp ce Dominic comanda băuturile, Val se uită în jur. Masa lor era retrasă, oferindu-le posibilitatea să observe pe cei din jur fără a fi observaţi. Scara de marmură cobora într-o grădină.

Terasa restaurantului începuse să se umple de femei frumoase şi bărbaţi eleganţi în toalete de seară. Val răsuflă uşurată pentru că nu văzu nicio figură familiară.

Sorbind din băutură, simţi din nou starea aceea de nelinişte sub imperiul căreia sosise în acest loc, dar Dominic o surprinse spunându-i:

— Nu eram sigur că vei veni. Nu ştiam dacă nu cumva ai altă întâlnire.

— Nu aveam.

— Aşadar, am fost norocos.

— Ai fost foarte amabil să mă inviţi.

El zâmbi.

— Nu din amabilitate am făcut-o! Doream să-ţi vorbesc. Sper că vii destul de des aici, zise el după ce li se serviră apetitivele.

Ea scutură din cap.

— Am venit o singură dată, la aniversarea colegei mele Langton.

— Apropo, dacă doreşti să vezi programul de cabaret…

— Nu, replică ea imediat, dar dacă tu doreşti…

— Nici vorbă. Şi nici nu trebuie să ne grăbim cu cina. Dar poate mai târziu vei dori să dansăm?

Ea murmură ceva, apoi roşi. Îşi va aminti acea cină perfectă, nu numai din cauza vinului sau a mâncării, a restaurantului luxos. Îşi va aminti mereu că astfel avusese ocazia să-l cunoască mai bine pe Dominic Chepstow, să asculte glasul lui minunat, să se bucure de farmecul lui. El începu să-şi amintească de Londra, oraşul în care crescuseră, de prieteni, de spitalul în care lucraseră amândoi, de personalităţile medicale.

Fără să-şi dea seama, Dominiv deveni foarte expansiv, aşa cum nu-şi închipuise că poate fi.

Când ajunseră la cafea, o întrebă:

— Treci vreodată prin stări de nostalgie? Regreţi că ai venit să lucrezi aici?

Ea scutură din cap, apoi îndrăzni:

— Dar tu?

Din nou i se păru că figura lui se umbreste, dar îi răspunse imediat.

— Nu. Am aici tot ce mi-am dorit, am funcţia de conducere…

— Dar aşa a fost şi la St. Martin!

— Da, dar prefer să profesez într-o unitate privată, pentru că nu suport imixtiunea politicului în munca noastră. Aici am mână liberă în tot ce vreau să fac, fondurile pentru cercetare nu sunt limitate. Mai visez încă să găsesc remedii pentru toate bolile considerate incurabile. Dar iartă-mă, nu te-am chemat aici să-ţi

vorbesc despre mine.

— Îmi place să te ascult, îl asigură ea.

El zâmbi.

— Vei avea multe ocazii. Dar acum, ce zici, n-ai vrea să dansăm?

Ringul de dans era cam gol la ora aceea, dar când ei doi începură să valseze pe muzica lui Lehár, li se alăturară şi alte perechi.

— Cred că este puţin cam desuet, observă el. Dar nu suport muzica pop.

— Şi mie îmi place Lehár, murmură ea.

Dominic o prinse din nou în braţe şi continuară să valseze.

Valerie uită totul, fiind atentă doar la valsul pe care-l dansau, relaxată, lăsându-se condusă de partener.

Era o femeie destul de înaltă; cu toate acestea, îi ajungea doar până la umăr.

Dominic nu mai avea nevoie s-o privească. O privise atât de mult încât îi cunoştea fiecare trăsătură; oricând îi putea reconstitui chipul din memorie. Curba încântătoare a buzelor, ochii expresivi, genele lungi, bogate, care-i umbreau obrajii. Dintr-odată deveni conştient de alte lucruri: de felul în care i se ridică şi cobora pieptul, de gâtul lung, graţios.

O strânse la piept.

Ridicând privirea surprinsă, Valerie întâlni acei ochi pe care-i considerase cândva reci precum agatele.

Lăsând privirea în jos, Valerie încurcă paşii de dans, se scuză, apoi reluară dansul, iar când muzica se sfârşi, Dominic continuă s-o privească uimit de descoperirea făcută.

— Mulţumesc, Valerie, a fost încântător.

Valerie nu ridică privirea spre el pentru a nu se da de gol cumva că inima îi bătea cu disperare. Ce putea face acum când simţea că nu mai are pământul sub picioare? Abia aşteptă să se aşeze pe scaunul pe care Dominic i-l oferi.

Şi el era la fel de tulburat, dar vocea lui păru destul

de calmă când îi spuse:

— Dansezi foarte bine, aşa cum faci totul de altfel, Valerie!

Conştientă că-i ardeau obrajii, ea începu să râdă nervos:

— Am avut un partener foarte bun, după cum se vede.

— Iar acum, după ce ne-am făcut complimente reciproc, îţi pot oferi o îngheţată?

— Mi-ar plăcea, dar să ne amintim că trebuie să ajung înapoi la spital înainte de ora douăsprezece!

El zâmbi:

— O, Cenuşăreaso, iartă-mă că am uitat! Bine, te voi duce înapoi. După ce mâncară îngheţata, Dominic realiză că dată fiind aglomeraţia din acel loc, îi era aproape imposibil să-şi aducă maşina.

— Valerie, mă tem că va trebui să mergem până la parcare, altfel ar trebui să mă aştepţi cam mult aici.

— Ştiu, încuviinţă ea. Şi ultima dată când am fost aici a fost la fel.

El se întrebă cu cine venise ea aici" ultima dată"?

Dar apoi se întrebă de ce gândea astfel. Era cumva gelos?

Capitolul 6

Parcarea din faţa hotelului era foarte agomerată; lăsând-o pe Valerie să-l aştepte, Dominic se duse direct la locul în care-şi lăsase maşina.

Valerie, care-l aştepta în locul prin care maşinile ieşeau spre autostradă, îl pierdu la un moment dat. Oftă şi-şi îndreptă umerii. De ce oare ofta atât de des? se întrebă. Petrecuse o seară foarte plăcută!

Da, fusese foarte bine în compania doctorului Chepstow, chiar dacă de mâine el va reveni la atitudinea impersonală faţă de ea, uitând că ieşiseră împreună, dansaseră, glumiseră, ca doi buni prieteni.

Oare totul se sfârşise când orchestra anunţase terminarea primei părţi a programului?

Valerie făcu un pas înapoi, un pic luată prin

surprindere, când o maşină mare, al cărei motor abia se auzea, trecu de ea, oprindu-se la câţiva metri în faţă. Din ziua în care sosise aici, când îl văzuse pe Dominic urcând într-o astfel de limuzină, învăţase că aceste maşini albastre aparţineau Palatului. Ştia că erau rezervate membrilor familiei Ibrahim Ibn Hafiz, sau oaspeţilor de vază.

Când doamnele din această familie ieşeau cu aceste maşini, erau trase draperiile de mătase la ferestre, pentru că în ciuda vederilor sale largi, seicul impunea aceleaşi reguli familiei sale; nici soţia sa, franţuzoaica, nu scăpase de a se supune obiceiurilor, cu toate că în interiorul palatului nu purta văl.

Valerie se întrebă pe cine aştepta Mercedesul acela albastru. Care dintre doamnele familiei seicului, era aici la această oră? Oare vreuna din ele luase masa aici şi dacă aşa fusese, o făcuse desigur, într-un salon privat.

Plină de curiozitate urmări maşina, dar după câteva secunde observă cum şoferul coboară şi deschide portiera unei persoane îmbrăcate în veşmânt arăbesc, negru, lung, care devenise un fel de uniformă pentru femeile din zona aceea.

Valerie îşi ţinu respiraţia, cu ochii măriţi asupra Mercedesului, a cărui portieră fusese deja închisă, dar nu atât de repede încât să nu recunoască părul blond roşcat al Andreei!

Dumnezeule, ce căuta aici?

Revenindu-şi cu greu din soc, Valerie tocmai făcea un pas înainte, când un claxon o anunţă că Dominic adusese maşina.

— Ce faci aici? Te putea lovi orice şofer neatent! spuse el cu o voce clară, tăioasă.

— Nu ştiu… mă gândeam… Valerie îşi muşcă limba. Îmi pare rău…

Dominic veni lângă ea şi i se păru foarte palid, ca de pe urma unei sperieturi, sau poate doar din cauza neonului.

— Trebuie să fii mai atentă, repetă el, nu vreau să te internez în spital.

Valerie răsuflă uşurată căci momentul greu trecuse; ce noroc că el nu apucase să vadă cine urcase în maşina aceea!

* * *

Dominic tocmai o ajutase să urce şi închidea portiera, când o voce exclamă:

— Domnule Chepstow! Ce plăcere să vă întâlnesc! Aveţi veşti bune despre sora mea?

Valerie se crispă, aflând cine era cel care-l acostase pe Dominic.

— Bună seara, Persan Ibn Hafiz, zise Dominic. Bine că ne-am întâlnit! Da, am veşti bune. A fost doar o răceală, va fi bine în câteva zile.

— Splendid, zâmbi Persan arătându-şi dantura superbă şi încă o dată Valerie se înfioră, amintindu-şi câtă dreptate avusese Ned descriindu-l pe moştenitorul şeicului ca pe un „animal frumos”.

Acest bărbat cu ten măsliniu, cu trăsături frumoase, îi amintea de junglă, de un animal de pradă, de unul periculos.

Era îmbrăcat într-o tunică mulată pe trup, exala masculinitate, după care se pierdeau nouă din zece femei, iar lângă el era Andrea! Cum era posibil? se întrebă Valerie. Îşi pierduse minţile?

Pentru o secundă, ochii negri ai lui Persan poposiră asupra ei, apoi privi în altă parte.

— Nu vreau să vă reţin, îi spuse el lui Dominic. Vă rog să-mi acordaţi onoarea de a cina cu mine săptămâna viitoare; orice zi este convenabilă pentru mine.

— Sunteţi foarte amabil, mă simt onorat. Vă voi telefona imediat ce voi şti programul.

— Desigur. Dacă nu săptămâna viitoare, oricând sunteţi disponibil.

— Foarte repede, vă asigur. Noapte bună.

— Noapte bună, aştept telefonul dumneavoastră. Făcând un efort să nu se uite la Valerie, pentru că era împotriva obiceiurilor locale să priveşti femeia care este cu un bărbat pe care-l stimezi, Persan sui în maşină şi demară

în trombă. Unde se ducea oare? Andrea ce rol avea?

După ce întoarse maşina, Dominic îi zise:

— Mă întreb cine era femeia misterioasă?

Văzând că Val nu răspunde, el adăugă:

— Cred că ştii cine era individul.

— Da, l-am mai văzut, spuse Val.

Observând că ea nu făcea niciun comentariu, el continuă:

— Poate una din surorile lui, acum sunt amândouă în ţară. Cea mai mică a avut nişte probleme.

— Dar n-a avut nimic serios, zise Valerie, fericită că discutau despre altcineva şi nu despre Persan.

— O răceală, cu febră… Ibrahim este foarte devotat fiicelor sale. Dominic începu să râdă. Sunt mai uşor de manevrat decât acest fiu. Va trebui să se însoare şi el, destul de repede. Se pare că i-au aranjat deja căsătoria. Între timp se mai distrează şi el şi nu poate fi condamnat pentru că tovarăşele tale l-au ajutat din plin. Brusc, deveni foarte serios. Să sperăm că după pelerinajul în care l-a trimis tatăl lui, va fi capabil să se restrângă la tinerele necăsătorite de religia sa. După ce a impus altora reguli stricte, şeicul nu va ceda în ceea ce-l priveşte pe fiul său.

Valerie murmură câteva cuvinte fără noimă, apoi continuară drumul în tăcere. Dominic era adâncit în gândurile sale, în care frumosul Persan nu mai avea loc.

Dacă Dominic afla identitatea însoţitoarei lui Persan, Andrea trebuia să părăsească ţara! Oare prietena ei îşi pierduse minţile?

Valerie era furioasă pe prietena ei.

Dacă se afla ce făcuse Andrea, Imamul avea un motiv în plus să evacueze asistentele şi doctorii din Kerouat, pe motiv că nu erau suficient de experimentaţi pentru acea parte a lumii. Toată munca, toate eforturile celor care trudiseră aici ar fi fost zadarnice.

Prea adâncit în gândurile sale pentru a mai căuta să afle la ce se gândea însoţitoarea sa, Dominic mergea foarte încet, aşa cum nu făcea de obicei pe această distanţă. De parcă n-ar fi vrut să ajungă la destinaţie.

Cu toate că părea adâncit în gânduri, era foarte conştient de cea aflată alături, de profilul ei frumos. Amintirea ochilor ei profunzi care-l priviseră uimiţi, ca ai unei făpturi trezită brusc la realitate, era foarte puternică.

Amintindu-şi momentul în care avusese şi el acea revelaţie, se întrebă dacă ea ghicise ce aproape fusese să provoace un scandal!

Fuseseră destule persoane pe ringul de dans, care îl cunoşteau, chiar dacă numai din vedere. Ce bârfă s-ar fi iscat dacă chirurgul şef şi directorul spitalului El Fatima ar fi fost văzut sărutându-şi în public una din asistente! Şi cu toate acestea, tocmai asta îşi dorise să facă.

Cum îşi poate pierde omul minţile, se gândea. Şi totuşi tocmai această posibilitate şi-o dorise dar nu ştiuse cum să profite de ea. Chiar dacă se gândise că ea i-ar răspunde la sărut, dacă ar fi fost genul de femeie care să ştie că trebuia să răspundă la avansurile însoţitorului, el poate n-ar fi făcut pasul.

Dominic avea nevoie de timp să înţeleagă ceea ce în mod uluitor i se întâmplasede fapt ce i se întâmpla de câteva săptămâni.

Dar mai important era ce gândea Valerie.

Trebuia să fie sigur pe sentimentele ei înainte de a o pune într-o situaţie care ar schimba definitiv relaţia lor.

Pentru că indiferent dacă putea să pară arogant şi sigur pe sine, în adâncul fiinţei sale, Dominic Chepstow era o persoană surprinzător de modestă.

Se întoarse spre partenera sa.

— Eşti obosită? o întrebă. Ar fi trebuit să te aduc înapoi la spital, mai devreme. Nu vei avea timp să te odihneşti îndeajuns.

— Uneori nu dorm îndeajuns, îl asigură ea. Promit să nu casc mâine, la vizită.

— Se crapă de ziuă, constată el, apoi începu să râdă. Tocmai eu care fac caz de întârzierile asistentelor!

— Nu mă simt deloc obosită, replică Valerie. Dacă ar fi acum nevoie de mine, aş fi la fel de dornică să muncesc ca întotdeauna.

— Nu neg că este aşa, eşti o tânără admirabilă. Dar sper că nu va fi cazul să dovedeşti chiar acum. Aproape am ajuns.

După ce intră pe poarta spitalului el îi spuse:

— Va trebui să opresc aici. Eşti obligată să intri pe la intrarea asistentelor, sau…

— Nu-mi va lua prea mult să ajung la acea intrare, spuse Valerie, răsuflând uşurată că nu era nimeni prin preajmă s-o vadă sosind la ora aceea târzie şi mai ales însoţită tocmai de directorului spitalului.

Probabil nici lui nu i-ar face plăcere să audă comentarii pe seama lor.

— Bine, voi sta aici să văd că ai intrat în spital fără probleme.

Valerie încercă să deschidă portiera, dar Dominic reuşise înaintea ei să coboare şi să ajungă pe partea ei să i-o deschidă. Când o ajută să coboare, îi atinse braţul şi deşi contactul fusese foarte scurt ea deveni din nou conştientă de felul în care îi bătea inima.

— Domnule Chepstow, nu trebuia să vă deranjaţi, îi spuse ea încercând să pară stăpână pe sine să-şi controleze glasul. Îmi va lua doar un minut să înconjur…

— Vino, îi spuse el şi realizând că era inutil să protesteze, străbătu alături de el distanţa până la intrarea asistentelor.

Când ajunseră, Dominic întinse mâna. Valerie îşi puse mâna în palma lui şi el o reţinu o clipă.

— Noapte bună, Valerie. Îţi mulţumesc pentru această seară minunată.

Ea îi evita privirea, simţind că dacă va spune ceva o va face cu glasul tremurat.

— Şi eu vă mulţumesc, a fost o seară frumoasă. Noapte bună.

— Pe data viitoare.

Dominic îi eliberă mâna apoi se îndepărtă. Valerie rămase pe loc cu mâna în dreptul inimii.

— Ai de gând să stai toată noaptea aici, soră?

Valerie se întoarse şi dădu cu ochii de sora şefă care

era de noapte.

— O, îmi pare rău, n-am ştiut că…

— N-ai ştiut probabil cât este ceasul. Ai întârziat o jumătate de oră, fetiţo, iar însoţitorul tău nu avea voie să vină pe aici.

— Dar… Valerie îşi muşcă buzele pentru a nu spune că fusese domnul Chepstow.

— Îmi pare rău, repetă ea. Am plecat la timp, dar… a durat mai mult decât aş fi crezut să ajung aici.

Cele două intrară în spital.

Asistenta şefă notă ceva într-un carnet. Nu era o femeie rea deşi Valerie ar fi preferat să se întâlnească în noaptea aceea cu portarul.

— Du-te direct la culcare, o sfătui sora şefă.

După ce mai spuse o dată noapte bună Valerie dispăru pe scară lăsând-o nedumerită pe sora şefă.

Tocmai sora Shelton să încalce regulile spitalului! Şi ce privire ciudată avea!

Dar cine o însoţise oare? Parcă semăna cu chirurgul şef. Oare el să fi fost?

Posibil! Este şi el bărbat!

Ajunsă în camera ei, Valerie aprinse lumina, amintindu-şi vorbele lui „îţi mulţumesc pentru această seară minunată”.

Oare aşa fusese?

Doctorul Chepstow nu era omul care să piardă vremea cu vorbe inutile.

Îşi aminti privirea lui intensă; parcă auzi din nou acea muzică divină, felul în care-i rostise numele…

Dar se scutură imediat, de parcă ar fi fost cuprinsă de febră. Nu va lăsa ca acel lucru să i se întâmple din nou.

* * *

Trezindu-se dimineaţă şi amintindu-şi cele petrecute cu o seară în urmă, Valerie îşi spuse că fusese cam necugetată. Dar acum trecuse. Avea altceva în minte decât revelaţia că doctorul Chepstow era un bărbat ca toţi ceilalţi. Trebuia să discute cu Andrea.

Ştia că o aştepta o dimineaţă foarte grea; două

operaţii deja anunţate.

Îndreptându-se spre blocul operator, realiză că se petrecea ceva neobişnuit.

Sora şefă, cu o mină distrusă, veni în întâmpinarea ei.

— Bună dimineaţa, soră! Bine c-ai venit mai devreme!

— Bună dimineaţa, s-a întâmplat ceva?

— N-ai auzit ce s-a întâmplat azi-noapte? spuse femeia, exasperată.

— Nu.

— Dumnezeule! Am crezut că orice veste face înconjurul spitalului în cinci minute! Sper că ai luat micul dejun.

Valerie roşi.

— Nu mi-a fost foame în dimineaţa asta; cred că am dormit prea mult.

— Crezi că vei face faţă zilei acesteia fără micul dejun?

— Am mâncat nişte biscuiţi şi mi-am făcut o cafea în cameră.

— Ah, programul doctorului Chepstow este dat peste cap! A avut loc un accident de avion; o cursă de Londra s-a prăbuşit. Nu sunt pierderi de vieţi, cel puţin până acum.

Doctorul Chepstow a fost alertat şi s-a dus la faţa locului. Avem un singur rănit grav.

A, iată-l!

Dominic le salută cu un gest scurt, apoi se îndreptă cu ceilalţi medici spre sală, să se pregătească de operaţie. Îl auziră spunându-le celorlalţi:

— Acest tânăr este recent căsătorit. Venea să se alăture echipei lui sir Gerald. Am luat legătura cu soţia lui, care va veni aici în cel mai scurt timp. Trebuie să facem totul să-l salvăm.

Deşi obişnuită să accepte cu stoicism tot ce-i scotea viaţa în cale, ca o bună asistentă, Valerie se simţi cuprinsă de o stare de nelinişte când asistenta şefă îi spuse de operaţia la care trebuia să asiste.

De obicei, nu intra în panică, dar de data asta se surprinse dorindu-şi ca această intervenţie să nu fi fost necesară, sau să se fi ocupat altcineva de ea.

Dar atunci apăru Dominic şi o privi scrutător peste masa cu instrumente – de obicei sora şefă obiecta vehement împotriva a ceea ce numea lipsă de încredere din partea chirurgului şef. Ba îi spusese chiar că fostul chirurg Kerr Anderson avea atâta încredere în ea încât nu mai verifica setul de intervenţie.

Valerie privi încă o dată toate bisturiele, forcepsurile, şi celelalte ustensile.

Dominic le cercetă şi el apoi înclină uşor din cap şi-i zâmbi Valeriei.

— Totul este bine.

Valerie nu ştiu dacă fusese o afirmaţie sau o întrebare. O acceptă ca pe o afirmaţie şi-i spuse:

— Mulţumesc, sir.

Privirile li se întâlniră pe deasupra măştilor şi ea se simţi dintr-odată fericită.

Dominic se afla acolo, de cealaltă parte a mesei şi era într-o stare bună.

Dar nu mai era timp acum să-şi analizeze sentimentele, pentru că Dominic privi la ceas, uşa se deschise şi pacientul fu introdus în sală.

În timp ce victima accidentului aviatic era urcată pe masa de operaţie, Valerie îi privi capul bandajat. Apoi sora şefă îi blocă privirea cu o mişcare bruscă.

Brancardierii îşi terminaseră misiunea şi se retrăgeau; uşile se închiseră în urma lor, iar starea de aşteptare la care fuseseră supuşi bărbaţii şi femeile din sală se transformă într-una de calm în timp ce anestezistul se asigură că rănitul se cufunda într-un somn şi mai adânc.

— Gata, anunţă doctorul Manville, iar sora şefă ridică bisturiul oferindu-i-l lui Dominic, moment în care Valerie zări pentru prima oară chipul rănitului.

Pe moment, tot sângele i se urcă în faţă, trupul i se acoperi de o transpiraţie rece, în timp ce privea cu ochii măriţi bărbatul de pe masa de operaţie.

De când sosise la Karanin, se simţise mai eliberată de trecut, care era tot mai îndepărtat, dar acum totul se năruise ca un joc de cutii de chibrituri. Se simţea ca într-un vid, unde totul era incert, în afară de figura prea bine cunoscută.

Simţi nevoia să se cufunde undeva în întuneric, în uitare, să scape de amintirea acelei iubiri, care nu-i dădea pace nici aici, la distanţă.

— Nu te simţi bine, soră?

Vocea incisivă a asistentei sefe o trezi ca un duş rece, amintindu-i că se afla în sala de operaţii, că avea o misiune acolo.

O altă voce pe care n-o identifică, îi spuse:

— Adu tubul cu oxigen, soră.

Valerie îşi spuse, disperată:

— Sunt asistentă; acestea sunt responsabilităţile mele. Nu trebuie să greşesc.

* * *

Din clipa aceea, mintea Valeriei se închise la orice venea din exterior, concentrându-se la micul grup care efectua operaţia; răspunse la solicitările bărbatului care o scruta cu ochii lui reci pe deasupra măştii. Cu cât îl vedea la munca pentru care îşi dedicase viaţa, cu atât îl admira mai mult.

Era născut pentru meseria pe care şi-o alesese şi se descurca minunat.

Valerie se gândise până atunci că îl admira profesional, că admiraţia ei nu se adresa bărbatului, ci medicului. Cu cât îl cunoscuse mai mult, cu atât îl apreciase.

Dominic opera în tăcere deplină, întinzând mâna când avea nevoie de vreun instrument şi se aştepta ca asistenta şefă să-i dea exact ce-i trebuia. În timpul operaţiilor sale, asistentele trebuia să acţioneze ca nişte roboţi.

Ca regulă, Valerie înregistra timpul scurs de la începerea operaţiei, cu mintea concentrată la ce se întâmpla. Acum reuşea să se concentreze, dar o dată sau

de două ori, când Dominic luă ceva din mâna asistentei şefe, i se păru că privirea lui poposi o clipă asupra ei, ca o întrebare nerostită. Acum reuşea să-l privească pe pacient ca pe un simplu caz şi nu ca pe bărbatul pe care-l iubise şi aşteptase cândva.

Nu mai era iubitul ei acum, dar sărutările şi promisiunile lui îi treziseră la viaţă inima.

Acum era doar un străin, iar ea făcea parte din echipa menită să-i redea viaţa; să-l trimită sănătos în braţele iubitei sale din Anglia.

Valerie se concentră asupra sarcinilor ei din cadrul echipei: ştia că mai apoi, când va rămâne singură cu gândurile cu amintirile pe care vederea lui Roy Lushington i le readuseră în minte atât de viu, va avea timp să se gândească pe îndelete la cele întâmplate.

În sfârşit, operaţia se termină, pacientul fu dus la reanimare.

Dominic se uită din nou la ceas.

— La ora trei facem operaţia de colecistectomie, soră.

Dominic îşi scosese masca şi Valerie îl văzu obosit şi încordat.

— Operaţia a fost un succes, sir, îi spuse celălalt medic.

Dominic încuviinţă.

— Aşa cred şi eu; era un bărbat plin de vitalitate.

Încă discutând detaliile operaţiei, cei doi medici plecară să se schimbe.

Privind în urma lui, sora şefă începu să bombăne:

— Nici el nu se cruţă, iar pe noi ne consideră roboţi. Oricum, a făcut un lucru extraordinar, ca întotdeauna. Este o plăcere să-l urmăreşti operând. Dar cu tine ce s-a întâmplat, Shelton? Erai pe punctul de a leşina.

— Am simţit o durere foarte puternică, zise Valerie.

— Este o imprudenţă să începi o zi grea fără să iei micul dejun.

Sora şefă se opri văzându-l pe Dominic în faţa uşii, probabil aşteptând să-i dea unele indicaţii.

De data asta, o privi întrebător pe Valerie.

* * *

Când ceasul bătu ora nouă, Valerie îşi termină treaba la sala de operaţii. Sora şefă o mai admonestă o dată înainte de a ieşi din schimb.

— Ascultă-mă bine, Shelton, dacă mai aud vreodată că ţi-ai început ziua fără micul dejun, te voi raporta chirurgului şef.

Ştiind că sora şefă nu va face acest lucru, nefiind o femeie rea, Valerie zâmbi.

— Voi ţine seamă de acest lucru, soră.

— Mă dor picioarele cumplit după ziua asta de calvar! se plânse femeia. Du-te să vezi dacă asistentele au terminat de strâns în salon.

— Imediat, mă voi întoarce în câteva minute.

Valerie se pregătea să inspecteze saloanele când observă că una din asistentele de la sala de operaţii uitase să pună instrumentarul la sterilizat.

Sora Conway avu noroc că inspecţia a fost făcută de Valerie, care a pus imediat instrumentele la sterilizat. Dacă ar fi fost oricare alta ar fi raportat-o.

Val oftă. De ce oare unele tinere voiau cu tot dinadinsul să îmbrăţişeze meseria de asistentă? Tocmai această meserie care cere atâta dăruire!

Când închise sterilizatorul auzi paşi pe coridor; Dominic intră pe uşă. Văzând-o, se opri mirat.

— Mai eşti aici? Ce faci?

— Nimic important, am pus instrumentele la sterilizat.

Dar el ce căuta aici? Inima începu să-i bată foarte tare.

— Mi-am uitat portţigaretul aici, zise el.

— Unde? Pot să-l caut eu?

— Nu, cred că ştiu unde l-am lăsat, mulţumesc. El dispăru în încăperea alăturată şi se întoarse imediat cu portţigaretul în mână.

— Te simţi mai bine acum?

— Da, sigur că da.

— Am auzit că n-ai mâncat de dimineaţă!

— Am mâncat nişte biscuiţi şi am băut o cafea în cameră. Ai auzit-o pe sora şefă…

— Da, şi sunt de acord cu ea. A fost vina mea că ai venit atât de târziu, dar…

— N-a fost târziu, am venit chiar mai devreme la program.

El zâmbi.

— În acest caz, îmi voi repeta invitaţia, dar voi avea grijă să te aduc mai devreme.

Dominic duse mâna la întrerupător, după ce o invită să iasă.

Se îndreptară spre lift, după ce făcură câţiva paşi împreună, timp în care Val simţi din nou că inima ei bate mai tare, că este cuprinsă de un val de căldură, deşi el n-o atinsese.

— Noapte bună, domnule Chepstow, îi spuse ea ajungând la etajul la care trebuia să coboare.

O luă pe cea mai scurtă cale spre aripa asistentelor. Deodată, când ajunse în dreptul cabinelor telefonice de unde puteau telefona asistentele, uşa unei cabine se deschise brusc şi din ea apăru chiar Andrea.

Aceasta, care zâmbea fericită, fu luată prin surprindere.

— O, tu erai, Val!

— Da, eu sunt şi vreau să-ţi vorbesc. Vino cu mine, îi spuse ea.

Andrea scutură din cap.

— Nu în seara asta, draga mea, mă doare capul.

— Şi eu sunt foarte obosită, replică Val, dar este ceva ce trebuie să aflu. Acum, nu mâine, insistă ea văzând că Andrea se pregătea s-o amâne.

Tonul ei foarte grav o făcu pe Andrea să ezite.

— Pari foarte serioasă, ce s-a întâmplat?

— Nu putem discuta aici; n-aş vrea să fim auzite, să ai probleme.

— Ce este cu tine, Val? Niciodată nu te-am văzut aşa de… dar bine, fie!

Ajunseră în camera Valeriei, iar Andrea se aşeză în fotoliu. Era îmbrăcată foarte elegant într-o jachetă de brocart de culoarea jadului, cu fir de argint, pe care probabil cheltuise mai mult decât îşi putea permite.

— Draga mea, tu n-ar fi trebuit să devii asistentă… începu Val.

— De ce spui asta? îmi place această meserie! răspunse Andrea indignată.

— Nu spun că nu eşti bine pregătită.

— O, mulţumesc! o persiflă Andrea. Dar spune-mi despre ce este vorba, Val? Sper că nu m-ai adus aici doar să-mi ţii vreo predică despre cum ar trebui să se poarte o asistentă! Haide, vorbeşte o dată! Ce-am mai făcut?

Valerie scutură din cap.

— Andrea, te-am văzut azi-noapte.

Andrea păli, apoi încercă să se apere.

— M-ai văzut? Unde? N-am ieşit…

— Draga mea, te rog nu te afunda mai tare în minciună!

— De fapt, puteai să mă vezi oriunde…

— Dar te-am văzut unde nu trebuia, în maşina lui Persan Ibn Hafiz.

— Pe mine? Nu glumi!

— Te rog, Andrea, nu mai continua! Ai înnebunit? Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi văzut altcineva?

Andrea sări în picioare. Pe moment, Val avu impresia că va ieşi din încăpere dar ea doar se duse la fereastră şi trase draperia.

— Şi care ar fi problema ta? se întoarse spre Val. Nu pot să-mi fac viaţa aşa cum vreau? De ce m-ai spionat?

— Este ultimul lucru pe care l-aş face, zise Valerie. Numai Dumnezeu ştie că n-aş fi vrut să intervin. Draga mea, nu numai viaţa ta este în pericol, gândeşte-te că vei implica tot personalul spitalului!

— A, spitalul era problema ta! sări Andrea.

Ignorând remarca ei, Valerie continuă:

— Gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că tu, sau oricare altă asistentă din spital, are o legătură cu

Persan! Gândeşte-te, tocmai cu el! Ar fi cea mai rea dintre toate încălcările regulamentului! mai gravă decât a avea o legătură cu un student. Persan este moştenitorul tronului; după şeic, este cea mai importantă persoană în stat şi nu poate face nimic fără să se afle. Sper că noaptea trecută a fost prima şi ultima oară că te-ai întâlnit cu el. Ştiu că te joci cu focul, Andrea, şi-ţi place asta. Dar acest foc va mistui totul. Nu poţi risca un scandal. Promite-mi că nu-l vei mai vedea.

Se lăsă tăcerea Andrea fiind insensibilă la felul ocrotitor în care Valerie o prinse în braţe.

— Te rog, Andrea, promite-mi! o rugă ea.

— Nu pot. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu pot. Nu înţelegi.

Deodată, Andrea izbucni în lacrimi.

Valerie îngenunche lângă ea.

— Draga mea, acest bărbat nu merită lacrimile tale! Chiar dacă eşti atrasă de el, nu înţelegi…

— Val, fii convinsă că sunt conştientă la ce mă expun! Nu mă pot opri. Nu ştii cum este să fii îndrăgostită şi disperată?

— Eşti îndrăgostită de el? repetă Valerie.

— Ţi se pare imposibil? Acesta este adevărul, Val, nu înţelegi? N-am mai fost atât de îndrăgostită de niciun bărbat. Nu vreau decât să fiu tot mai mult timp alături de el! în zilele în care nu-l văd simt că nici nu trăiesc!

— O, draga mea, exclamă Val ce-ai făcut?

— Trăiesc între iad şi paradis. Nu-mi mai pasă ce se întâmplă cu mine când sunt cu el.

— Andrea, trebuie să raţionezi! Nu te mai poţi întâlni cu el!

— Trebuie să continui să-l văd! Altfel îmi pierd minţile! Andrea începu printre lacrimi să-i povestească tot filmul aventurii cu Persan. Desigur, începuse într-o seară, la Addiscombe, de atunci se dusese la vila lui sau ieşiseră din oraş. Noaptea trecută fusese o recepţie. Persan obişnuia să-şi scoată sora desigur fără ştirea tatălui lor la Minaret şi să urmărească apoi cabaretul de la balconul

restaurantului. Seara trecută, sora lui nu putuse să vină şi o invitase pe ea în locul acesteia.

După ce termină de povestit, Andrea zise:

— A fost doar o neşansă că m-ai văzut.

— Dar dacă te vedea altcineva? Dacă te vedea domnul Chepstow?

— Dacă… dacă… dar uite că nu m-a văzut. Nu mă mai certa, Val. Este treaba mea.

— Dar nu poţi continua, nu vezi cât de periculos este?

— Ascultă, Val, este viaţa mea. Dacă am ales să trăiesc clipa, este problema mea.

— Draga mea, cum se va sfârşi povestea asta? Nu are viitor!

— Ştiu, şi de aceea iau tot ce pot.

— Chiar îl iubeşti, Andrea?

— Cu disperare! L-aş urma până la sfârşitul lumii! Desigur, dacă el ar vrea asta! Ştim amândoi că nu avem viitor. Persan s-ar căsători cu mine dacă ar putea, numai că nu are cum să facă ce a făcut tatăl lui. Mai este şi acel oribil Imam; dacă nu este de acord cu soţia aleasa de el, poate declanşa un război civil!

— Şi când se va căsători Persan, ce se va întâmpla cu tine? întrebă Valerie cu teamă.

— Nu ştiu, zise Andrea cu amărăciune. Voi vedea atunci. Deocamdată, trăiesc clipa. Val, ştii că sunt diferită de tine, iau ce-mi oferă viaţa, indiferent de consecinţe. Vorba lui Omar Khayyam: „de ce să-mi fac griji pentru mâine când astăzi îmi este atât de bine”?

— Şi dacă ziua de mâine îţi aduce sfârşitul carierei şi un scandal de proporţii? Trebuie să raţionezi, Andreea! Trebuie să te opreşti, să te gândeşti măcar la personalul acestui spital.

— Spitalul nu va avea de suferit, se încăpăţână Andrea. O să mă despart de Persan când va sosi cea cu care se va căsători, asta va fi în curând. Lasă-mă să fiu fericită cât mai pot…

— Dar eşti fericită?

— Doar când sunt cu el simt că trăiesc!

— Pentru Dumnezeu, Andrea gândeşte-te la consecinţe! insistă Val. Nu este o falsă dragoste? Doar ai pretins că iubeşti de atâtea ori!

Furioasă, Andrea o dădu la o parte şi se ridică.

— Greşeşti, Val! Lasă-mă în pace! Eu nu sunt o stâncă rece ca tine! Nu sunt niciun copil, pot răspunde pentru faptele mele! Nu-ţi mai face probleme pentru renumele spitalului, că mă plictiseşti. Oricum, nu voi mai risca, aşa cum am făcut azi-noapte, asta este tot ce pot să-ţi promit. Cu aceste cuvinte, Andrea părăsi încăperea, lăsând-o pe Val confuză şi iritată.

Valerie se aşează. Niciodată nu fusese atât de indignată şi şocată. Era greu de ieşit din situaţia asta. Totul era doar vina lui Persan, dar cunoscând-o pe Andreea şi nesăbuinţa acesteia Valerie ştia prea bine că nu se lăsase prea mult rugată.

Oricum, a doua zi după petrecerea de la Addiscombe sosise un buchet enorm de trandafiri pe numele asistentei Langton. Cartea de vizită care-i însoţea nu fusese semnată, se afla doar un mesaj:

„Cu lumina ochilor tăi frumoşi, vei face ca aceste flori să pălească”.

Apoi urmaşe alt mesaj:

„Voi sta în fiecare seară în maşină pe drumul părăsit şi te voi aştepta până vei veni”.

Andrea nu fusese niciodată femeia capabilă să evite tentaţia, aşa că în cea de a doua noapte se duse la întâlnirea cu Persan. Acesta a fost începutul unei poveşti de dragoste care nu avea cum să se termine cu bine.

Capitolul 1

Valerie ştia prea bine că dacă ar fi fost vorba despre altcineva şi nu despre Andrea, datoria ei ar fi fost să raporteze surorii şefe cele întâmplate, oricât i-ar fi displăcut acest lucru. Dar încă de pe vremea când erau colege, Valerie simţise nevoia să-şi protejeze prietena de consecinţele prostiilor ei.

Se simţea atât de epuizată fizic, încât adormi imediat.

Somnul însă nu-i aduse odihna după care tânjea, avu visuri nefericite. Se trezi tremurând dintr-un vis în care era faţă în faţă cu Dominic în sala de operaţii, unde se afla un pacient cu faţa acoperită, care nu putea să vorbească.

Valerie simţea că acesta ar fi vrut să i se scoată masca de pe chip, dar se temea s-o facă.

Apoi auzi o voce spunând:

— Priveşte în inima ta.

Se ridică în capul oaselor, speriată, şi realiză că se afla în camera ei, că se iveau zorii.

Fusese doar un vis! Se lăsă din nou pe perne; cu toate că se simţea încă obosită, nu mai putea să adoarmă şi după o vreme coborî din pat. îmbrăcă un capot, se duse spre fereastră şi ridică jaluzelele, primind în faţă briza care bătea dinspre deşert.

O parte a clădirii se afla cu faţa spre răsărit. Cerul începuse să se albească; ultimele stele păleau ca nişte lumânări ce se consumaseră. La orizont văzu o lumină purpurie, aproape roz, până când din straturile acelea roz apăru un cer uriaş de foc deasupra pământului.

Asista pentru a doua oară de când sosise la Kerouat la miracolul răsăritului şi pentru o vreme uită totul, uluită de frumuseţea acestei lumi noi.

Începea o zi în care nu numai că trebuia să se decidă cum va proceda cu Andrea, dar şi una în care se va confrunta cu propriile-i probleme.

Evenimentele zilelor precedente se aglomerară deodată în mintea ei. Nu era de mirare că visase sala de operaţii. Nu ştia ce i se părea mai incredibil; faptul că Roy Lushington se afla sub acelaşi acoperiş cu ea la El Fatima, sau că ar fi trebuit să-l uite complet de acum. Cu câtă disperare îşi dori ca soarta să nu-i fi jucat din nou o festă!

Cred c-ar trebui să fiu mulţumită, îşi spuse într-un târziu. Acum ştiu, cel puţin, că nu mai sunt vrăjită de el.

Dar ce ciudat era că descoperise asta tocmai când intrase într-un alt gen de sclavie, mai periculoasă!

Iar ea care fusese atât de sigură că nu va mai iubi niciodată!

Nimeni nu poate rezista dragostei, dar o poate controla; o poate ţine secretă fără a se trăda în vreun fel.

Dominic o plăcea. Îi spusese la despărţire:

— Voi repeta invitaţia.

Era foarte important să nu afle ce simţea ea cu adevărat. Nu-şi dorea decât să fie cu el, să lucreze împreună, poate uneori să-i alunge tristeţea şi singurătatea.

Iubirea pe care o simţea pentru el nu era o lumânare care să se stingă la prima adiere; avea să dureze toată viaţa.

„Priveşte în inima ta” îşi aminti vorbele din vis.

Şi uitându-se în inimă, acceptase că-l iubeşte şi că va rămâne singură pentru tot restul vieţii.

* * *

Urmă o altă dimineaţă cu activitate intensă.

Valerie observă că Dominic era mai grav ca de obicei, că şanţurile din jurul gurii i se adânciseră.

După ce-i spuse un scurt” bună dimineaţa”, nu i se mai adresă; nu mai arbora acel zâmbet adresat doar ei, părea absent.

Ziua de muncă în sala de operaţii numărul unu se termină la ora prânzului, iar după o scurtă discuţie cu sora şefă, chirurgul şef plecă fără a mai privi în direcţia asistentelor.

Era după-amiaza ei liberă, dar afară aerul era atât de fierbinte încât imediat ce ieşeai din zona de acţiune a aparatelor de aer condiţionat simţeai că te sufoci. Nu putea merge la cumpărături sau vizite; acestea se puteau face doar seara.

Iar acum, nu avea nimic special de făcut, aşa că rămase în cameră să scrie nişte scrisori şi să coase câte ceva.

Ajunse la concluzia că dacă se apuca de cusut îi rămânea şi timp să gândească. Când ieşise din sala de operaţii se întâlnise cu Ned Warden care-i păruse mulţumit de sine, mai ales că Andrea acceptase să iasă cu el în seara aceea.

— Vii şi tu? Am putea merge în patru, ştii că Andreei îi place aglomeraţia.

Val refuză invitaţia.

De fapt, a fost chiar surprinsă să constate că Andrea ieşea cu Ned; poate auzise şi reţinuse câte ceva din ce discutaseră seara trecută. Apoi îşi aminti că Persan era logodit; acest fapt îi dădea Andreei timp şi pentru alte aventuri. Oricum după discuţie, Valerie constatase că prietenia lor nu mai era aceeaşi. Andrea se înstrăinase.

„L-aş urma în picioarele goale până la capătul lumii!” spusese Andrea. Dar ce fericire putea să găsească la acel bărbat care trata femeia doar ca pe o sclavă? Va putea oare s-o facă să înţeleagă că era o nebunie?

Dar cu nebunia mea cum rămâne? se întrebă Val. Se consolă însă cu gândul că această nebunie nu făcea rău nimănui, poate doar ei înseşi.

* * *

Fusese una dintre cele mai lungi zile pe care şi le amintea.

În încercarea de a scăpa de propriile-i gânduri, de starea de nelinişte, lucru neobişnuit pentru ea în acea seară, Valerie se alătură colegelor din salonul comun al asistentelor. Multe dintre ele ieşiseră, dar Jean care stătea lângă ea o întrebă:

— Val, tot îţi mai place să-l urmăreşti pe marele Chepstow cum îşi înfăptuieşte miracolele?

Valerie zâmbi.

— Am început să mă obişnuiesc.

— Multe ar vrea să fie în locul tău! zise Jean.

Eileen O Connor ridică privirea din revista pe care o citea.

— Nu vi se pare grozav? exclamă ea. Şi ce bine arată!

— O’Connor! protestă Jean, n-are rost să-ţi laşi inima s-o ia pe drumul ăla!

— Ai dreptate n-ar fi bine. Dar nici nu mi-aş irosi timpul! Cea care va pune mâna pe el, va câştiga potul cel mare! Mă întreb de ce nu s-a însurat până acum. Credeţi că este misogin?

— Nu, răspunse Jean. Numai că n-a întâlnit femeia potrivită. A avut o iubire, dar fata aceea a murit, nu ştiu din ce motiv. Dar nu cred că un bărbat normal este dispus să-şi îngroape inima odată cu femeia iubită, chiar dacă a iubit-o mult. O, dar trebuie să plec, aştept un telefon! zise ea şi fugi.

Valerie se ridică, să nu mai asculte vorbăria asistentei O'Connor. Venise aici să scape de gânduri, dar nu-i fusese dat să găsească linişte.

Curtea spitalului era de o răcoare neaşteptată, după căldura toridă de peste zi. Nu ieşise luna încă, dar puzderie de stele străjuiau pe cer.

Lăsă curtea interioară în urmă, o porni pe o cărare şi după ce ajunse la spaţiul restrictiv, trecu spre porţile spitalului. Era deja acolo, când o maşină care trecu pe lângă ea se opri şi auzi o voce:

— Ce cauţi aici, miss? zise vocea care avea darul s-o facă să-i bată inima mai tare.

El deschisese deja portiera şi venise lângă ea.

Valerie îşi controlă tendinţa de a se depărta cât mai repede de acel loc şi spuse:

— Încercam să mă răcoresc puţin.

Dominic îi spuse zâmbind:

— Sper că nu încercai să vezi pe unde se poate evada în linişte din spital, miss!

— Nu, mergeam doar până la poartă. Este o noapte fantastică.

— Aşa este.

Simţind nevoia să-şi pună ordine în gânduri şi emoţii şi el plecase spre deşert cu o oră în urmă. De aceea, când prima persoană pe care o văzu fu chiar ea, acceptă că destinul îi jucase o festă.

— Chiar pe tine doream să te văd, miss, urcă.

Valerie nu putea fugi întotdeauna de el şi nici nu găsi o scuză potrivită. Urcă în maşină. De data asta, el porni spre garaj, aflat în zona cu locuinţele angajaţilor civili ai spitalului. Valerie nu avu încotro şi aşteptă ca Dominic să dea nişte ordine.

Apoi, porniră unul lângă celălalt iar ea se gândi ce scuză plauzibilă să găsească pentru a scăpa de el înainte de a ajunge la clădirea principală. Dar Dominic nu se grăbea deloc.

Îl auzi:

— M-am gândit toată după-amiaza ce vei face astăzi, începu el. Apoi am văzut colegele tale plecând cu nişte maşini mai devreme şi am fost aproape sigur că le-ai însoţit.

Ea scutură din cap.

— Apropo, zise el, sora şefă de la chirurgie se întoarce în Anglia, aşa am auzit.

— Da.

— Aşa va scăpa de mine.

— Domnule Chepstow, nu cred că… începu Val.

— Draga mea, ea îl adora pe bătrânul Kerr Anderson. Pe mine nu mă place defel.

— Desigur, vă admiră talentul, încercă Val.

— Este o femeie cu formaţie profesională admirabilă, am surprins-o în multe ipostaze în care s-a descurcat de minune. Spune-mi, te încumeţi să preiei munca ei?

Simţind că acesta era cel mai minunat lucru care i se putea întâmpla, se trezi spunând:

— Din toată inima!

Nu era momentul să-i spună că urma să fie ceva temporar, pentru că-i rezervase ceva mai interesant.

— Chiar nu te deranjează ideea de a mai lucra aici câţiva ani?

— Nicidecum.

Valerie era mai calmă acum.

— Chiar mă veţi folosi ca asistentă şefă la chirurgie?

— Asta aveam în minte, dar propunerea va fi făcută de către asistenta şefă a spitalului.

Oh! Valerie simţi o strângere de inimă. Oare n-o considera capabilă să îndeplinească munca aceasta? Avea nevoie de o confirmare?

Desigur, o va lăsa să împartă munca alături de el, dacă n-o lăsa să-şi împartă viaţa. Se întoarse spre el.

— Foarte bine. Consideră că eşti ca şi numită. Asta dacă nu cumva vei accepta oferta mea. Vrei să te măriţi cu mine, Valerie?

Pe moment, îl privi, incapabilă să scoată o vorbă, apoi reuşi să repete:

— Să mă mărit cu…

— De ce? Te sperie ideea? apoi Dominic îşi aşează mâinile pe umerii ei.

— Iubita mea, nu ştiu cum mi-ai furat minţile, dar te iubesc. Este adevărat. Mă vei putea iubi şi tu puţin? Îţi voi lăsa timpul necesar… nu te voi grăbi… este o seară fermecată…

— Da, este o seară fermecată, dar tu îi conferi farmecul, Dominic!

El o prinse în braţe şi o sărută.

Farmecul nopţii încărcate de parfum de iasomie şi de crini, dar mai presus de toate miracolul că era iubită şi iubea; singurătatea nu mai avea loc în viaţa ei. În braţele lui Dominic, cu şoaptele lui, timpul încetase să existe.

— Nu înţeleg, zise Valerie, revenindu-şi din uimire. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că…

— Că te iubeam? N-ai simţit cât am dorit să te sărut când dansam? M-am gândit zile şi nopţi la acel sărut, la situaţia noastră. Nu voiam să mă iei de bărbat doar pentru că mă ştiai un chirurg foarte bun. Nici nu ştiam dacă simţi ceva pentru mine. Nu mă întreba, iubito, când am început să realizez că m-am îndrăgostit! Poate în momentul în care o tânără foarte curajoasă s-a interpus între mine şi acea mulţime de fanatici. Curând am descoperit că nu-mi mai puteam lua gândul de la tine. Val, crezi că mă vei iubi?

— Ţi-am mărturisit deja că şi eu te iubesc… Dar ce vom face în continuare?

— Ne vom căsători.

— Şi atunci cine va fi asistenta şefă a sălii de operaţii?

El începu să râdă.

— Vom vorbi mai târziu despre asta, iubito.

— Va trebui să-i spunem surorii şefe a spitalului.

— O vom face, iubito.

— Eu n-am curajul, se confesă ea. Mă consideră o tânără sensibilă, destinată meseriei de asistentă.

— Aşa este viaţa, plină de surprize. Nu-ţi face probleme, îi voi spune eu.

— Dragul meu… începu Valerie. Am aflat că în viaţa ta a mai existat o femeie pe care ai iubit-o şi care, din nefericire, a murit.

— Am iubit-o, replică el, dar nu aşa cum te iubesc pe tine. Eram mai tânăr pe atunci, iar moartea ei, faptul că n-am putut s-o ajut să trăiască, m-a lăsat cu un sentiment de vinovăţie. Apoi te-am cunoscut pe tine şi am înţeles că-mi vei dărui ceea ce ea n-ar fi putut niciodată să-mi dăruiască. Tu eşti dragostea vieţii mele, fără tine n-aş mai fi un bărbat realizat.

Tocmai îşi luau rămas-bun când Dominic îi spuse:

— Ştii, Val, că acel rănit în accidentul de avion îşi revine excelent? Dar ce se întâmplă? o întrebă el îngrijorat, pentru că ea îşi acoperise faţa cu palmele.

— Nimic, nu se întâmplă nimic, răspunse Valerie, fericită că era întuneric şi el nu-i vedea ochii. Cu vorbele sale, Dominic îi reamintise că uitase complet de Roy Lushington.

— Eşti cam ciudată în seara asta, spuse el cu dezaprobare în glas. Cred că ai muncit prea mult, ai trecut prin emoţii mari şi eşti obosită. Da, sunt sigur că acel caz va fi un succes. Tipul este extraordinar. Astăzi era conştient, dar când i-am spus că va veni soţia lui aici, nu a fost deloc entuziasmat. Acea tânără se pare că are o sănătate fragilă şi părinţii n-au lăsat-o să vină până acum la el.

— Chiar aşa? se miră Val.

— Poate ţi se pare incredibil, dar n-are chef s-o vadă. A protestat violent şi mi-a cerut s-o opresc cu orice chip să ajungă aici. Ce soţ! Şi sunt căsătoriţi doar de trei luni! Eu i-am transmis mesajul, pe care l-am îndulcit cât am putut. Mai apoi, omul şi-a cerut scuze. Mi-a spus că femeii nu-i va prii clima şi altele. Oricum, este clar că n-o vrea aici.

Bolnavii au uneori ciudăţenii, dar…

— Îmi pare rău pentru soţia lui. Dar acum, dragul meu, trebuie să plec…

— Ştiu, deşi nu-mi place să te las să pleci. Dar mâine seară vom ieşi undeva…

— Desigur, dar gândeşte-te că nu trebuie să fim văzuţi.

— De ce nu? Doar nu avem o aventură!

— Da, dar sora şefă trebuie să afle prima că nu este doar o aventură.

— Bine, îi voi spune chiar acum. Şi nu mai fi atât de îngrijorată, altfel voi crede că nu eşti fericită.

De fapt, era chiar afectată de cele aflate despre felul în care Roy îşi trata soţia. Ce cinică era uneori soarta! Cum ajunsese tocmai aici?

Îşi dori să-i fi spus lui Dominic chiar de la început despre Roy. Oricum, va trebui s-o facă, dar nu în seara asta; nu putea strica o seară atât de frumoasă cu amănunte despre greşeala vieţii ei. Confesiunea ei putea aştepta până a doua zi.

Dominic o iubea!

Trezindu-se a doua zi, Valerie abia putea să creadă că se trezea într-o dimineaţă normală şi nu dintr-un vis!

Se privi lung în oglindă realizând că pe lume există un singur lucru care face o femeie să strălucească din interior. Era atât de mândră că Dominic o alesese pe ea pentru restul vieţii.

Cu toată fericirea din inima ei rămânea o singură umbră: cea a lui Roy Lushington. Dacă acesta va mai sta în Kerouat va fi imposibil să-l evite la nesfârşit. Dar oare şi el voia s-o uite, aşa cum voia ea?

Îşi dori cu disperare să-i fi vorbit lui Dominic despre Roy, pentru a evita orice neînţelegere.

Între timp, se considera cea mai norocoasă femeie din lume. Atâta timp cât el o iubea, nimic nu mai conta.

Sigură de sine şi de el, începu o nouă zi în care chirurgul şef al spitalului nu se afla în sala de operaţii. Deşi abia aştepta să-l revadă. Era sigură că ochiul ager al

asistentei şefe de la blocul operator observase o schimbare de comportament a lui Dominic faţă de ea.

Doctorii terminaseră vizita de dimineaţă şi se duseseră să ia micul dejun.

Valerie voia să plece şi ea când sună telefonul. Era secretara asistentei şefe a spitalului.

— Sora Shelton este acolo?

— Chiar eu sunt.

— Soră, asistenta şefă vrea să-ţi vorbească imediat după-masă.

— Foarte bine. Punând receptorul în furcă, Valerie realiză că uitase complet de sora şefă. Dar Dominic nu pierduse vremea şi o informase pe miss Rawsley că-şi pierdea o asistentă din personal, aşa că Val, nu fără o anume încordare, bătu la uşa asistentei şefe.

După un scurt:

— Stai jos, soră! o invită scurt, apoi continuă să consulte un material aflat în faţa ei. O rugă pe Val s-o scuze câteva minute.

— Se pare că trebuie să te felicit.

— Mulţumesc, doamnă, sper că nu vă voi dezamăgi. N-am ştiut că mă voi căsători până aseară.

— Dar ce altceva credeai că vrea de la tine, soră?

— Nu mi-am închipuit că s-ar putea îndrăgosti de mine, începu Valerie cu ochii plecaţi.

— Eşti chiar atât de inocentă cum vrei să pari, fetiţo? apoi renunţă la tonul oficial: Valerie, tu chiar îl iubeşti, sau eşti măgulită să te măriţi cu el?

Valerie scutură din cap iar din privirea ei sinceră sora şefă înţelese că iubirea era cea care-i unea.

— Sper că vei fi fericită, draga mea. Dar pe Dominic Chepstow nu-l voi ierta prea uşor că te face să renunţi la această meserie pentru care ai vocaţie. Dar poate se va mai gândi. Cel mai bine ar fi să-l convingi ca deocamdată să păstreze tăcerea în privinţa logodnei voastre. El, desigur, ar fi capabil să-şi strige fericirea în gura mare, dar eu cred că ar fi bine, cu toată euforia lui, să mai aşteptaţi cele patru luni până când va avea dreptul la concediu şi

atunci vă veţi putea petrece şi luna de miere. Asta dacă puteţi aştepta…

— Voi încerca să-l conving, promise Valerie. În acelaşi timp, aş vrea să continui să lucrez, deşi el nu va fi de acord. Cred că este nevoie de cineva care să-l convingă.

Asistenta şefă încuviinţă.

— Eşti o tânără sensibilă şi cumpănită, chiar aşa îndrăgostită cum eşti. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

— Vă mulţumesc din suflet, zise Valerie, aţi fost foarte bună cu mine de când am venit aici.

— Păreai foarte nefericită atunci, copila mea.

— Este adevărat, dar am terminat cu nefericirea. Valerie se gândi dacă să-i spună asistentei sefe despre Roy. Dar în această ezitare a ei sună telefonul, asistenta şefă răspunse, iar Valerie vru să plece.

— Da, este biroul asistentei sefe. Nu este aici. Pot să-i transmit vreun mesaj? Mă voi asigura că-l primeşte. Sigur că vă va suna. Apoi după ce închise, femeia exclamă: ce încurcătură cu telefoanele astea! Era pentru doctorul

Chepstow. O să-i scriu un mesaj, iar tu te vei duce să i-l transmiţi. Sper că nu refuzi să te duci în apartamentul lui. Acum, du-te.

* * *

Ştiind că Dominic terminase orele cu studenţii, Valerie se duse direct în apartamentul lui. Dar el nu ajunsese încă, iar biroul în care lucra de obicei secretara lui era gol, aşa că nu avea cum să se asigure că acesta îl va primi cum o rugase asistenta şefă. Oricât ar fi vrut să-l vadă, nu putea să-l caute prin tot spitalul. Tocmai se întreba cum era mai bine să procedeze, când uşa se deschise şi apăru Ned Warden.

— Ce faci, Val? Ai pierdut ceva?

— Ned, ştii unde-l pot găsi pe doctorul Chepstow? Asistenta şefă m-a rugat să-i transmit un mesaj urgent.

— Încearcă în aripa privată, ştiu că avea trei cazuri noi acolo.

Valerie porni într-acolo; pe drum se întâlni cu Eileen O’Connor care îi confirmă că doctorul Chepstow se afla în

aripa privată.

De pe coridor Valerie auzi vocea bărbatului iubit. Deschise uşa şi văzu că acesta, cu spatele spre uşă, vorbea cu un pacient.

Valerie îl atinse uşor pe braţ.

— Domnule Chepstow?

— Da? El întoarse capul imediat. Ea îi întinse hârtia dată de asistenta şefă şi-i spuse:

— Sunteţi rugat să telefonaţi urgent.

Pe moment, el o privi încruntat, apoi chipul i se însenină, ba chiar o privi cu căldură.

— Mulţumesc, soră. Ai fost foarte amabilă. Dar de când transmiţi mesaje?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, bărbatul care se afla sprijinit pe pernele patului exclamă:

— Valerie! Dumnezeule, tu eşti!

După acest incident, Valerie realiză că-şi pierduse raţiunea, uitând complet că el se afla în aripa privată a spitalului. Oricum, era prea târziu pentru că Roy Lushington întinse mâna spre ea.

— Sper că te simţi mai bine, murmură ea.

— Acum, da.

Ea ar fi vrut să-şi retragă imediat mâna, dar el o prinsese cu toată convingerea şi o ţinea strâns în timp ce Dominic urmărea cum ei încep să-i ardă obrajii, apoi cum păleşte.

— Vă cunoaşteţi? O, dar răspunsul este foarte clar!

— Da, eu şi Val suntem… prieteni apropiaţi.

Dominic păli la rându-i.

— Cred că nu mai este nevoie să-i reamintesc asistentei Shelton că nu te poate reţine prea mult. Dar nu-ţi face probleme în câteva săptămâni vei fi din nou pe picioare. Spuneai că trebuie să telefonez undeva, soră?

— Da, vor să sunaţi cât se poate de repede, răspunse Valerie, implorându-l din priviri să înţeleagă situaţia. Dar el plecă încruntat.

Se ridică şi ea imediat.

— Voi trimite asistenta care se ocupă de acest salon,

spuse ea.

— Valerie, te rog, nu pleca, o imploră Roy. Draga mea, voiam cu disperare să te revăd. Cum m-ai părăsit fără să-ţi iei măcar rămas-bun?

Valerie îl privi în tăcere. Cu toate că era foarte palid, arăta destul de bine, bărbatul căruia crezuse că i-a dăruit inima.

Ce prostie! Nici măcar nu-l iubise!

— Am plecat din Anglia pentru că am primit oferta să lucrez aici, iar acolo nu mai era nimic care să mă reţină.

— Chiar nimic, Val?

— Nimic. Sper să te însănătoşeşti cât mai repede şi să pleci de aici. La revedere, Roy.

— Te rog să mai vii să mă vezi.

— De ce? Nu mai avem nimic a ne spune.

— Nimic, Val?

— Nimic, Roy, cred că ştii asta.

În alte condiţii, Valerie şi-ar fi reproşat că n-a tratat cu blândeţe un om bolnav, dar acum descoperi cu stupoare că acea asistentă care-l îngrijise cândva pe acest bărbat căruia îi jurase credinţă nu mai simţea nimic pentru el. Nu-i păsa ce se întâmpla cu Roy.

Important era ce explicaţie îi va da lui Dominic. îl va putea face să creadă adevărul despre Roy?

Capitolul 8

Cu o seară în urmă, Valerie îl convinsese pe Dominic să nu facă prea multă vâlvă în legătură cu apropiata lor căsătorie, iar el fusese în cele din urmă de acord, cu condiţia să se întâlnească seara pe drumul din spatele spitalului, pe unde de obicei nu prea trecea nimeni.

Pregătindu-se pentru întâlnire, îşi aminti privirea lui îndurerată când o lăsase cu Roy Lushington. Nu-l mai întâlnise de atunci şi se întrebă ce era bine să-i spună, cum să-i explice. Se aşteptase la un mesaj care să anuleze întâlnirea, apoi se întrebă dacă Dominic va veni.

Dominic nici nu încercase s-o întâlnească, iar când ajunse la locul întâlnirii el îi spuse:

— Mi se pare ridicol să te aştept într-un asemenea

loc, să mă furişez ca un om care are ceva de ascuns.

Ea nu răspunse nimic, dar curajul îi reveni. Dominic nu anulase întâlnirea şi chiar venise la ora stabilită!

Dar când el îi deschise portiera, observă din nou acea crispare pe chipul lui, pe care o cunoştea prea bine. Era o mască în spatele căreia se afla doar mânie.

— O voi lua pe drumul spre desert; asta dacă nu doreşti să mergem în oraş.

— Nu, sigur că prefer drumul spre desert. Ce rău mergeau lucrurile între ei! Nu-l recunoştea pe cel care doar cu două zile în urmă o prinsese în braţe, o sărutase şi-i şoptise vorbe tandre.

Fără să-şi dea seama, trecură de suburbiile oraşului Karanin.

În faţa lor drumul era liber.

În timpul zilei, acest drum ar fi fost aglomerat, dar acum ea şi Dominic aveau tot drumul doar pentru ei. Dar niciodată nu-l simţise atât de departe, de distant.

Era imposibil să lase lucrurile aşa cum erau, fără să încerce să le îndrepte, dar oricât ar fi vrut s-o facă, nu găsea vorbele potrivite. În cele din urmă, riscă:

— Dacă eşti supărat pe mine, nu crezi c-ar trebui să-mi spui şi motivul?

Dominic opri maşina brusc.

— Foarte bine! Poate-mi vei explica de ce nu mi-ai spus că tu şi Roy Lushington sunteţi prieteni!

Valerie se întoarse spre el uimită.

— Mi s-a părut lipsit de importanţă.

— Nu te juca astfel cu vorbele, Valerie! Dacă nu are importanţă, de ce n-ai fost foarte cinstită cu mine? L-ai recunoscut încă de pe masa de operaţie; abia acum înţeleg de ce erai pe punctul de a-ţi pierde cunoştinţa!

Aşadar, observase!

Valerie trase aer în piept.

— Dominic, te rog să mă asculţi! Ar fi trebuit să-ţi spun chiar din primul moment, dar am crezut că voi nărui ceea ce începuse să se înfiripe. Omul acesta mi-a propus să rămân în viaţa lui chiar după ce se căsătorea! Nu m-am

simţit nicicând mai umilită! îmi este greu să-ţi explic, dar la Londra am considerat că doar inima îmi este rănită, pentru ca după ce am sosit aici şi am avut timp de gândire, am realizat că mândria, respectul de sine, mi-au fost la fel de afectate. Am fost o proastă romantică, mult prea lipsită de maturitate!

Ştii, eu n-am avut atâtea experienţe aşa cum au cele de vârsta mea, dar acum când ştiu ce înseamnă dragostea cu adevărat, îmi doresc să nu-l fi cunoscut. Nu mai am nimic altceva de spus, jur.

El o opri.

— Este de ajuns, Val, iubita mea. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine. Sunt un prost gelos. Cât despre Roy Lushington, să-l dăm uitării! Dacă este atât de ticălos şi ţi-a spulberat iluzia primei iubiri, nici nu merită să-l pomenim acum! Cât despre mine, m-am comportat ca un om primitiv.

— Dominic, dragul meu, nu l-am iubit niciodată pe acel bărbat. Iubesc un singur bărbat pentru toată viaţa!

Când se întoarseră, Roy Lushington era deja dat uitării.

Totul era bine din nou, acum că Dominic aflase de Roy.

Zilele treceau cu repeziciune, asistenta şefă de la chirurgie plecase în Anglia şi o altă asistentă, mult mai tânără, dar la fel de capabilă, îi luase locul.

Deja surorile şuşoteau că asistenta Shelton avea o relaţie cu „marele om”, aşa cum i se spunea lui Dominic. Se ştia că ies împreună, chiar asistenta şefă îi invitase la cină într-o seară!

Cu toate acestea, nu se făcuse vreun anunţ oficial, iar Valerie îşi purta inelul cu diamant făcut de bijutierul personal al şeicului pe un lanţ mic, sub uniformă.

Cu toate acestea, era mulţumită că Andrea părea că a luat în serios avertizările ei legate de Persan.

Andrea ieşea acum la petrecerile organizate de admiratorii ei; era mai afectuoasă cu Ned Warden. Poate că iubirea pentru Persan începuse să pălească.

Pe Roy Lushington nu-l mai văzu, iar acesta părăsi spitalul după două săptămâni.

Într-o seară, când se afla cu Dominic, acesta o întrebă:

— Cred c-ai auzit de aniversarea şeicului?

— Am auzit ceva, răspunse Val. Eileen O'Connor spunea că nu vor fi prea mulţi invitaţi din spital.

— Iar aceia vor trebui să meargă negreşit. Petrecerea de acum va fi mai grandioasă pentru că va veni şi viitoarea soţie a lui Persan. Am discutat cu el de curând şi mi-a povestit că n-o cunoaşte pe cea care-i va fi soţie, dar că are dreptul s-o refuze dacă este urâtă. Asta dacă nu cumva n-o vrea unul din fraţii lui.

— Ce bine trebuie să se simtă biata fată! exclamă Val indignată.

— Da, aici femeile sunt tratate ca sclave. Persan mi-a spus că nu seicul îl grăbeşte să se însoare, ci imamul. Iar el refuză să primească sfaturile unchiului său. Oricum, va avea din ce să aleagă.

— Este dezgustător! exclamă Valerie. Nu-mi place deloc acest bărbat!

— Asta pentru că nu-l cunoşti! replică Dominic. Este un tip fermecător. Dar dincolo de acest farmec nu mai există nimic; este un tip fără scrupule, nu are bunătatea şi înţelepciunea tatălui său.

După două zile, Valerie primi invitaţie la aniversarea seicului.

— Petrecerea asta, miss, va fi de neuitat, îi spuse asistenta şefă a spitalului, dar numai după aceea Valerie realiză că fusese o profeţie ironică.

* * *

Când începu să se pregătească pentru petrecere, intră şi ea în acea stare de exaltare care cuprinsese întreg Karaninul, când seicul intrase în moschee.

Întreg oraşul era împodobit de sărbătoare, cu steaguri, iar oamenii veniseră din cele mai îndepărtate cătune. Nu era doar aniversarea seicului, ci şi cea de a douăzeci şi cincea aniversare a domniei lui. Toţi aşteptau

să vadă mireasa lui Persan.

Valerie ştia că nu va putea dansa cu iubitul ei în seara aceea, pentru că se afla într-un grup de persoane foarte importante, în timp ce ea va rămâne cu personalul spitalului.

— Va trebui să dansez cu o mulţime de femei care nu-mi plac, iubito, se plânse el.

Valerie îşi cumpărase o rochie specială pentru petrecere, dintr-un lot adus de la Paris.

După ce se pregăti, speră că lui Dominic îi va plăcea cum arată; chiar dacă oficial nu se ştia nimic de legătura lor, ea voia să arate corespunzător unei soţii de chirurg şef. Plătise pentru această rochie salariul pe o lună, iar salariile la El Fatima erau destul de mari. Îşi lăsă părul bogat şi ondulat natural până la umeri, refuzând să şi-l îndrepte aşa cum făceau cele de vârsta ei, care arătau cu toate de parcă ar fi purtat peruci.

* * *

Valerie ştiuse că Andrea va fi printre invitatele şeicului în seara asta şi tocmai de aceea credea că prietena ei şi-a mai revenit din pasiunea pentru Persan. Dar n-o văzu în niciuna din cele două maşini care fuseseră trimise după ele şi se întrebă ce se întâmplase cu ea. Apoi, află de la Jean Ross că aceasta plecase singură cu Ned Warden.

Valerie răsuflă uşurată. Era splendid!

Înainte să-şi revină din mirare, un servitor al spitalului o anunţă:

— Vă rog, miss, domnul Chepstow vă aşteaptă.

— Pe mine? se miră ea.

— Da, veniţi?

Luată prin surprindere şi conştientă că toate colegele ei auziseră, îl urmă afară pe servitor unde Dominic o aştepta la volanul maşinii.

— Dragul meu, protestă ea, au auzit toate asistentele din grup. Ce vor crede?

— Este problema lor, eu nu le pot controla gândurile. Şi oricum nu voi ceda şi insist ca măcar plăcerea de a te

avea o oră sau două cu mine să nu mi se refuze. Arăţi superb, sunt gelos pe cei care te vor admira în seara asta. Îţi spun încă de acum că nu va fi seara mea preferată. După ce voi face oficiile necesare pe lângă seic soţia şi fiicele acestuia, mă voi plictisi teribil cu doamnele din cercul diplomatic.

— Dar fiii seicului vor putea să danseze în seara asta?

— Nu.

— Cum ar reacţiona tatăl lor dacă ar face-o?

— Nu ştiu, dar cred că Imamul ar avea rolul decisiv.

— Spune-mi, dragul meu, ce s-ar întâmpla dacă una din asistentele noastre ar avea o legătură cu un arab?

— Ar fi imediat concediată.

Valerie mulţumi cerului că Andrea revenise la raţiune.

— Iubito, te rog să-mi rezervi plăcerea câtorva dansuri. De fapt, nu ştiu când voi putea dansa cu tine, dar mi-aş dori mult s-o fac.

— Eu aş prefera să nu dansez cu alt bărbat, răspunse ea. As putea pretexta o durere de picioare.

— Mi-ar plăcea ideea, dar te rog nu mă încuraja să devin prea posesiv. Dominic privi în jur. Arăţi grozav, Val. Ce s-ar întâmpla dacă te-aş săruta?

— Zeci de ochi sunt aţintiţi asupra noastră în acest moment.

Valerie avu ocazia să vadă palatul seicului. Jean, care era lângă ea murmură:

— Toate femeile care ajung aici se aşteaptă ca aceste creaturi cu turbane care ţin pe braţe tăvi cu diamante şi pietre preţioase să vină să le toarne în poală. Parcă suntem în „O Mie şi Una de Nopţi!”

Tavanul sculptat al sălii de ceremonii era sprijinit pe piloni împodobiţi cu lapis lazuli şi argint. Încăperea dădea într-un salon, dincolo de care se afla grădina de trandafiri de care seicul era în mod justificat, de altfel, foarte mândru.

Tronul aurit pe care şedea Ibrahim Ibn Hafiz era înconjurat de trandafiri şi crini, iar el purta un veşmânt

împodobit, barba îi era proaspăt vopsită în galbenroscat, ochii lui negri ca smoala străluceau.

Mama lui Persan, o femeie cu pielea albă şi încă frumoasă, deşi anii trecuseră, mai arăta acum doar frumuseţea ochilor peste vălul asortat cu rochia de lame.

Ibrahim n-a avut decât o singură soţie, căreia i-a fost mereu devotat.

Majoritatea oaspeţilor puteau după ce se înclinau în faţa seicului să cutreiere palatul, grădinile, înainte ca orchestra să înceapă să cânte pentru ei.

Valerie dansă cu Ned Warden.

Din când în când, o mai zărea pe Andrea care părea voit veselă.

Pe invitaţie scria că masa va fi servită la mijlocul nopţii şi înainte de ora douăsprezece seicul, care dispăruse împreună cu familia, reveni şi ridicând mâinile spre ceruri, le spuse:

— Dragi prieteni, vă mulţumesc că mi-aţi oferit ocazia să vă anunţ apropiata căsătorie a fiului meu. Trăgându-l spre el pe Persan, şeicul îl îmbrăţişă.

Se auzi un murmur, apoi aplauze iar moştenitorul le zâmbi încântat tuturor.

— Dar unde este mireasa? întrebă un glas de femeie.

Valerie nu se mai gândea acum la Persan, ci la Andrea. Cum o va afecta acest anunţ? Dar Andrea nu era nicăieri, nici pe ringul de dans, nici în saloane. Se strecură singură, hotărâtă să refuze orice invitaţie. Va aştepta până ce iubitul ei va putea dansa cu ea.

Deodată, de undeva, din spatele ei, apăru Ned.

— Val, aş vrea să-ţi vorbesc! Trebuie să mă întorc chiar acum la spital.

— O, dar ce s-a întâmplat?

— Am un caz special şi i-am rugat să mă sune dacă nu merge bine. Acum, trebuie să mă întorc. Dar Andrea mi-a promis că va dansa cu mine; mă vei scuza tu?

— Sigur că da, promise Valerie, dacă o voi găsi. Nu ştiu unde este.

— Mă pot baza pe tine că mă vei scuza în faţa ei?

Distracţie plăcută în continuare, Val.

Dragul Ned, regreta că pierdea dansul promis de Andrea! Dar ea unde era oare?

Valerie rămase cu privirea în zare, dorindu-şi ca Dominic să fie cu ea, să poată coborî în acea grădină superbă. Dar dacă nu putea fi cu ea, ce putea face decât să se gândească la el?

Plimbându-se printre tufele de trandafiri care îi aminteau de grădinile Edenului, Valerie îşi spuse că nu puteau fi mai frumoase decât aceasta în care se afla. Ce păcat că era aici singură!

Luna pe care ea şi Dominic o urmăriseră adesea, se ridicase peste deşertul de nisip; acum era şi mai plină, mai argintie, cu toate stelele strălucind în juru-i.

— Valerie, te-am căutat peste tot…

Revenind din reverie, se întoarse pentru a avea una dintre cele mai neplăcute surprize; într-o clipă, pacea şi liniştea locului pieiră de parcă cineva ar fi spart cel mai frumos cristal în mii de cioburi. Întorcându-se, privi în ochii lui Roy Lushington.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— Am fost invitat; încă nu pot dansa, dar prietenii nu m-au uiatt. Roy făcu un pas spre ea. N-aş fi sperat să am norocul de a te întâlni aici.

Cândva, vocea lui i se păruse atrăgătoare, dar acum, din cauza mâniei, i se părea un rictus dizgraţios. îl privi cu vădită silă.

— Nu prea ţi-ai făcut datoria de asistentă, n-ai venit niciodată din proprie iniţiativă să mă vezi, îi reproşă el.

— N-ai fost pacientul meu, îi reaminti ea rece.

El ridică din sprâncene.

— A, am uitat că lucrezi cu frumosul chirurg Chepstow! Am aflat că sunteţi destul de apropiaţi…

— Asta nu este problema ta.

— Val, te rog, nu fi aşa de dură, o rugă el. Nu-ţi aminteşti că mă durea sufletul când mi te imaginam cu alt bărbat? Chiar m-ai uitat?

Ea îl privi, neînţelegând întrebarea.

— Eu nu te-am uitat nicio clipă, iubito, continuă el. Nu eu am vrut să ne despărţim. De ce ai plecat? N-ai ştiut că nu avea rost? Chiar dacă acum eşti supărată pe mine. O, cred c-ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult de Lois, dar m-am gândit că nu contează… ştiai că eşti singura care contează pentru mine…

Ea îl privea în tăcere, ca pe un specimen ciudat, de a cărui existenţă se străduia să devină conştientă.

— Am putea rămâne prieteni, cel puţin, insistă el.

— Ar fi trebuit să ştii că este imposibil; nu poţi fi prieten cu un om în care ţi-ai pierdut încrederea.

El roşi.

— Valerie, eşti crudă! Nu ţi-ar fi părut rău dacă aş fi murit în acel accident aviatic?

— Pentru soţia ta, poate, pentru că s-ar putea ca ea să te iubească. Acum, te rog, lasă-mă să trec.

Roy nu se mişcă.

De când se ştia se descurcase cu femeile, iar acum faptul că Valerie îi opunea rezistenţă îl ambiţiona. Ideea că alt bărbat reuşise s-o cucerească, îl înfuria şi nu putea crede că Valerie nu mai simţea nimic pentru el.

Privindu-l şi comparându-l cu Dominic, Valerie se întrebă ce o făcuse să se îndrăgostească de el.

El insistă:

— Ţi-am spus c-a fost doar o căsătorie de convenienţă, n-ar fi afectat nicicum dragostea noastră.

— Această dragoste despre care vorbeşti, n-a existat niciodată, replică ea. Ţi-am mai spus asta. Nu mai avem nimic a ne spune. Nu vorbim aceeaşi limbă, Roy.

— Cândva am vorbit-o, iubita mea, ai uitat? Am vorbit un limbaj în care n-aveam nevoie de cuvinte, Val.

Roy încercă s-o prindă de mână.

— Val, trebuie să mă asculţi! Draga mea, te ador! Te vreau, te doresc pe tine doar. Apoi, înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, se trezi în braţele lui. O iubire ca a noastră nu piere, ştii prea bine! Aminteşte-ţi ce am însemnat unul pentru celălalt. Tu eşti a mea şi vei fi întotdeauna.

— Dă-mi drumul! strigă Valerie furioasă, luptându-se să se elibereze din braţele lui. Roy, eşti nebun? Ne-ar putea vedea cineva!

Luptând să se elibereze, aproape că se lovi de un bărbat care se apropiase de locul în care se aflau. Acesta privea scena cu chipul livid, ochii aruncând flăcări.

Valerie înmărmuri.

— Dominic! O!

— Nu vreau să întrerup o scenă atât de înduioşătoare, zise el cu amărăciune şi plecă.

Valerie alergă după el.

— Dominic…

Întâlnindu-i privirea rece şi tăioasă în care nu mai era nici urmă a dragostei, ea nu mai reuşi să rostească explicaţia pe care voia să i-o dea, iar Dominic îşi continuă drumul.

Ar fi fost mai simplu să se întoarcă, să-l ia de guler pe Roy Lushington, să-l lovească. Dar preferase să-şi spună că trebuia să-i lase în pace pentru că Valerie nu era demnă de dragostea pe care i-o oferise.

Chiar dacă nu era normal s-o condamne fără a-i fi auzit argumentele, Dominic nu putea fi acuzat. Sosise tocmai când Lushington rostea: „eşti a a mea şi a mea vei rămâne”. Apoi, vorbele Valeriei:

— Ai înnebunit? Poate să vină cineva!

Lushintgton, care supraveghea situaţia, deveni gelos pentru că, deşi n-o iubea pe Valerie faptul că aceasta era curtată de alt bărbat îl făcuse s-o dorească şi mai mult.

— Val, iubito.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi! strigă ea. Te urăsc! Nu vreau să te mai văd! Dispari imediat, mi-ai făcut destul rău!

— Val, nu mă poţi îndepărta, eu te iubesc, te ador, insistă el. Uite, nu-mi pasă de cariera mea; abia acum realizez c-am greşit însurându-mă. Pe tine te iubesc!

— Pleci imediat, sau strig după ajutor?

El făcu un gest de om disperat.

— Bine, Val, dacă asta vrei… dar aminteşte-ţi că mi-

aş da şi viaţa pentru tine.

Valerie se îndepărtă repede de locul în care se afla, apoi se aşeză pe o bancă între rândurile de trandafiri. Nici ea nu mai ştiu cât rămase acolo, având în faţa ochilor privirile acuzatoare ale lui Dominic.

Oare acesta era sfârşitul viselor ei de fericire? Dar oare cum putea Dominic care spunea c-o iubeşte să creadă că ea i-ar trăda dragostea? Deodată la picioarele ei căzu un plic pe care îl ridică automat. Se trezi citind conţinutul acestuia înainte să realizeze ce face.

„Dacă insişti, ne vom întâlni la vila mea, când voi reuşi să scap de toate obligaţiile. Dar ar putea dura, Andrea. Am ştiut amândoi că asta se va întâmpla mai curând sau mai târziu. Iar acum, când a venit momentul, te rog în numele lui Alah să dai dovadă de echilibru. Ai cerut o ultimă întâlnire de o oră, nu ştiu dacă voi putea să-ţi satisfac cererea. Ştii că nu trebuie să fiu văzut cu tine, iar tu trebuie să te întorci la spital. Nu-mi face viaţa şi mai grea, draga mea, nu vreau să suferi.

Oricum, dacă insişti du-te şi aşteaptă-mă.

F”.

Valerie se ridică repede, alertată, realizând deplin implicaţiile acelui bilet. Oare exista o altă femeie mai stupida ca ea? Era evident acum că Andrea o minţise deliberat.

Îi era clar la ce primejdii se putea aştepta Andrea. Dacă nu se întorcea la spital, era pierdută. Chiar dacă reuşea cumva să-şi justifice absenţa, tot grav era. Se vor face cercetări, iar Dominic, aşa cum spusese, o va concedia imediat. Asta ar însemna sfârşitul ei ca asistentă.

Era evident din ce scrisese Persan că Andrea îl ameninţase, iar el va lua măsurile necesare, fiind un individ lipsit de suflet, de scrupule. Pentru Valerie, era important să reuşească s-o scoată pe Andrea din vila lui Persan, înainte ca acesta să ajungă acolo.

Valerie ştia că vila acestuia se afla în spatele casei familiei Addiscombe şi că era complet izolată. Dominic i-o arătase o dată în trecere:

— Este o vilă retrasă, tocmai potrivită pentru petrecerile sălbatice organizate aici. Mă tem că pereţii ar putea spune povesti pentru care s-ar consuma mai multă vopsea decât pentru barba tatălui său.

Dar cum să ajung acolo? se gândi ea disperată.

Ned Warden, singurul care ar fi avut curajul s-o însoţească acolo, plecase.

Vila lui Persan era la cinci mile de oraş, dar dacă încerca să meargă pe jos, ar fi ajuns prea târziu. Nu putea decât să spere că va găsi un taxi. Părăsi clădirea neobservată.

* * *

Pantofii de satin cu tocuri foarte înalte erau nepotriviţi pentru ce-şi propusese Valerie dar nu se mai gândi la asta acum.

La un moment dat însă, o ajunse o maşină, dar nici nu apucă să vadă cine o conducea că şoferul coborî imediat.

— Val, ce s-a întâmplat? Unde te duci? Arăţi cam rău! exclamă Roy Lushington.

— Voiam să găsesc un taxi, răspunse ea.

— Draga mea, este o oră cam nepotrivită, pe aici circulă tot felul de oameni, ai putea fi atacată. Lasă-mă să te duc eu. Te rog. Promit să mă comport bine.

Valerie ezită, dar ştiind că n-avea şanse să ajungă în timp util la Andrea, la vila Moreska, urcă.

— Roy dacă ţi-aş spune că am nevoie de ajutor…

— Te ajut cu orice, draga mea.

— În acest caz, du-mă repede la vila Moreska, dar nu-mi pune întrebări.

— Unde? Am fost acolo chiar aseară. L-am cunoscut pe Persan după ce am părăsit spitalul şi ne-am împrietenit. Val, nu-mi spune că tu şi el…

— Este vorba de o prietenă.

— Dacă este într-o relaţie cu el, riscă destul…

Valerie încuviinţă şi maşina porni. După câtva timp în care au mers în tăcere, Roy spuse:

— Draga mea, eşti prea subţire îmbrăcată; afară a

început să bată vântul. Înainte ca ea să spună ceva, Roy îi oferi haina.

Dar în acele clipe Valaerie nu şi-ar fi închipuit că singura maşină care trecu pe lângă ei, un Jaguar, era chiar maşina lui Dominic.

Acesta, după ce o lăsase pe Valerie în compania lui Roy, luase maşina şi ieşise din oraş mergând la întâmplare, fără o direcţie anume. Pentru prima dată, mintea lui nu funcţiona cu claritatea dintotdeauna. Se îndoia că Valerie îl minţise, dar scena la care asistase îl îndreptăţea să creadă că nu era chiar aşa. Şi atunci îi zări din nou, tot împreună…

Roy Lushington îi spuse Valeriei:

— Ar fi bine să rezolvăm problema cât se poate de repede; Persan îmi este prieten şi nu vreau să stric această relaţie.

— Nu vor fi probleme. Persan nu va fi la vilă.

— O, este doar doamna care-l aşteaptă? Câtă răbdare trebuie să aibă! Dar ce nu face o femeie îndrăgostită! Aş fi crezut că Persan, aşa cum este acum, a terminat cu orice veche dragoste.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Valerie, intrigată.

— N-ai aflat că Persan este teribil de îndrăgostit de cea pe care i-au destinat-o drept soţie? Nu ştiu cât va dura, dar nu cred că ar risca să aibă probleme cu Imamul.

La câteva minute, treceau deja de porţile vilei Moreska.

Reşedinţa lui Persan era ferită de privirile indiscreţilor de chiparosi înalţi.

Valerie avu o strângere de inimă la gândul că poate Andrea nu se mai afla în vilă.

Când urcă în goană treptele de marmură şi ajunse în faţa uşilor glisante de sticlă un servitor apăru privind-o ciudat. Nu era genul de servitor la care s-ar fi aşteptat: era un bărbat alb, sobru, care-i spuse înainte ca ea să apuce să vorbească:

— Îmi pare rău, madame, dar excelenţa sa nu se află aici şi nici nu va veni în noaptea aceasta.

— Nu pe el îl căutăm, zise Valerie. Se află aici o tânără pentru care am un mesaj urgent. Vă rog să mă duceţi la ea.

Omul încercă să se scuze.

— Îmi pare rău, madame, dar nu se află nimeni în vilă.

— Ştiu că trebuia să-l aştepte aici pe excelenţa sa. Dacă n-a ajuns…

— Vă înşelaţi, doamnă.

Roy îşi făcu apariţia.

— Bună seara Jacques. Aş vrea să-ţi vorbesc. Este ceva foarte important. Doamna care mă însoţeşte are un mesaj urgent pentru prietena ei, aflată aici. Cu aceste vorbe, Roy îi strecură bărbatului o bancnotă.

— Regret că nu vă pot ajuta mai mult; doamna a sosit aici, dar a găsit mesajul, care a făcut-o să plece din nou. I-am chemat un taxi s-o ducă la spitalul El Fatima.

— Dar excelenţa sa i-a trimis un mesaj să-l aştepte aici. Sunteţi sigur că a plecat?

— Absolut sigur. De altfel, excelenţa sa i-a lăsat un mesaj:

„Nu pot ajunge la întâlnire. Ar fi mai bine să te întorci în Anglia. Aşa ar fi mai înţelept.

Rămas-bun!

Persan”.

Ce cruzime! se gândi Valerie. De altfel, Persan se comporta ca un bărbat obişnuit, îşi spuse Valerie.

— Nu mai avem ce face aici, îi spuse Valerie lui Roy. Trebuie să ne întoarcem.

— Da, vom pleca, zise acesta. Ar fi mai bine însă să mai aşteptăm puţin, pentru ca atunci când vei ajunge la spital să nu te întâlneşti cu cei care se întorc de la petrecere. Şi mai întârziem puţin pentru că vreau ca Jaques să se uite puţin la maşina mea; nu-mi place cum merge.

Valerie se aşeză, iar Roy plecă însoţit de valetul lui Persan.

Când se întoarse, ea îl grăbi:

— Roy, aş vrea să mergem, vreau să discut cu prietena mea.

— La naiba cu ea! exclamă Roy, care băuse cam multă şampanie.

El îi luă mâinile în palmele sale mari.

— Valerie, iubito, nu mă mai ţine pe jar! Sentimentele tale pentru mine sunt poate puţin diminuate, dar nu cred că s-au pierdut. Spune-mi, mă mai iubeşti?

— Să te iubesc? repetă Valerie. Cred că ţi-ai pierdut minţile!

— Oricum, dragul meu aisberg, în noaptea asta rămânem aici…

— Ascultă, Roy, îi spuse ea cu multă hotărâre. Dacă n-ai înţeles că nu-mi pasă de tine, află că te detest pentru felul în care te-ai purtat cu mine, pentru ceea ce eşti. Acum ştiu prea bine că-l iubesc doar pe Dominic Chepstow din toată inima şi-l voi iubi până la moarte. Acum, te rog, mă duci înapoi sau chem un taxi?

— Valerie, am făcut toate aranjamentele ca Jaques să nu ne mai deranjeze…

— Eşti un nimic! urlă Valerie, smulgându-se din braţele lui. îl împinse cu putere, auzind zgomot de paşi. În secunda următoare, intră Dominic.

Capitolul 9

Dominic întrebă cu duritate:

— Ce cauţi aici, Valerie?

Numai dacă ar putea să-l convingă de adevăr! Dacă ar fi venit cu o secundă mai devreme, ar fi înţeles. Dar era prea uluită să mai spună ceva.

Roy, care-şi reveni mai repede ca ea, zise:

— Ce naiba vrei de la ea?

— Doamna de aici este logodnica mea, femeia cu care mă voi căsători.

Valerie îşi ţinu respiraţia.

— Nu fi caraghios, prietene, doar nu te-ai născut ieri! îl sfătui Roy. Ce crezi că face aici? Am venit ca să fim singuri, să nu ne deranjeze nimeni. Este şi o ocazie prin care să scap de actuala mea soţie…

— Dominic, minte! strigă Valerie, cu lacrimi în ochi. Te rog să nu crezi o vorbă! Acest om nu înseamnă nimic pentru mine. M-a adus aici pentru că…

Dominic era aproape convins de nevinovăţia Valeriei, dar gelozia de a-i fi găsit împreună pusese stăpânire pe el, în acel moment.

— Foarte bine, voiai să-mi spui motivul pentru care sunteţi aici împreună. Te ascult. Cred că va fi o variantă care nu se potriveşte cu a domnului Lushington.

— Am venit… începu ea, apoi se opri. O, niciodată nu te voi putea face să înţelegi, nu pot decât să-ţi cer să ai încredere în mine, până voi putea să-ţi spun adevărul!

— Iubito… începu Roy, de ce te superi? De ce nu recunoşti că în pofida defectelor mele am şi nişte calităţi? Că sunt bărbatul căruia îi aparţii?

— Să-ţi aparţin? îl sfidă Valerie. Nu ţi-am spus că te dispreţuiesc? Aş fi murit dacă m-ai fi atins!

Apoi, Valerie se întoarse spre Dominic.

— Chiar dacă nu mă crezi, te rog să mă duci la spital. Sau trebuie să mă duc pe jos?

— Maşina mea este afară, dacă asta doreşti, spuse Dominic făcându-i loc să treacă.

— Val! exclamă Roy, dar Dominic îl opri:

— Te rog să nu mai faci nicio mişcare. N-aş vrea să uit că abia ai ieşit din spital. Şi în viitor stai departe de miss Shelton.

* * *

Aflată în maşină cu Dominic, dar fără a scoate o vorbă, Valerie simţi că nu va mai putea suporta mult această situaţie.

Până nu se întâlnea cu Andrea, ştia că orice încercare de a se disculpa era inutilă. Oricât de ilogic ar fi fost, vechea dorinţă de a o proteja pe Andrea era la fel de puternică. Valerie ştia că n-o poate lăsa singură, fără apărare.

Dominic îi dăduse deja dovada iubirii sale, acordându-i prezumţia de nevinovăţie.

Numai dacă el ar fi spus ceva, dacă ar fi rupt tăcerea

instalată între ei! Din păcate, nu-i putea citi gândurile, nu ştia că şi el suferă foarte mult.

Când ajunseră la spital văzând că nu era nimeni prin preajmă, el îi spuse rece:

— Ar fi bine să te odihneşti, acum.

— Da… Valerie vru să plece dar apoi se întoarse din nou cu faţa spre el. Dominic…

— Da, Valerie, spuse el mai blând de data asta.

— M-ai… m-ai iubit?

— Mai este nevoie să întrebi? El nu-şi putu controla durerea din glas. Nu tu ai ajuns la concluzia că ai greşit?

— Dominic, nu trebuie să crezi asta! Numai dacă m-ai fi iubit, sau mai precis, dacă n-ai fi încetat să mă iubeşti, ai fi crezut că nu te-am minţit.

— În acest caz, de ce nu spui tot adevărul? Dacă Roy Lushington a minţit, ce motiv ai avut să te duci cu el la vila lui Persan?

Ea făcu un gest de deznădejde.

— Văd că totul este în zadar. Nu-ţi pot spune motivul acum, trebuie să mă crezi…

— Draga mea Valerie, zise cu un glas de om obosit, nu sunt dispus să accept ce a lăsat fostul tău iubit.

— Roy n-a fost iubitul meu. Dominic, trebuie să mă crezi! Îţi jur că nu te-am minţit. Înainte m-ai crezut…

— Da, am făcut-o pentru că am vrut…

Ea roşi, iar lacrimile îi împânziră ochii.

— Valerie, nu poţi nega, te-am văzut în braţele lui! Iar pe drum l-am văzut pe punctul de a te săruta, dacă nu cumva chiar o făcuse.

— Nu!

— Valerie, v-am urmărit, dar n-am avut curajul să întreprind nimic până când valetul n-a părăsit casa!

— De ce n-ai intrat imediat? strigă ea.

Dacă ar fi făcut asta, ar fi aflat motivul pentru care ea se afla acolo.

— Bine, Dominic, dacă refuzi să mă crezi, ce mai pot face… Noapte bună, mai spuse şi se depărtă în grabă.

Pe moment, impulsul de a veni după ea, de a o prinde

în braţele sale, aproape câştigă. Dar imaginea lui Roy Lushington îi apăru în faţa ochilor şi cedă.

* * *

Cu toată durerea din suflet, Valerie se simţea neobişnuit de calmă. Avea acel calm care-l face pe om să accepte că iubirea i-a murit şi că nici lacrimile n-o vor putea întoarce.

Când ajunse în faţa uşii Andreei, se opri. Trebuia să afle dacă aceasta se întorsese: dacă nu, trebuia să ia legătura cu

Ned Warden, singura persoană în care putea avea încredere. Dar teama că aceasta ar fi putut face vreo faptă necugetată între timp o făcu să apese pe clanţă.

Încăperea era cufundată în întuneric, dar plânsul înăbuşit care se auzea o făcu să respire uşurată. Aprinse lumina şi o văzu pe Andrea pe pat. Plânsese mult; chiar şi acum, suspinele îi ridicau pieptul. Se aplecă asupra ei.

— Draga mea, sunt eu, Val. Nu mai plânge…

— Te rog să pleci, să mă laşi singură. Vreau să mor! Voi face orice să scap de viaţa asta fără sens!

— Andrea, cum poţi spune asta? Ai anumite responsabilităţi. Nu mai eşti copil. Peste trei ore intri în schimb. Te aşteaptă pacienţii.

— Nu vreau să mai lucrez.

— Andrea, te rog să iei o aspirină.

— Nu vreau aspirină. La ce bun?

Valerie o forţă să bea conţinutul paharului în care dizolvase o aspirină.

Andrea arăta foarte rău.

Valerie îi spuse cu blândeţe:

— Draga mea, ai ştiut că nu va dura.

— Nu este aşa! Am crezut că se va căsători din obligaţie, dar el s-a îndrăgostit de fata respectivă. Val, ce voi face? Sunt însărcinată!

— Dumnezeule! exclamă Val.

— Eu am vrut să rămân însărcinată pentru că acest copil va fi singura amintire de la el.

Situaţia era de o mie de ori mai complicată decât şi-

ar fi închipuit.

— Mă voi întoarce în Anglia; asta dacă nu voi lua o cutie de somnifere, pentru a termina cu toate.

— Nu spune asta, Andrea!

— Pentru tine este foarte simplu, tu îl ai pe omul iubit.

Nu-l am, se gândi Val şi asta din cauza ta. Cu voce tare, spuse doar atât:

— Andrea, te rog să te liniştesti. Asistenta şefă nu te va lăsa să pleci…

— Val, jură-mi că nu vei spune nimănui! Nici măcar lui Persan!

— Ştii că n-aş face-o! Iar acum, te rog să te culci, lasă-mă să te ajut să te dezbraci. Vom discuta mâine şi vom găsi o cale…

Andrea aflase acum, se gândi Valerie cu tristeţe, că iubitul ei Persan considera femeia un obiect, nimic mai mult, care putea fi imediat aruncat când nu mai arăta bine, sau nu-i mai satisfăcea exigenţele.

Dar dacă erai prea îngăduitoare aşa cum fusese Andrea, nu se putea întâmpla nimic bun.

Dar ea cum va putea să continue viaţa şi munca la El Fatima ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Ştia doar că deocamdată va trebui s-o facă. Îşi acoperi cearcănele cu fond de ten, temându-se că va claca în ziua lungă de muncă pe care o avea în faţă.

Relaţia cu Dominic, toate speranţele pe care şi le făcuse se năruiau acum când el îşi pierduse încrederea.

Dar primul contact cu el în sala de operaţii se desfăşură normal.

Dominic era mai direct şi mai imperativ, iar ei îi lipsiră acele scurte zâmbete pe care i le arunca, îi lipsi căldura privirii lui.

Cât va putea rezista înainte de a-i cere asistentei şefe a spitalului s-o mute la altă secţie?

Andrea se întorcea în Anglia peste câteva săptămâni. Poate ar fi bine să găsească o scuză şi să plece odată cu ea. Oare Andrea îi spusese asistentei sefe? se întrebă Val.

Imediat după cină, văzând că Andrea nu venise la masă, Valerie se duse în camera ei. Nu primi răspuns când bătu la uşă, dar intră fără să mai aştepte invitaţie.

Andrea era palidă şi strângea marginea mesei cu mâinile.

— Te simţi rău? o întrebă.

— Mă simt foarte rău, Val, n-am vrut să ajung aici. Te rog, ajută-mă!

Avu senzaţia că Andrea va leşina şi reuşi s-o prindă la timp. O întinse pe pat.

* * *

A doua zi, chiar înaintea micului dejun, sună telefonul în camera Valeriei.

— Soră Shelton, te rog să vii imediat în biroul meu.

— Desigur, doamnă. Valerie aruncă o ultimă privire în oglindă, îngrijorată de felul în care sunase glasul asistentei şefe. Se gândi că aceasta aflase ceva.

Dar primele vorbe ale acesteia avură darul s-o liniştească.

— Ce se întâmplă, soră? Doctorul Warden mi-a spus că Andrea este bolnavă. A avut o cădere nervoasă şi nu vrea să vadă pe nimeni câteva zile.

— Mă tem că aşa este, doamnă, dar nu vă faceţi probleme. Camera ei este destul de aproape de a mea şi o voi îngriji. Ned… doctorul Warden spune că are nevoie de odihnă.

Asistenta şefă era îngrijorată.

— I-am spus că este cam palidă. Cred că ar fi trebuit să iau măsuri; probabil Andrea a muncit prea mult. După cum ştii, am ieşit seara trecută. Pentru că n-am putut participa la petrecerea seicului, am acceptat invitaţia lui Lallah, soţia lui Ibrahim Hafiz. A fost o mică petrecere în sectorul femeilor pentru a o prezenta pe viitoarea soţie a lui Persan. Este uimitor de frumoasă! Să sperăm că se va purta frumos cu ea.

— Să sperăm, repetă Valerie.

— Ai observat ceva în neregulă cu Andrea, la palat?

Valerie scutură din cap.

— N-am prea văzut-o.

— Voi lua măsuri şi după o perioadă de odihnă o voi trimite înapoi la Londra pentru câteva luni. Cred că nu-i prieste clima. Cu toate astea, doctorul Warden mă asigură că nu are nimic serios. Te rog să-mi spui când voi putea totuşi, s-o văd. Transmite-i toată dragostea mea, până atunci. Sunt probleme în secţia de copii, nu ştiu cum ne vom descurca din cauza lipsei de personal. Spune-mi, soră, ce mă voi face când te vei mărita? Dominic Chepstow nu se poate căsători cu tine dacă insisti să păstrezi funcţia de la blocul operator.

Se lăsă o scurtă dar apăsătoare tăcere, apoi Valerie o linişti pe un ton foarte normal:

— Nu vă faceţi probleme în privinţa mea, nu mă căsătoresc.

Miss Rawsley o privi ciudat.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Nu ne vom căsători. Eu şi Dominic am decis că ar fi o greşeală.

— Oare tot spitalul acesta şi-a pierdut minţile? Draga mea, ce s-a întâmplat? Vreo ceartă ca între îndrăgostiţi?

— Nu, doamnă, am greşit amândoi. Dacă-l veţi întreba pe Dominic, vă va spune acelaşi lucru.

— Prostii! O să discut cu el. Nu poate fi decât greşeala ta, cum să laşi un bărbat ca Dominic? Trebuie să-mi spui mai multe…

— Nu, doamnă, vă rog, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Bine, nu voi interveni între voi, dar sunt şocată.

În aceeaşi seară, când se duse în camera Andreei, îl găsi acolo pe Ned Warden. Când o văzu pe Valerie acesta îi mai luă o dată pulsul Andreei, apoi vru să plece.

— Te rog să dormi, aşa cum am vorbit, zise el.

— Să dorm? repetă Andrea.

— Da, trebuie să-ţi iei pastila şi să te odihneşti.

După ce schimbă câteva cuvinte cu el, Valerie plecă, lăsându-şi prietena pe mâini bune.

Acum trebuia să-şi rezolve propriile-i probleme.

Spunându-i asistentei şefe despre ruperea logodnei, grăbise finalizarea relaţiei cu Dominic. Mai avea un singur lucru de făcut. Ajunsă în cameră, duse mâna la inelul de logodnă a lui Dominic, pe care-l purta la gât. Trebuia să i-l înapoieze.

Scrise un bilet:

„Îţi aparţine. Îţi mulţumesc pentru tot".

Val.

Apoi, după ce puse inelul într-o cutie, se duse la portar căruia îi spuse:

— Te rog să duci acest mic pachet doctorului Chepstow. Să i-l înmânezi personal.

Dominic, după ce primi cutia, rămase studiind-o îndelung. Oare gestul Valeriei însemna că se întorcea la Roy Lushington? Numai peste cadavrul meu! îşi spuse el.

Apoi se corectă: cum putea crede că Valerie era capabilă să ia soţul altei femei?

* * *

După alte câteva zile, Valerie ajunsese la capătul răbdării. Va trebui să-i spună asistentei sefe că voia să plece. Deşi nu mai putea suporta să stea aici, îi era la fel de greu să se întoarcă în Anglia.

Dar de ce să nu meargă în altă parte a lumii? Australia? Africa? Oriunde ar fi fost, se va simţi la fel de singură, iar inima îi va tânji după el.

Andrea îşi mai revenise şi se pregătea de plecare.

Când intră în camera acesteia, o găsi cu o carte în mână, cu privirea pierdută undeva… avea un chip chinuit, slăbise mult, numai ochii îi rămăseseră la fel de mari.

— La ce te gândeai, Andrea? o întrebă Val.

Andrea ridică din umeri.

— La păcatele mele… la mine.

— Ce intenţionezi să faci? o întrebă Val.

— Dumnezeu ştie! încă nu i-am spus mătuşii, care uneori nu prea vede nici lucrurile care se petrec sub nasul ei. Spre exemplu, niciodată nu i-a pus lui Ned vreo întrebare indiscretă despre mine. Poate pentru că are încredere în el. Nu ştiu ce aş fi făcut fără el!

Valerie nu-i răspunse. Şi ea se întrebase adesea.

— Bietul Ned, continuă Andrea. I-am spus totul; a fost şocat desigur, dar a supravieţuit. Când mă voi întoarce…

— Dragă prietenă, eu nu voi mai fi aici, zise Valerie.

— Dar unde pleci? Abia atunci realiză că Valerie nu arăta bine deloc. S-a întâmplat ceva, Val? De ce vrei să pleci?

Dar înainte ca ea să-i poată răspunde, Ned Warden bătu la uşă.

— Bună seara, frumoaselor! se forţă el să zâmbească. Ce-aţi zice de o plimbare la aer curat?

— Eu arăt cumplit şi mă simt la fel, începu Andrea, dar nu te voi refuza.

Văzându-i plecând, Valerie nu putu să nu se gândească la Dominic, la durerea ei. Încă nu sosise timpul să-i spună adevărul, să deschidă o uşă pe care el, după cum se vedea, voia s-o lase închisă.

Acceptase înapoierea inelului şi gata.

Andrea plecase cu Ned.

— Drumurile englezeşti vor fi mai rele decât acesta, spuse Ned.

Apoi, văzând că ea nu spune nimic, o întrebă:

— Ce vei face cu viaţa ta, Andrea?

— Nu ştiu. Să ajung mai întâi în ţară. Ai mei sunt din Hamshire. Voi vegeta un pic, după aceea îmi voi lua o slujbă la Winchester, poate, sau mă voi întoarce la Londra.

— Ciudat! remarcă el. Mi s-a oferit un post în Hampshire.

— Îl vei accepta?

— Da. Andrea, eşti foarte frumoasă. Ştii ce simt pentru tine. Dacă vreodată te vei răzgândi în privinţa mea, mă vei găsi.

— O, Ned, nu vreau să mă aştepţi! Ned o prinse în braţe.

— Iubita mea, n-am dorit nicio altă femeie în afară de tine, te voi aştepta oricât!

— Ned, să considerăm că abia acum m-am născut şi

că va trebui să fiu o persoană mai responsabilă.

Ned o prinse în braţe şi o sărută. Andrea simţi că începe să trăiască din nou.

* * *

Trecuse încă o zi şi Valerie tot nu avusese curajul să-i spună asistentei şefe că voia să plece în Anglia.

Valerie urmărea soarele care strălucea deasupra grădinii de trandafiri din curtea interioară a spitalului, ştiind că în curând razele acestuia vor păli, din nou va cădea întunericul, iar speranţele ei vor muri una câte una.

Nu mai avea rost să se convingă că munca îi era scopul vieţii.

— Soră…

Se întoarse şi văzu una dintre infirmierele spitalului.

— Vă căutam, spuse aceasta. Domnul Chepstow vă aşteaptă.

Valerie îi mulţumi femeii, dar realiză că nu putea suporta să se afle faţă în faţă cu el. Cu toate acestea, după cinci minute, bătea la uşa lui.

Dominic stătea la birou.

— Intră, Valerie! spuse el pe un ton obişnuit. Te aşteaptă cineva.

Cu un şoc, Valerie realiză că Dominic nu era singur.

— O, draga mea asistentă! exclamă Nazira, care se repezi s-o îmbrăţişeze. Ştiu c-o să mă urăşti!

— De ce să te urăsc, Nazira? întrebă Valerie, amintindu-şi tendinţa femeilor din zona aceea de a dramatiza.

— Ţi-am simţit lipsa, soră, îi spuse Nazira. Mătuşa m-a adus acasă, să aştept întoarcerea tatălui meu. Mă voi căsători luna viitoare cu Ali, dar tata încă ne interzice să ne vedem înainte de nuntă. Dar eu nu l-am ascultat.

Dominic o întrerupse:

— Nazira a venit să-mi spună ceva foarte important, ceva ce-ar fi trebuit să ştiu sau să ghicesc, cel puţin.

Valerie îşi plimba privirea nedumerită de la unul la celălalt. Cum putea Dominic să se comporte atât de natural ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Cred că nu mai trebuie să te întreb de ce nu mi-ai arătat asta, zise el întinzându-i un bilet mototolit.

Ea îl privi intrigată la început, apoi îl luă cu mâna tremurând şi realiză că mai avusese acest bilet în mână cu câtva timp în urmă. Realiză atunci că era biletul rupt din agenda telefonică a lui Persan, cel pe care i-l arătase valetul.

— De unde îl ai? întrebă ea.

— Eu l-am adus, zise Nazira. Ar fi trebuit să-l aduc mai devreme. Draga mea, am fost acolo în acea seară. Iubitul meu a fost transferat în garda lui Persan, iar bătrâna mea mătuşă, ştiind că tânjesc după iubitul meu, m-a dus la vila lui Persan. Eram în grădină. Am auzit ce s-a întâmplat. Dacă n-ar fi venit doctorul, Ali ar fi intervenit, când acel bărbat s-a comportat ca o brută. Am înţeles că doctorul era furios, că te iubeşte, şi ar fi trebuit să vin să spun toate astea mai devreme, dar am crezut că-i vei spune singură.

Doctorul Chepstow mi-a spus că v-aţi despărţit, că este nefericit, iar eu i-am povestit tot ce ai vorbit cu bărbatul acela.

Valerie îl privi uluită pe Dominic.

— Nu înţeleg…

— Nu înţelegi că-ţi cer iertare? Dar las-o pe Nazira să termine ce are de spus.

Nazira începu să bată veselă din palme.

— Draga mea Valerie, doctorul mi-a spus aşa: spune-i Valeriei că am fost un prost, că nu merit dragostea ei, dar o iubeam atât de mult încât n-am suportat s-o văd cu celălalt. Acum, Valerie, lasă-mă să fac un gest pe care voiam de mult să-l fac. Nazira luă mâna Valeriei şi o aşeză în palmele lui Dominic.

— Allah fie cu voi! Iar acum, mă duc la dragostea mea.

Dominic o prinse în braţe după plecarea Nazirei.

— Crezi că a meritat sacrificiul tău, Val?

— Şi Andrea?

— Crezi că-mi pasă de Andrea? Oricum, se pare că se

va căsători cu Ned, pentru care este singura femeie de pe pământ. Roy Lushington a fost chemat în Anglia, cu probleme de familie. Valerie, pot să sper că mai sunt şanse pentru dragostea noastră? M-am comportat ca un nebun gelos. Ar fi trebuit să-mi ascult inima, să am încredere în tine.

— O, dragul meu, am crezut că nu mă mai vrei!

Strângând-o la piept, Dominic realiză că pentru ei timpul se oprise în loc. Nu mai exista ieri, nici mâine, doar această clipă.

Sfârşit